

Giới thiệu Thế Giới Mà Tôi Từng Đối Dịch

Thể loại: Tuyển tập truyện ngắn

Độ dài: 26 Chương + 1 Phiên Ngoại

Edit: Team edit nhà Lynn

Chúng ta là những đứa trẻ may mắn, sinh ra ở thời đại không có chiến tranh, chúng ta không trải qua nạn đói, chúng ta chưa trải qua sinh ly tử biệt... Những đứa trẻ chỉ có những cảm xúc vụn vặt rồi rầm trong bao năm tháng thanh xuân. Tự ti, cô độc, quật cường, nhạy cảm, bàng hoàng và bất an... Những từ ngữ ấy như vỏ bọc bằng đường ẩm áp ngọt ngào, bao bọc lấy thanh xuân tươi đẹp nhất, chân thật nhất của chúng ta tạo nên một quả hạch.

Mỗi chúng ta đều là một quả hạch.

Lục Diệc Ca là một tác giả nữ, một học bá xinh đẹp đã có mười năm kinh nghiệm viết sách. “Thế giới mà tôi từng đối dịch” là một cuốn sách có ngôn từ ẩm áp gãy gọn, miêu tả những cảm xúc phức tạp của chúng ta trong năm tháng thanh xuân niên thiếu. Hai mươi sáu câu chuyện chân thực được tác giả kể lại dưới dạng thư gửi chính mình mười năm sau, lấy hai mươi sáu chữ cái làm chủ đề. Hai mươi sáu bức hồi âm đến từ tương lai, khuyên nhủ mỗi một tâm hồn đang bàng hoàng hãy làm việc mình muốn, sống cuộc sống mình khát vọng.

Nếu bạn cũng từng mất phương hướng; nếu bạn cũng từng bị dòng đời xô đẩy phải trôi dạt khắp nơi; hãy như chúng tôi, đắm mình trong những năm tháng tràn đầy tình yêu, vừa đối dịch, vừa làm bạn với toàn thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Mà Tôi Từng Đối Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Lời nói đầu

“*Thế giới mà tôi từng đối dịch*” là tuyển tập truyện ngắn mới nhất của tác giả ăn khách Lục Diệc Ca. Tên gọi độc đáo, phong cách cũng độc đáo. Tác giả dùng hai mươi sáu con chữ từ A đến Z làm tựa đề, đại diện cho hai mươi sáu chủ đề khác nhau từ yêu thầm, thất tình, ghen ghét đến cô độc, khắc họa các kiểu theo đuổi cuồng nhiệt của người đang yêu, các nỗi thống khổ của người thất tình, sự cô độc của người bị xa lánh, sự ganh đua ghen tị với bạn bè, sự phản nộ khi bị đối xử bất công, và nhiều vấn đề khác.

Tác giả dùng hai mươi sáu bức thư gửi đến bản thân mười năm sau, rồi lại dùng hai mươi lăm lời hồi âm đến từ tương lai để giải đáp những mê man, huyền hoặc của chính mình về tình thân, tình bạn hay tình yêu. Sau những bấp bênh, vấp ngã của cuộc đời, hầu hết những bất định ấy đều trở nên tốt đẹp, để rồi những nhân vật trong đó có một tương lai tốt đẹp, một chốn về bình yên.

Với câu chữ trau chuốt, tác giả miêu tả những hoang mang của tuổi mới lớn dưới góc nhìn của người cùng lứa tuổi, khiến mỗi câu chuyện càng chân thật, càng có sức thuyết phục. Về nội dung, đây là một quyển sách truyền tải năng lượng tích cực, có thể khiến độc giả ngộ ra cách đối mặt với những mê mang tuổi dậy thì, đồng thời lấy đó làm động lực đối mặt với cuộc sống. Biên tập đã nghiêm túc sửa chữa, xoá bỏ và tinh giảm đi những nội dung không quá tích cực, thêm vào những nội dung có năng lượng tích cực theo yêu cầu của Cục kiểm duyệt, khiến cuốn sách phù hợp hơn với vai trò định hướng cho độc giả ở tầm tuổi thanh thiếu niên.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Mà Tôi Từng Đối Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 1-2: Lá thư đầu tiên: admire: quý mến

Thật muốn có là người chứ không phải phong cảnh, bạn là người tôi thích nhất.

From: YoYo, 18 tuổi, thích tóc ngắn và bóng rổ.

To: Tôi của mười năm sau.

Tôi muốn viết cho cậu một lá thư, vì tôi sợ tôi của mười, hai mươi năm sau sẽ quên những việc này. Chiều nay, lớp chúng ta đấu bóng rổ, cả nam lẫn nữ, cảm giác như chơi đùa. Còn hai tháng nữa phải thi tốt nghiệp trung học rồi, đến cả người không tập trung 100% vào việc học như tôi còn cảm thấy rất lo lắng. Tôi và cậu ấy không được phân vào cùng đội, chúng tôi cá cược, người thua phải khao ăn bún cay thập cẩm. Cậu ấy dẫn bóng xuất sắc, mấy nữ sinh vây lại, muốn cướp bóng trong tay cậu ấy, cậu ấy liếc nhìn tôi, theo phản xạ đem bóng chuyền cho tôi, tim tôi thót lên, nhận bóng, hùng dũng một

phát ba bước vào rổ, bóng ở trên vành rổ xoay một vòng, gọn gàng rơi xuống. Tôi quay đầu lại, cùng cậu ấy ăn ý đập tay, còn không quên làm động tác chữ V. Sau đó cả lớp yên tĩnh, trọng tài ôm trán không nói gì nhìn bọn tôi không nói được gì. Cậu ấy chuyển bóng cho đối thủ là tôi, tôi bắt được bóng, không chút do dự ném vào rổ bên mình, thật sự có thể so sánh với “trung thần” của cả thế hệ. Cuối cùng mọi người thương lượng, để tôi và cậu ấy cùng khao bữa bún cay thập cẩm. Mặc dù bị đám bạn quý sứ ăn hết tiền tiêu vặt của hai tuần, nhưng tôi vẫn cảm thấy đây là bát bún cay thập cẩm ngon nhất trên đời. Bởi vì lúc đó mọi người cứ ở bên cạnh tôi và cậu ấy, trêu chọc: “Bọn mày muốn đãi khách à”, tôi thậm chí cảm thấy bọn họ hẳn là đang nói: “Muốn mời bọn tao ăn kẹo mừng”. Sau đó cậu ấy đưa tôi về nhà, tôi đi đến giữa hàng lang, thầm đếm đến mười, tựa vào vách tường thò đầu ra, nhìn thấy bóng lưng đạp xe biến mất trong màn đêm. Thật ra chính tôi cũng không biết mình thích cậu ấy từ lúc nào, dù sao đến khi tôi phát hiện ra thì đã rất rất thích rồi.

Đã có thể chỉ cần nhìn lướt qua là sẽ tìm được cậu ấy từ trong đám đông, đã âm thầm nghiên cứu từng ánh mắt của cậu ấy, đã vì nụ cười của cậu mà đỏ mặt tới tận mang tai, đã không có cách nào để ý đến bạn nam khác.

Lúc mới quen, cậu ấy vừa đen vừa gầy, ưu điểm duy nhất là ánh mắt sáng rực. Trong nháy mắt, cậu ấy đã cao lên rất nhiều, khuôn mặt cũng hình thành nét, cười lộ lên rạng rỡ ánh mắt trời, không biết từ lúc nào, cậu ấy đã rất được yêu mến. Rất nhiều nữ sinh gửi thư tình cho cậu ấy, vào lễ tình nhân cũng tặng socola cho cậu ấy. Lúc mới đầu, tôi vì việc này mà tâm trạng xuống dốc, thậm chí còn hi vọng người mình thích đừng nổi bật như thế, tốt nhất là cả thế giới này chỉ mình tôi biết cậu tốt đẹp biết nhường nào.

Tôi biết rõ cậu thích kiểu con gái như thế nào, tóc dài, mắt to, gầy gò trắng trẻo, lúc cười lên mắt cong cong, trong tú có nhiều váy hơn quần.

Tóm lại là hoàn toàn ngược lại với hình tượng của tôi, cũng vì thế mà cậu ấy mới có thể thân nhiên xưng huynh đệ với tôi như vậy.

Tôi bắt đầu tự làm đẹp cho mình, cố gắng bớt tùy tiện, còn cố ý đi siêu thị mua sữa rửa mặt và kem chống nắng. Mỗi ngày tôi đều tự nhắc mình phải hóp bụng ưỡn ngực, thẳng lưng, cho đến một ngày, cậu ấy bỗng nhiên nghi ngờ hỏi: “A, YOYO, tóc của cậu đã dài thế rồi cơ à?”

Tôi mong chờ hỏi: “Đẹp không?”

Cậu đánh giá một lúc lâu, sau đó lắc đầu nói: “Tóc ngắn vẫn hợp với cậu hơn, haha.”

Tôi buồn bã ủ rũ. Ngày hôm đó sau khi tan học, tôi một mình tới hiệu làm tóc, mất 10 tệ để cắt tóc. Cây kéo trong tay thợ cắt tóc không ngừng phát ra tiếng tạch tạch, từng đoạn tóc bị cắt đi, tôi cảm thấy còn có một số thứ khác cũng theo đó mà đi.

Ngày hôm sau gặp cậu ấy, quả nhiên cậu ấy cười nói với tôi: “Đề thế này khá đẹp.”

Thật ra lần đầu tiên nhìn thấy cậu, tóc của tôi so với hiện tại còn ngắn hơn, giống một con nhím nhỏ. Tôi mặc áo khoác cao bồi cũ của anh trai, đi dạo vòng quanh trên sân thể dục, thấy cậu chạy tới, cười hỏi tôi: “Người anh em, có muốn cùng chơi bóng rổ không?”

Tôi nói tôi chơi bóng không tốt cho lắm, cậu ấy nói: “Không sao, chơi thôi mà.”

Sau đó chúng tôi thường cùng nhau chơi. Khi đó tuổi còn nhỏ, không có khái niệm đối với giới tính, biết tôi là nữ, cậu ấy cũng không tỏ thái độ gì nhiều, vẫn như trước đây suốt ngày cùng tôi kẻ vai sát cánh.

Không ngờ tình bạn này, thoáng một cái đã qua rất nhiều năm.

Hai kỳ thi tốt nghiệp chuyển cấp lên cơ sở và trung học không chia tách chúng tôi, phân ban tự nhiên xã hội cũng không chia tách chúng tôi, ngay cả việc cậu thích ăn mặn tôi thích ăn ngọt cũng không tách chúng tôi ra được.

Cậu gặp ai cũng đều giới thiệu tôi: “YOYO là người anh em đáng tin cậy của tôi.” Tôi ở bên cạnh gật đầu một cái, nói theo cậu ấy: “Tôi là anh, cậu ấy là em.” Sau đó cậu ấy lườm tôi, tôi lè lưỡi với cậu ấy.

Giống phần lớn nam nữ học sinh khác, cậu ấy học môn tự nhiên tốt hơn tôi, tôi học môn xã hội tốt hơn cậu ấy. Cho nên lúc tự học, có khi cậu ấy sẽ ngồi cùng bàn với tôi, chúng tôi ngồi cạnh nhau, thì thầm thảo luận bài tập.

Nếu như chúng tôi ngồi cùng bàn, sau khi tan học về, sẽ cùng nhau đi căn-tin ăn cơm tối. Sứ ăn của tôi so với bạn nữ bình thường lớn hơn, cậu ấy vẫn luôn lấy đó làm trò đùa cười tôi, hỏi tôi muốn ăn thêm một cái đùi gà không.

Tôi không thích ăn ớt xanh, trước khi ăn kiểu gì cũng gấp hết cho cậu ấy. Cậu ấy không thích ăn lòng đỏ trứng, thế là mỗi lần tôi đều ăn hai lòng đỏ trứng, cậu ăn hai phần lòng trắng trứng.

Tôi không còn lẩn tránh về việc có thể biến thành kiểu người cậu ấy thích nữa hay không, dù sao bất kể thế nào, chỉ ít đối với cậu mà nói, tôi đặc biệt.

Kiểu đặc biệt này có lẽ sẽ trở thành cây gai trong lòng cậu ấy không nhổ ra được. Trong tiểu thuyết không phải đều viết như vậy sao, cậu ngắm nhìn phồn hoa thế gian đủ loại mỹ lệ, đi một vòng lớn mới phát hiện người quan trọng nhất, trân quý nhất đang ở ngay trước mắt.

Lãng tử quay đầu, thầm yêu đơm trái. Tôi nghĩ đi nghĩ lại, đồng thời cũng tin tưởng rằng một ngày như thế sẽ đến. Cậu ấy sẽ cười, đưa tay với tôi, nói: “Xin lỗi, để cậu chờ lâu quá rồi.”

Bởi vì tôi là người hiểu cậu ấy nhất trên thế giới này, cũng là người ăn ý với cậu ấy nhất.

Tôi nhớ một mùa đông năm nào đó, cha mẹ tôi không biết vì chuyện gì mà cãi nhau ầm ĩ một trận, tôi một mình chạy ra ngoài, trên người chỉ có hai đồng tiền xu, há miệng run rẩy tìm tới bộ điện thoại công cộng gọi điện cho cậu ấy. Cậu ấy vừa nhắc máy, tôi liền bắt đầu khóc, cậu ấy ngay lập tức nhận ra giọng của tôi, hỏi rõ địa chỉ, mặc áo khoác chạy ra.

Khi tôi nhìn thấy dáng người cao lớn của cậu ấy, thở phào chạy đến trước mặt tôi, tôi thật sự không cần an ủi chút nào nữa. Ven đường có chú bán khoai nướng, tôi chọn lấy củ nhỏ nhất, thế nhưng tiền trên người tôi không đủ, muốn xin cậu ấy nhưng cậu ấy đi vội vàng cũng không mang tiền, cuối cùng chú thấy chúng tôi đáng thương quá, lại là học sinh, cũng chỉ lấy một tệ bảy hào.

Tôi cẩn thận từng li từng tí bẻ nửa củ khoai lang, mỗi người một nửa. Sau đó tôi không lo được nhiều như vậy, một miếng to ăn hết phần khoai lang. Cậu ấy nhìn tôi một lúc, lặng lẽ đưa nửa kia của mình cho tôi.

Tôi lập tức khóc, khóc đến mức nước mắt nước mũi hoà với nhau, chặt vật nói cảm ơn với cậu.

Cậu ấy vỗ vỗ vai tôi, nói: “Làm bạn cả đời đi.”

Cậu ấy là người rất trọng tình nghĩa. Tôi còn nhớ lúc học tiểu học, chúng tôi luôn cùng đi tới hiệu sách thuê tiểu thuyết võ hiệp về xem, xem xong có thể vui vẻ trò chuyện cả một tuần. Cậu ấy thích Kiều Phong vì chàng dám “đầu đội trời chân đạp đất”, tôi thích Đoàn Dự bởi vì chàng anh tuấn phong lưu. (*)

(*) Kiều Phong và Đoàn Dự: hai nhân vật trong truyện kiếm hiệp Thiên Long Bát Bộ, là huynh đệ kết nghĩa tình thân, cả hai đều có võ công cao cường.

Tuy nhiên về sau, mỗi lần nghe người khác nhắc đến từ Đan ông, trong đầu người đầu tiên tôi nhớ đến, mãi mãi đều là Kiều Phong.

Tôi nghĩ đây cũng là một trong những nguyên nhân tôi thích cậu ấy, cậu ấy chính là người như vậy, nhìn có chút cả lợ phất phơ nhưng đến thời khắc quan trọng lại đáng tin một trăm phần trăm. Tôi một mực tin tưởng, cậu ấy sẽ trở thành một người đàn ông đường hoàng.

Ngày sinh nhật mười tám tuổi năm đó, tôi vốn muốn thổ lộ với cậu ấy.

Cậu ấy từ nửa tháng trước đã bắt đầu chuẩn bị làm lễ trưởng thành chúc mừng tôi, còn tìm người trong đội bóng trước đây tôi cùng chụp một tấm hình nhóm. Cậu ấy còn tặng tôi một đôi giày chơi bóng số lượng có hạn làm quà sinh nhật, cậu nói: “Cậu đi size 37, đúng chứ?”

Từ khi quen biết đến nay, hàng năm cậu ấy đều nhớ sinh nhật tôi, chuẩn bị quà sinh nhật cho tôi. Cốc nước có ảnh chân dung của Jordan, đi du lịch Thái Sơn mang về hạt châu, pha lê làm mô hình địa cầu trong suốt, nguyên bộ Harry Potter, cặp sách của hãng JanSport... Thật ra cậu vẫn luôn đối với tôi rất tốt.

Ăn xong mì trường thọ, cả đám chúng tôi theo thói quen trước giờ đi hát karaoke.

Mọi người hò hét muốn để tôi hát, thế nhưng ngũ âm của tôi không được trọn vẹn, rất mất mặt. Cậu ấy thấy tôi khốn đốn, đi lên phía trước nhanh chóng chọn một bài của Trần Dịch “Người bạn tôi tệ nhất”, lời tôi lên song ca cùng cậu ấy. Cậu ấy xưa nay không hát cùng con gái.

“Từng bên nhau nâng chén thâm đầu dãi bầy không thôi

Tôi đã rất vui vẻ, người có từng không?

Rất nhiều điều kiếp này chỉ có thể dành cho người

Gìn giữ tới vĩnh cửu

Người đừng sao hiểu thấu...

Vì sao tri kỷ đến cuối cùng lại chẳng thể thành bạn hữu...”

Tôi quay đầu nhìn cậu ấy, cậu ấy nhìn vào màn hình, cảm nhận được ánh mắt của tôi, cũng quay đầu lại, cười với tôi.

Trong tim tôi đang ngập tràn sự hồi hộp và chờ mong, lập tức như quả bóng xì hơi. Tôi cầm mic, như bị nghẹn ở cổ họng, nhà không ra, nuốt cũng không trôi. Thế là, tôi chỉ có thể im lặng nghe cậu ấy hát xong cả bài.

Đây chính là tâm trạng khi thích một người sao? Bởi vì người đó mà trở nên lo được lo mất, bởi vì người đó mà cảm thấy bản thân mình kém cỏi chết đi được, sợ bị từ chối, sợ đến cả làm bạn bè bình thường cũng không được, sợ để người đó thất vọng.

Cậu ấy sẽ chế giễu tôi sao? Chế nhạo tôi từ đầu đến cuối vẫn không có dũng khí thổ lộ với cậu ấy sao?

Cậu có thể nói cho tôi biết, mười năm sau, tôi và cậu ấy như thế nào không? Tôi có trở thành người con gái xinh đẹp không? Tôi và cậu ấy vẫn có thể kề vai sát cánh làm anh em tốt chứ? Tôi có thổ lộ với cậu ấy không? Mà cậu ấy... có thể nào cũng thích tôi hay không?

Có không?

Reply from: Tôi của mười năm sau.

Hôm nay tôi đi tham dự hôn lễ của cậu ấy. Hôn lễ vừa náo nhiệt vừa viên mãn, lúc cuối cùng, tôi đứng dưới đài, nhìn cậu ấy nghiêm túc hỏi cô dâu: “Có thể đem quãng đời còn lại của em giao cho anh không?”

Tôi lập tức nhớ đến cậu.

Cô dâu là bạn học thời đại học của cậu ấy, bọn họ phân phân hợp hợp rất nhiều lần, cuối cùng cũng đến bên nhau. Lúc cậu ấy thất tình, tôi cùng cậu ấy uống rượu, xem trận bóng rổ, xuống phố (*), sướng vui giận giữ buồn khổ của cậu ấy đều đánh vào lòng tôi, tôi vì cậu vui vẻ mà vui vẻ, vì cậu đau khổ mà đau khổ.

(*) Xuất phát từ những năm 70, mọi người thường giải toả áp lực bằng cách đi ra ngoài đường, trút hết xuống dưới đường đi.

Cậu đứng tại bờ sông, lớn tiếng gào tên cô ấy, gió thổi trên mặt nước, từng vòng từng vòng gợn sóng nhộn nhạo.

Chúng tôi còn cùng đi nghe buổi biểu diễn của Châu Kiệt Luân, người con trai chúng ta mê luyến điên cuồng trong những tháng năm thanh xuân đứng giữa sân khấu hát: “Chim biển và cá yêu nhau, chỉ là một điều ngoài ý muốn...”

Cho tới bây giờ, chỉ cần nhắm mắt lại là tôi có thể nhìn thấy cậu ấy rõ ràng trong trí nhớ. Khuôn mặt của cậu ấy, giọng nói của cậu ấy, tóc cậu ấy bị gió thổi hất lên. Cậu ấy mặc đồng phục Sài tay dẫn bóng, ngón trỏ xoay bóng, ngồi ở bên lưới sắt trên lan can nhìn tôi mỉm cười.

“Ở trong khói lửa nhớ tới cây kem hương vị ngọt ngào, cùng những thứ khác làm nên một mùa hè.”

Cậu ấy năm mười sáu tuổi từng chở tôi lao xuống một con dốc thật dài, tôi tóm lấy áo thun của cậu hét chói tai, con đường hai bên che phủ bởi cây xanh, lay động dưới ánh mặt trời.

Thanh xuân của tôi vì gặp gỡ cậu ấy mà bắt đầu, cũng vì cậu ấy mà kết thúc. Cảm ơn cậu ấy đã làm bạn, sưởi ấm tất cả thời gian cô đơn của tôi.

Trong những năm tháng yêu một người, chúng ta đều từng trở nên hẹp hòi, táo bạo, đau khổ, đa sầu đa cảm, lo được lo mất... Thế nhưng, tĩnh tâm lại, cậu sẽ nhận ra cái thuở rung động ban đầu ấy, cậu chỉ đơn thuần hy vọng muốn nhìn thấy người đó tươi cười.

Khi vừa mới yêu một người, cậu chỉ đơn thuần mong ước người đó có thể được vui sướng, hạnh phúc. Hy vọng quãng đời còn lại của người đó bình an vui vẻ, khoẻ mạnh, vô lo. Hy vọng khi người đó nhớ lại thanh xuân của mình, sẽ thấy có tôi cùng ở đó rạng rỡ như ánh mặt trời. Thế nên, dù cho có yêu cậu ấy, cuối cùng tôi cũng lựa chọn dùng cả đời này chôn sâu bí mật.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Mà Tôi Từng Đối Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Lá thư thứ hai: break up: thất tình

Tôi đã bay cao, vô ưu cũng vô lo.

From: Phi Phi, 18 tuổi, thích Lương Tĩnh Như, muốn đi nghe buổi hòa nhạc của cô ấy.

To: Tôi của mười năm sau.

Tôi thất tình. Tôi sắp chết rồi! Ăn không vô, ngủ không yên, đầu óc trống rỗng, giống như bị tạm thời mất trí nhớ.

Vừa nhắm mắt lại, trong tai chính là câu nói của anh: “*Chúng ta chia tay đi, anh không yêu em*”.

Cái cảm giác này thật sự quá khó chịu! Lúc đầu, tôi sụp đổ đến phát khóc, sau khi khóc không biết bao nhiêu lần thì giờ muốn khóc cũng không khóc được, thế nhưng như vậy lại càng khó chịu! Thật giống như chỉ có nôn ra hết lực phủ ngũ tạng mới dễ chịu được! Cảm giác này, có phải chính là tuyệt vọng như mọi người nói? Bạn của tôi đều nói tôi đáng đời! Ai bảo lúc đầu là tôi chủ động theo đuổi anh ta? Con gái chủ động sẽ không mang lại kết quả tốt. Tôi làm sao giải thích được? Yêu một người là sai sao? Chủ động theo đuổi tình yêu có sai không? Ai mà không muốn có kết thúc hạnh phúc mỹ mãn? Lúc đầu khi tôi thích anh, tôi chỉ nói chuyện này với hai, ba người bạn thân nhất của tôi, các cô ấy cũng thề sẽ giữ bí mật cho tôi, không nói cho người khác.

Sau đó không lâu lắm thì cả lớp đều biết chuyện này, đương nhiên cũng bao gồm cả anh. Đây cũng là lỗi của tôi sao? Nếu mọi người đã biết, dứt khoát thừa nhận thì có gì không đúng? Nhìn thấy người mình thích, không nhận được muốn cười với anh thì có gì sai?

Đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ ngày chúng tôi ở bên nhau. Đó là một buổi tối thứ ba, tôi đạp xe về nhà sau giờ tự học, lốp xe bị nổ trên đường, tôi phải dừng lại và dắt xe đi. Lúc đó anh đi ngang qua nhìn thấy, cũng dừng lại và dắt xe.

Tôi căng thẳng không biết nên nói gì, im lặng một lúc lâu, ở ngã tư đường cuối cùng, tôi vội vàng tìm đề tài nói chuyện: “*Hôm nay khi dừng xe gặp chú*

bảo vệ, họ nói đùa rằng tôi có phải là bạn gái của cậu không.”

Anh im lặng vài giây, nói: *“Lần sau nếu bọn họ còn hỏi cậu như vậy, cậu nói phải.”* Tôi từng sốt một lúc lâu, đèn xanh đèn đỏ không biết đã đổi bao nhiêu lần, chờ đến khi tôi phản ứng lại, anh đã cười đến nghiêng ngả, đưa tay qua gỡ đầu tôi. Thật sự tôi còn nhớ rõ ràng mỗi vẻ mặt của anh, anh hơi giương khoe miệng nhìn vào mắt tôi. Chạng vạng hôm đó trời mưa, có vũng nước trên mặt đất, đôi chân bước tôi, nước mưa bắn lên mặt cả chân cũng không hề thấy bẩn.

Tôi biết tôi không nên nhớ lại, nhưng tôi không thể nhịn được, không có cách nào để ngừng nhớ về anh, nghĩ về những hồi ức đẹp trong quá khứ.

Chúng ta ở bên nhau một học kỳ, cãi nhau cũng rất nhiều lần. Nguyên nhân thì có thật nhiều: Tại sao hôm nay anh ấy không để ý tới tôi? Có nữ sinh khác tới hỏi bài, sao anh ấy không từ chối?

Sau những lần ồn ào, quan hệ của hai người càng ngày càng tốt. Rõ ràng tôi không hề nhỏ nhen, không động chút lại gây sự, anh ấy cũng dần dần quan tâm tới tôi khiến cho tôi cảm thấy mình đúng là bạn gái của anh ấy, không giống các bạn gái khác.

Thế nhưng tại sao bỗng nhiên nói chia tay liền chia tay vậy?

Vào kỳ nghỉ đông anh ấy nói lời chia tay với tôi, sau đó cúp điện thoại, tôi ngẩn người một lúc lâu. Mười chữ thôi, nhưng giống như là mười thanh kiếm đang chém vào lòng tôi.

Tôi trốn vào trong chăn khóc lớn, không dám cho bố mẹ biết. Bản tin nói năm ấy là một mùa đông âm áp hiếm thấy, có lẽ chỉ có mình tôi cảm thấy nó lạnh đến mức đáng sợ.

Đợi đến buổi tối, mở đài ra nghe radio, DJ Phóng Ca kể chuyện xưa, anh nói: *“Vẫn là thời tình yêu học trò đẹp nhất, mỗi tình đầu có thể khiến người hoài niệm cả đời.”*

“Mùa đông tuyết rơi, cậu thiếu niên kia không mang ô, lời hứa hẹn bị chặn bởi cánh cửa, tuyết phủ đầy.”

Quả thực tôi muốn điên rồi, không nhận được gọi điện thoại cho anh, anh bắt máy, tôi bắt đầu khóc không nói được câu nào. Đợi một lúc sau anh cúp điện thoại, tôi lại gọi tiếp, thế nhưng lần này tôi chưa kịp mở miệng anh đã cúp máy.

Thật là tốt nếu thế giới này có cỗ máy thời gian, chúng ta có thể nhảy qua cuộc sống đau khổ nhất của ngày hôm nay, trực tiếp đi tới ngày mai.

Thật sự tôi rất thích anh, thích lúc anh đạp xe tà áo tung bay trong gió, thích dáng vẻ của anh nhảy lên chơi bóng rổ, thích đôi mắt cười cong cong của anh, thích lúc anh xoay xoay cây bút giảng toán cho tôi, thích anh gõ lên trán tôi làm mặt quỷ.

Làm sao anh nói chia tay liền chia tay? Khi anh nói ra những lời kia, những điều tốt đẹp đã không còn ý nghĩa gì nữa. Tôi sẽ không bao giờ thích người khác được nữa. Muốn gả cho anh, muốn ở bên anh cả đời. Ai cũng không thay thế được.

Chờ mãi đến lúc khai giảng, tôi cho rằng chỉ cần gặp mặt là sẽ có thể quay lại lần nữa. Giữa cái lạnh giá tôi đứng đợi anh rất lâu, anh và đám bạn thân đi học cùng nhau, nhìn thấy tôi cũng chỉ lạnh nhạt gật đầu, nói một tiếng.

Thế nhưng một tiếng như thế cũng đủ làm cho tôi hải lòng.

Sau khai giảng, tôi không thể khống chế được mình không nhìn anh, lúc không thấy anh sẽ ngẩn ngơ, hồn cũng không biết bay đi nơi nào. Kết quả học tập giảm sút, tôi cũng muốn thoát khỏi trạng thái như vậy, muốn học tập tốt, cùng anh thi vào một trường đại học, nhưng đầu óc thật giống như bị người ta đánh cướp, không còn thứ gì bên trong.

Tôi không thể hiểu tại sao anh lại không thích tôi vậy? Chúng ta đã từng tốt như vậy, cười khúc khích khi nhìn thấy nhau, nắm tay nhau như có cả thế giới, anh luôn nói anh thích tôi. Đây chính là thích sao? Tôi thật sự hận anh, hận anh lừa dối tình cảm, những điều anh nói đều giả dối, anh đúng là người không có trái tim. Nhưng điều tôi hận nhất chính là, biết rõ anh là người như vậy nhưng không nhận được lại muốn tìm anh, cầu xin anh quay lại. Đám bạn đều mắng tôi khờ, như thằng hề, tôi đều biết, tôi cũng ghét bỏ mình như vậy. Thế nhưng tất cả những quyết tâm và lời thề, trong nháy mắt nhìn thấy anh lại lập tức biến mất. Tôi yếu lòng như thế, thích anh như thế, tôi cũng không có cách nào. Tôi nhớ lại những điều đã qua. Có phải bởi vì tôi đã làm sai điều gì chọc giận anh để anh ghét nên mới có thể biến thành như vậy? Tại sao không thể làm lại lần nữa? Quay lại lần nữa thì tốt quá, nhất định tôi sẽ càng thêm quý trọng, đối tốt với anh hơn, để thời gian vui vẻ nhiều hơn.

Mọi người có thể nói cho tôi biết nên làm gì, tôi đau khổ muốn chết.

Tôi còn có thể tìm anh không?

Anh còn thích tôi không?

Mười năm sau, cậu đang ở cùng với ai?

Reply from: Tôi của mười năm sau

Hà, nhìn thấy bức thư này, thật sự tôi bị tức đến khóc. Đã xảy ra chuyện gì vậy! Mười năm trước hay mười năm sau, tôi đều đang thất tình. Lẽ nào tôi có đầy đủ kỹ năng thất tình sao? Lẽ nào tôi chính là “Nói chuyện tình yêu nhất định nói chuyện tan vỡ” trong truyền thuyết sao? Năm nay tôi đã hai mươi

bảy tuổi rồi, hai bảy tuổi đời, thất tình cũng không thể như hồi xưa. Tôi không thể lôi kéo bạn thân khóc lóc, uống say, bởi vì các cô ấy đều có gia đình. Tôi không thể xem từng bức ảnh chung suốt đêm được, bởi vì ngày hôm sau còn phải đi làm. Tôi không thể lấy những ức chế trong lòng cập nhật từng cái từng cái lên mạng được, bởi vì... làm thế có vẻ rất giống những kẻ ngốc.

Cuối cùng cái tôi có thể làm chỉ là ngồi trước máy tính, nghe những bản tình ca buồn, viết một bức thư hồi âm cho chính mình mười năm trước cũng thất tình. Được rồi, để tôi tới an ủi cậu. Nói thật nhé, “Tôi hiểu tất cả mọi thứ nhưng tôi không làm được”. Ba vấn đề cậu hỏi, đáp án là không thể, không yêu, không biết. Xin nhò, đã qua mười năm rồi! Thật sự cậu cho rằng mình vĩ đại đến mức yêu một người mười năm? Đừng suy nghĩ nữa, cậu đã quên người này từ tám đời trước rồi, bây giờ hấn ở cùng ai có liên quan gì đến cậu. George Bernard Shaw đã từng viết, vào giờ phút này trên địa cầu có chừng hai vạn người thích hợp làm người bầu bạn với bạn, phải xem trước tiên nhìn thấy người nào. Có điều, cậu cũng phải tin rằng khi anh ta nói “Tôi thích cậu” là thật lòng, vì vậy tại sao lại không yêu? Tại sao lại phải ngốc tới mức lấy sai lầm của người khác tôn thương tới mình? Nhân tiện nhớ tới một câu chuyện thú vị, khoảng thời gian trước tôi muốn đi tìm một ít thông tin, tôi bèn vào một diễn đàn đã rất cũ, mật khẩu năm đó đương nhiên đã sớm quên rồi, tôi liền nhả vào “Lấy lại mật khẩu”. Câu hỏi về tìm mật khẩu chính là “Người yêu của tôi tên gì.”

Ôi mẹ ơi, quả thật tôi muốn điên mất, tôi nhớ lại những người từ nhỏ tới lớn, đối tượng thầm mến, đối tượng theo đuổi, tất cả tên những người đó đều thử qua một lần, tất cả đều sai. Nghĩ lại cũng bình thường, khi thích một người, nhất định tôi đã từng đặt cho người đó một biệt danh chỉ có mình biết.

Cậu xem, tôi đã quên rồi, lúc trước tôi và cậu yêu đến mức muốn đưa hấn vào vấn đề tìm kiếm mật khẩu. Bây giờ cậu xem, nhớ tới mười năm trước cậu yêu người ta đến tan nát cõi lòng, vì hấn mà muốn bỏ qua tất cả đàn ông trên thế giới, trong lòng tôi đã hờ hững đến không một sóng gợn.

Đã không còn phải vướng mắc yêu hay không yêu, cũng không cần phải canh cánh trong lòng khi xa nhau, hai người cùng đi một đoạn đường, nếu đến đoạn đường không thể cùng nhau đi tiếp, phía trước bất kể là vực sâu vạn trượng hay thảo nguyên bao la, cậu đều phải học được cách buông tay tiến lên phía trước.

Đã từng ước hẹn tương lai tốt đẹp, nhất định sẽ có một người khác cùng đi với cậu.

Cậu sẽ không bao giờ cô đơn.

Tôi đã ước hẹn, lần sau tôi vẫn sẽ cố gắng, nghiêm túc, hết lòng để yêu.

Được rồi, đã nói hết đạo lý, mặc kệ cậu có cách nào để tốt hơn không, thì cuối cùng tôi lại vừa đi vừa khóc, tôi cũng đang thất tình đây.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Mà Tôi Từng Đối Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Lá thư thứ ba: courage : dũng khí

Nơi mà mình muốn đến nhất, làm sao có thể mới đi nửa đường đã quay về điểm xuất phát?

From: CC, 18 tuổi, hiện đang sinh sống tại bang Texas, Mỹ

To: Tôi của mười năm sau:

Hôm nay vừa tròn một năm kể từ ngày tôi đặt chân lên đất Mỹ.

Sau bữa cơm tối, khi thu dọn bàn ăn, tôi ngẩng đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, vừa tròn lại vừa lớn, tôi bỗng nhiên nhớ lại khoảng thời gian một năm về trước. Lúc tôi đang ở trong lớp, bố tôi gửi tin nhắn nói tài liệu tôi gửi lần hai đã được Đại sứ quán thông qua.

Thực lòng, chẳng thà bị từ chối còn tốt hơn. Cậu nói thử xem, nếu tôi không tới Mỹ, có phải mọi thứ sẽ dễ dàng hơn với tôi không? Khi còn nhỏ bố mẹ đã ly hôn, nếu là người khác có lẽ sẽ cảm thấy như đất trời sụp đổ, còn tôi thậm chí chẳng có quyền khóc lóc ầm ĩ. Bố mẹ bỏ tôi ở lại nhà bà nội ở quê, mấy đứa trẻ ở đó đều không muốn chơi với tôi, chúng nói tôi là đứa nhóc được nhặt ở bên đường về.

Cô và dưỡng ngày ngày đều tỏ vẻ khinh thường tôi. Tất cả mọi thứ chỉ có chị hai mới được phép có, ngay cả bịch Cola Cao mà bố mua cho tôi cũng thuộc về chị hai, thế nên khi tôi tới Mỹ, việc đầu tiên tôi làm chính mua một hộp Cola Cao.

Ở trong nhà, tôi bị cấm không được nói chuyện lớn tiếng, chỉ cần tôi làm vỡ một cái thìa, dưỡng sẽ hung hăng đánh tôi ngay trước mặt mọi người. Họ luôn chỉ thẳng vào mặt tôi mà nói: “*Bố mẹ mày đều không cần mày thì ai còn muốn quản mày nữa?*” Nhưng tôi muốn, tôi muốn được tiếp tục sống thật tốt! Ngày sinh nhật 13 tuổi, tôi cầm chỗ tiền đã tích cóp từ lâu, lén trốn vào thành phố tìm gặp bố tôi. Bố tôi vẫn sống ở căn nhà cũ trước đây, mặt ngoài vách tường bám đầy dây thường xuân. Tôi không dám lên tầng tìm bố, đành ngồi trên ghế đá dưới tàn cây, tôi cũng không biết mình đã đợi bao lâu, cả người bị muỗi đốt chi chít.

Tôi không đứng lên, ngược lại còn ngồi sụp xuống trốn đi. Tôi cũng không biết vì sao mình lại phải trốn, tôi đâu có làm gì sai. Tối hôm đó, tôi bắt chuyến xe buýt đêm quay về nhà bà nội, tôi khóc suốt dọc đường, thật sự chưa từng nghĩ hoá ra mình có nhiều nước mắt đến vậy. Sau đó tôi lại bị cô và dưỡng mắng chửi một trận, bọn họ căn bản chẳng thèm quan tâm tới tôi, cả ngày hôm đó tôi còn chưa ăn gì. Tôi chưa từng nhắc đến chuyện này với bất kỳ ai

nhưng tôi thực sự muốn gào khóc thật to, tôi rất muốn hỏi ông trời vì sao lại đối xử với tôi bất công như vậy? Tôi vẫn yêu quý bố mình như trước đây, ông ấy vẫn luôn là người tôi yêu thương nhất, thậm chí còn nhiều hơn rất nhiều so với tình cảm của tôi dành cho mẹ tôi.

Nhưng mà tôi vĩnh viễn không thể quên được buổi hoàng hôn hôm đó, không quên được khung cảnh ông ấy từ trong bóng tối bước ra, bởi khung cảnh đó không ngừng nhắc nhở tôi rằng trên thế giới này, những tình cảm mà tôi có được có lẽ không chỉ thuộc về một mình tôi.

Trước kia mọi người vẫn cười nhạo tôi, nói rằng bố mẹ tôi đều không cần tôi nữa. Mỗi lần tôi nghe được những lời này đều cảm thấy cực kỳ tức giận, tôi hận không thể xé nát miệng họ, nói với họ rằng không phải như thế! Nhưng không biết từ bao giờ, tôi trở nên rất bình tĩnh bởi suy cho cùng thì những gì bọn họ nói cũng đúng mà, phải không? Tôi ở nhà bà nội suốt tám năm, đây là tám năm đen tối nhất, khổ sở nhất trong cuộc đời tôi. Mãi cho tới khi tôi 16 tuổi, mẹ tôi cưới một người ở Mỹ, xin được quốc tịch Mỹ rồi đột nhiên nhớ ra bà còn có một đứa con gái. Nghe mới nực cười làm sao!

Việc mẹ tôi muốn tôi theo bà sang Mỹ đã khơi dậy sóng gió trong nhà tôi. Những họ hàng thân thích thường ngày đều khinh miệt tôi, giờ đều đứng trước mặt tôi, chua ngoa mỉa mai: *“Sở mày cũng đồ ghê nhỉ, nhà người ta đều là mẹ được hưởng nhờ con trai, còn mày thì thích rồi, chẳng cần làm gì cũng được sang Mỹ ăn sung mặc sướng.”*

Ngày tôi đi, cô và dương đều không đi tiễn tôi, chỉ nói với tôi rằng: *“Ở Mỹ nếu thấy cái gì tốt thì nhớ để lại cho chị mày.”* Tôi từng ngây thơ cho rằng tới Mỹ rồi thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn. Trường tôi theo học là một trường trung học cộng đồng, cả trường chỉ có mình tôi là người châu Á, tiếng Anh của tôi không tốt lắm, ngồi trong giờ những môn xã hội, tôi đều chẳng hiểu gì cả. Tôi ghét môn sinh học và lịch sử, ghét tới mức không cách nào chịu đựng nổi. Tôi không có bạn bè nhưng tôi cũng đã quen với việc này rồi. Mẹ cho tôi 20 đô la tiêu vặt mỗi tuần, bao gồm cả bữa trưa ở trường. Trong căn-tin trường, một phần hamburger có giá 7 đô la, trước đây có bán bánh mì nhỏ giá 1 đô la nhưng không hiểu sao giờ không còn bán nữa. Vì thế mỗi ngày tôi mua một túi có hai cái bánh quy nhỏ và ăn cùng với nước khoáng, kể cả thế cũng mất tới tầm 3 đô la. Mỗi ngày về nhà tôi đều phải nấu cơm, quét dọn vệ sinh, còn phải chăm sóc cho em gái mới sinh được mấy tháng tuổi. Tôi thực sự không thể chịu nổi mỗi khi con bé khóc, khóc mãi không thôi, mỗi lần tôi gần như muốn súp đồ. Tôi chưa từng có ngày cuối tuần và ngày nghỉ nào, toàn bộ thời gian của tôi đều dùng để lo việc nhà và chăm sóc em gái, ngay cả chuyện em gái tiểu tiện đại tiện mẹ tôi cũng không thêm lo, tất cả mấy việc này đều đổ lên đầu tôi.

Em tôi lúc nào cũng khóc mãi không dứt, tôi thực sự muốn hỏi con bé vì sao lại khóc? Con bé đến với thế giới này vì tình yêu và hạnh phúc đó! Mẹ tôi cùng cha dương còn cố tình sai tôi sơn phòng con bé thành màu tím thật đẹp để đó, tại sao con bé còn muốn khóc lóc nữa?

Tôi còn chưa khóc đây này, nó khóc cái gì hả?

Tôi thật sự muốn biết tuổi 16 của những cô bạn khác trải qua như thế nào. Họ sẽ cùng bố mẹ dạo phố tản bộ sau bữa tối sao? Cuối tuần sẽ cùng bạn bè đi chơi sao? Sẽ lên lút viết thư tình cho bạn nam mà mình thầm thích sao? Sẽ diện những bộ váy xinh đẹp, tung tăng dưới ánh mặt trời và thưởng thức những ly kem à? Sẽ vừa xem tivi vừa ăn đồ ăn vặt à?

Là như thế sao? Tôi thực sự muốn biết, trên đời này có những cô gái sống cuộc sống giản đơn mà hạnh phúc như thế không?

Đột trước, mẹ tôi và cha dương bắt đầu bàn với tôi về việc học lên tiếp. Tôi thấp thỏm bày tỏ với họ rằng tôi muốn thi vào trường Đại học California, tôi muốn học ngành y, muốn trở thành một bác sĩ ngoại khoa. Sau khi nghe tôi nói như vậy, sắc mặt mẹ tôi lập tức tối sầm xuống. Bà nói cho tôi về những dự tính của hai người họ, họ hy vọng tôi có thể vào thẳng trường Đại học cộng đồng, thứ nhất là học phí ở đó rất rẻ, thứ hai là gần nhà, có thể tiết kiệm tiền thuê nhà. Hai năm sau tôi có thể thử chuyển sang một trường Đại học bình thường ở bang Texas xem sao. Tôi học vài năm ở trường đại học cộng đồng thì có thể tiết kiệm được một khoản tiền rất lớn.

Nói về ngành học của tôi, mẹ tôi chỉ lạnh nhạt cười hỏi: *“Mày có biết ở Mỹ nuôi một bác sĩ ngoại khoa khó như thế nào không? Bốn năm học Đại học bình thường, bốn năm học trường y, bốn năm học chuyên khoa và thực tập, tiền học y đắt kinh khủng, ai nuôi nổi mày hả? Chưa kể đến các kỳ thi mỗi năm, mày qua không nổi đâu.”*

Đây là lời của mẹ ruột tôi nói ra khi biết về ước mơ của tôi. Tôi thực sự không nhin nổi nữa, mới cái một trận thật to với bà. Sau đó, bọn họ tới phòng tôi, nói là bọn họ có thể lùi một bước, cho phép tôi chọn nghề được rồi mà chỉ cần học sáu năm, toàn bộ tiền học phí do tôi tự đi vay ngân hàng. Điều kiện để họ nhượng tôi là tôi phải chịu trách nhiệm với toàn bộ học phí của em gái. Họ chưa từng hỏi tôi một câu, vì sao tôi lại muốn trở thành bác sĩ ngoại khoa. Đó là bởi tôi luôn ngây thơ hy vọng rằng, có một ngày nào đó, tôi có thể cứu được sinh mạng của những người thân của tôi, những người mà tôi yêu thương. Những thứ mà tôi có được trên thế giới này quả thực quá ít ỏi, ít đến nỗi tôi không muốn để mất một thứ gì.

Để lo học phí, tôi bắt đầu đi làm thêm. Công việc đầu tiên mà tôi làm là đi trực đêm ở siêu thị Walmart, từ 10 giờ tối tới 7 giờ sáng. Đồng nghiệp của tôi đều là những người Mexico cao lớn khoẻ mạnh, tôi không thể không làm công việc giống họ, từ khâu vác hàng hoá cho tới rửa quét mã vạch.

Ngày đầu tiên đi làm, tôi mệt đến mức muốn ngã sõng soài, đến giờ ăn cơm mới phát hiện ra mình đã quên không mang theo hộp cơm, trên người không đồng xu dính túi, ngay cả miếng bánh mì giảm giá còn 99 cent tôi cũng không mua nổi. 8 giờ sáng tôi mới đi bộ về đến nhà, vì quá đói nên gục xuống bồn rửa nôn khan rất lâu. Ngày hôm sau, tôi tới kho lạnh để kiểm hàng. Mùi hải sản tanh nồng ngập mũi, máy lạnh trong kho mở quá lạnh làm đầu gối tôi đau nhức nhưng tôi vẫn không thể nghỉ ngơi, chỉ có thể cắn răng chịu đựng suốt chín tiếng đồng hồ. Tôi mang theo bánh sandwich nhưng cuối cùng không ăn nổi miếng nào, cả người tôi chỉ ảm đầy mùi tanh tới mức buồn nôn. Cảm ơn những cực khổ mà tôi đã từng chịu đựng, cảm ơn tôi chưa từng trải qua một ngày an lành, những điều đó khiến tôi trở nên kiên cường và không biết sợ hãi. Tiền công của tôi là 8 đô la một giờ, ngay cả bản thân tôi cũng không biết rốt cuộc đến khi nào mới có thể gom góp lại đủ số tiền học phí đắt đỏ. Nhưng tôi chưa từng nghĩ tới chuyện từ bỏ. Bởi trong cuộc đời này, đây là lần tôi tiến đến gần với ước mơ của mình nhất. Tôi nhất định, nhất định phải nắm chắc cơ hội này! Mỗi khi cảm thấy không thể chịu đựng nổi, tuyệt vọng đến mức muốn buông xuôi, tôi đều tự nhủ với bản thân rằng: *“Trong tương lai sẽ có một ngày, những việc mà mình làm sẽ có thể cứu được một sinh mệnh, sẽ giúp thế giới này có thêm một nụ cười.”* Sau đó tôi lại cảm thấy hình như mình lại có thêm động lực để tiếp tục kiên trì.

Tôi của mười năm sau à, nếu cậu có thể đọc được bức thư này, cậu có thể nói cho tôi biết, tôi có thành công chưa? Tôi đã làm được chưa? Tôi được

thế giới này cần đến chưa?

Reply from: Tôi của mười năm sau:

Cả ngày hôm nay tôi làm việc trong phòng thí nghiệm, sau giờ làm thì một mình tới một nhà hàng Michelin ăn món bò bít tết, sau khi về đến nhà gọi thì gọi điện thoại cho bố, bố bảo tôi là tiền tôi gửi bố đã nhận được rồi.

Cuối tuần trước tôi đã về Dallas một chuyến, sức khoẻ của cha dường như ngày một yếu dần. Cậu biết đấy, ở nước Mỹ này, cảnh sát cũng không được coi là một nghề nghiệp khảm khá, thời gian làm việc kéo dài, cường độ lớn, tiền lương lại thấp. Cả gia đình tôi cùng nhau ăn bữa cơm tối, đồ ăn vẫn là món sườn kho tàu sở trường của tôi.

Tôi mua cho em gái mình một bộ trang phục thể thao bằng nhung của nhãn hiệu JC (một nhãn hiệu thời trang nữ), con bé rất thích. Chắc cậu không thể nào tưởng tượng nổi, con nhóc chỉ biết khóc làm người ta bức mình ngày xưa giờ đã lên lút học cách trang điểm, còn ẩm ỉ đòi lái xe của cha dường như ngoài hóng gió nữa.

Con bé còn học đòi ra vẻ bà cụ non, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc hỏi tôi: “*Chị, có anh chàng nào theo đuổi chị không?*”

Tôi chỉ cười, nói với con bé rằng một mình tôi vẫn rất ổn.

Đúng đấy, cậu không đoán sai, ba năm trước tôi đã tốt nghiệp trường y, đã thi đậu và trở thành một dược sĩ.

Công việc này rất được người ta kính trọng, rất có thể diện, mỗi khi chế thuốc, tôi đều thấy rất vui vẻ bởi tôi biết sẽ luôn có ai đó, nhờ vào liều thuốc này mà dịu bớt cảm giác đau đớn.

Do tính chất công việc, địa điểm làm việc của tôi không được cố định nhưng tôi nhận ra mình rất yêu sự thay đổi này, giờ tôi đã không có cách nào quen với việc ở lì một chỗ trong thời gian dài.

Tiền tiêu vặt của tôi trong một tuần cũng không còn là 20 đô la nữa, thậm chí còn có thể thêm vào hai chữ số không đằng sau, tiền vay ngân hàng tôi cũng đã trả hết.

Dịp lễ Giáng sinh năm ngoái, tôi đón bố sang Mỹ chơi. Tóc bố tôi đã bạc hơn phân nửa, tôi nhìn ông sợ sệt rụt rè đứng trên con phố lớn của Mỹ, dáng vẻ vừa tò mò nhưng lại không dám nhìn nhiều, tôi bỗng cảm thấy cực kỳ xót xa.

Tôi nói với bố: “*Bố, con đã lớn rồi, có thể tự kiếm tiền, bố muốn gì, con mua cho bố.*”

Ông cúi đầu im lặng hồi lâu rồi mới nói: “*CC, bố thật có lỗi với con.*”

Lần trước tôi về nước, lúc cả nhà tụ họp lại tôi có chạm mặt chị hai, chị ấy cầm theo một cái túi xách giống hệt cái của tôi, chỉ có điều cái tôi cầm trong tay là đồ thật, giá 2000 đô la Mỹ, từng đồng từng xu đều do tôi tự tay mình kiếm ra còn sắc mặt chị hai tôi lại cực kỳ khó coi.

Thực ra mấy năm qua, tôi cũng có rất nhiều lúc không được như ý, những lúc phiền muộn, những lúc không được thấu hiểu, những lúc mất đi sự tự tin, những lúc đó, tôi đều lái xe trong đêm tới siêu thị Walmart, ở đó, tôi dường như lại nhìn thấy hình bóng của một cô gái nhỏ, mặc bộ đồng phục làm việc màu xanh đậm cùng với dáng vẻ cấm cử nỗ lực làm việc.

Cảm ơn cậu trong những đêm đó chưa từng dừng lại nghỉ ngơi, chính cậu đã hun đúc tôi được như ngày hôm nay. Cậu là cô gái tài giỏi nhất tôi từng gặp, là ánh sáng của tôi.

Mười năm tiếp theo, chúng ta đồng hành với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Mà Tôi Từng Đối Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Lá thư thứ tư: distance: khoảng cách

Chờ chúng ta vượt qua biển cả tình yêu, gặp may mắn rồi không buông tha nhượng bộ.

From: tiểu D, 19 tuổi, học kế toán ở một trường đại học phía nam.

To: Tôi của mười năm sau:

Hôm nay tôi cãi nhau với A Thành. Cũng không có nguyên nhân gì đặc biệt, anh ấy cả ngày không trả lời tin nhắn của tôi, gọi điện thoại cũng không nghe, mãi đến khuya mới gửi tin nhắn giải thích qua loa, nói di động hết pin. Tôi thực sự tức giận! Anh ấy luôn như vậy, không nhận không nhận, hoàn toàn không biết tôi lo lắng cho anh ấy rất nhiều! Tôi cảm thấy bất lực, giống như hai người nói rằng cùng nhau tiến lên, bạn kéo anh ấy khó khăn đi về phía

trước, anh ấy lại không nhúc nhích tí nào.

Anh ấy cũng không biết, mỗi một lần, nhìn thấy tình nhân trong trường học tay trong tay cùng đi thư viện hay căn tin, tôi rất hâm mộ. Sau khi kết thúc giờ tự học, bạn nam sẽ ở lại muộn, đến phòng nước sôi rót nước cho bạn gái, đến mùa đông sẽ cho tay cô ấy vào túi áo khoác của mình, còn có thể cùng cô ấy cùng ăn ống ngọt mua một tặng một.

Thời gian trước, bạn cùng phòng của tôi cũng đang yêu. Đối phương là người của học viện cơ khí, hẹn hò được một tháng, tặng bạn cùng phòng tôi một hộp hoa hồng thật lớn, còn đội nắng đi qua hơn nửa nội thành mua cho cô ấy sủi cảo chiên cô nàng thích ăn.

Bọn họ còn có thể cùng đi nghe một số lớp học công thủ vị, mặc quần áo tình nhân ngồi bên hồ ở trường học nói chuyện phiếm. Trước đây tôi luôn nói với A Thành trang phục tình nhân vừa tục vừa lố, thật ra trong lòng lại không nhịn được hâm mộ.

Tôi cũng chỉ là một cô gái bình thường mà, khát khao được người ta chăm sóc, được người ta cưng chiều, có chút lòng hư vinh, muốn khoe ra với người xung quanh, mọi người nhìn xem, tôi hạnh phúc lắm.

Thế nhưng những điều đó, A Thành anh ấy cho tới bây giờ cũng không biết.

Mặc dù ở trung học không được hâm mộ nhưng trên đại học cũng có bạn nam theo đuổi tôi. Không tính là rất nồng nhiệt, mỗi ngày buổi sáng mang cho tôi một ly trà sữa nóng, lúc trời mưa cầm ô chờ tôi dưới tầng nhà giảng dạy, mua cho tôi món tráng miệng con gái thường thích gửi cho tôi.

Lúc tôi bị ốm, anh ấy không quản mưa to đem thuốc cùng lời dặn của bác sĩ đến cho tôi, giúp tôi đổi một ly nước ấm, đưa lên một chén cháo thịt nạc trứng muối vừa mới nấu.

Nói thật, cũng không phải là không cảm động. Những lúc đó, tôi lại nghĩ, nếu A Thành ở bên cạnh tôi thì tốt rồi. Thế là tôi gửi tin nhắn cho A Thành nói tôi bị ốm rồi, sau một lúc anh ấy mới trả lời, nhớ uống thuốc, nghỉ ngơi cho tốt.

Tôi cảm thấy rất tủi thân, tôi cũng không biết mình ở chờ mong cái kiểu trả lời gì nữa. Chẳng lẽ hy vọng anh ấy ở đầu kia điện thoại lo lắng đến độ đầu đổ đầy mồ hôi sao? Rõ ràng biết A Thành không làm gì sai, nhưng tôi vẫn không kìm được tức giận với anh ấy, ôm gối khóc liên tục.

Tức giận nhất chính là A Thành căn bản là không biết mình đã làm tôi khóc!

Cho dù như vậy, tôi vẫn còn luyến tiếc không muốn buông tay A Thành, bởi vì anh ấy không phải người khác, anh ấy là A Thành đồng phục sạch sẽ, vén ống tay áo lên trong trí nhớ của tôi mà. Vì thế tôi tìm đến nam sinh theo đuổi tôi kia, lại một lần nữa nghiêm túc nói với anh ta: *“Tôi có bạn trai rồi.”* Anh ta hỏi lại tôi: *“Anh ta có thể vì em làm cái gì?”* A Thành có thể vì tôi làm cái gì nhỉ? Tôi nghĩ rồi lại nghĩ, nghiêm túc trả lời anh ta: *“Anh ấy làm tôi cảm thấy được tương lai đáng giá chờ mong.”*

Thật ra tôi và A Thành vẫn có rất nhiều thời gian tốt đẹp. Thời gian cuối tuần, bên ngoài mưa lớn, nhóm bạn cùng phòng nhóm đều ra ngoài, tôi một mình ở trong phòng ngủ gọi điện thoại cho anh ấy, cũng không biết là ai đề ra, cùng nhau xem phim.

Chúng tôi tìm được trong máy tính một bộ phim, cùng nhau ấn phím chiếu phim, nghe trong ống nghe điện thoại đối phương hít thở rất nhỏ, giống như chúng tôi chưa từng bị khoảng cách tách biệt. Thi thoảng hỏi một tiếng *“Anh còn ở đó không?”*, nghe được anh ấy dùng giọng mũi nhẹ nhàng mà *“Ừ”* một tiếng, tôi cảm thấy hạnh phúc không gì hơn thế. Chúng tôi cùng nhau xem bộ phim thứ nhất, *《One Day》*, còn chưa tới kết thúc tôi đã muốn khóc thành người nước mắt, A Thành ở bên kia điện thoại an ủi tôi: *“Ngoan, đừng khóc.”* Tôi vẫn nhớ rõ bộ phim kia, nhớ rõ ánh nắng ở Paris trong phim, biển đêm, còn lời thoại kia làm cho người ta tan nát cõi lòng —— Anh yêu em, anh chỉ là, không hề thích em. Lúc mùa đông vừa mới đến, tôi trốn trong ổ chăn đan cho A Thành một cái khăn quàng cổ thật dài, anh ấy nói toàn bộ nam sinh trong phòng ngủ đều ghen tị với anh rất lâu.

Đàn chị khoá trên cũng nói: *“Các em quý trọng cho tốt, những tình cảm thời sinh viên mới là chân thành nhất. Hướng hồ các em đều là mối tình đầu, khó khăn biết bao.”* Đúng vậy, điều hạnh phúc nhất trên thế giới là người mà bạn thầm thích cũng thích bạn, khó có được cỡ nào. Cho nên tôi cũng muốn quý trọng cho tốt chứ, tôi cũng không phải không hiểu chuyện mà.

Mỗi ngày tôi đều viết thư cho A Thành, có lúc viết rất nhiều, có lúc viết rất ít, một tuần đếm lại, chung quy vẫn là một chồng rất dày. Gấp xong chạy đến bưu điện gửi đi, mỗi tuần đều đi, mấy chú bưu điện đều biết tôi, cười giới thiệu tôi với đồng nghiệp: *“Cô gái nhỏ viết thư cho bạn trai.”*

Thật ra A Thành cũng không phải thích viết thư như vậy, anh ấy giải thích với tôi, mỗi ngày chỉ có đi học, ăn cơm, ngủ, đâu có nhiều chuyện để viết như vậy. Tôi muốn nói với anh ấy, không phải như thế, chúng ta từng có rất nhiều rất nhiều chuyện để nói.

Khi đó chúng tôi học trung học, anh ấy ngồi bàn trước tôi, anh ấy thường xuyên quay lại tìm tôi nói chuyện phiếm: *“Tiểu D, câu hỏi lựa chọn thứ hai cậu làm như thế nào?”*, *“Oa, phần đọc tiếng Anh của cậu vì sao lại không bị trừ điểm.”*, *“Này, cho tớ xem làm văn lần này của cậu đi.”* ... Thầy giáo không thể nhịn được nữa, đứng trên bục giảng dùng phấn ném vào đầu anh ấy. Anh ấy không biết tại sao sờ sờ đầu, xoay người, cả lớp cười vang. Còn có lúc giờ thể dục, chúng tôi cùng nhau đánh cầu lông, bởi vì chỉ có hai cái vợt bóng bàn một cái quả bóng, tất cả mọi người phải lần lượt xếp hàng, lúc chưa đến phiên chúng tôi, anh ấy liền cùng tôi ngồi trên ở bậc thang nói chuyện câu được câu không, tôi hỏi anh ấy vì sao không đi đánh bóng rổ, anh nói lúc cuối tuần mới có thể đi đánh bóng rổ. Anh hỏi tôi có muốn đến căn tin mua kem ly hay không, tôi nói được cùng đi.

Nhìn thấy anh ấy và bạn nữ ngồi cùng bàn nói cười, tôi có thể rầu rĩ không vui mấy ngày. Anh ấy lại đến tìm tôi cùng nhau đánh cầu lông, tôi liền cương quyết từ chối anh ấy, có ý trước mặt anh ấy lớn tiếng gọi tên bạn nam khác.

Chiến tranh lạnh của chúng tôi khi đó không giống với bây giờ. Anh ấy không hề quay đầu nói chuyện với tôi, tôi không hề dùng bút chọc sau lưng anh ấy, lúc tiết thể dục anh ấy bắt đầu đánh bóng rổ, mà tôi ngồi ở cửa căn tin há miệng ăn miếng khoai.

Ngay cả bạn thân cũng đến hỏi tôi: “*Cậu và A Thành làm sao vậy, cảm giác là lạ à.*” Tôi lúc ấy mặt không biến sắc mà trả lời: “*Không có mà.*” Ăn xong cơm chiều, bỗng nhiên phát hiện trên bàn tôi có thêm một bát thạch đen, dựa theo khẩu vị của tôi, bỏ thêm rất nhiều rất nhiều trân châu. Bên cạnh bát thạch đen có một tờ ghi chú, trên đó vẽ một con rùa, cúi đầu, bên cạnh viết ba chữ “Thực xin lỗi”. Tôi nhìn không được xì cười ra tiếng, dùng bút chọc chọc lưng anh ấy. Sau này khi chúng tôi bên nhau, tôi nhắc tới chuyện này, A Thành còn không hiểu ra sao hỏi tôi, lúc trước vì sao tức giận với anh ấy.

Trong bữa tiệc mừng năm mới, anh ấy ngồi cạnh tôi, đưa cho tôi một thỏi sô-cô-la, hỏi tôi có muốn ăn không. Tôi nhận lấy, ăn sô-cô-la, sau đó trộm bỏ gói giấy vào trong túi xách. Lúc tiệc tối kết thúc, mọi người đều tự chụp ảnh, tôi cố lấy dũng khí thật lớn đi đến bên cạnh A Thành, hỏi anh ấy có thể chụp ảnh với tôi hay không.

Đến bây giờ tôi vẫn còn giữ tấm ảnh kia, tôi trong tay cầm dây buộc bong bóng, mấy ảnh “tách tách” dùng hình ảnh trong nháy mắt, anh ấy vừa mới quay đầu nhìn tôi. Chúng tôi đều mặc đồng phục màu xanh da trời, dáng vẻ rất xứng đôi. Chiều cao của tôi chỉ tới bờ vai anh ấy, nghe nói đây là chiều cao cặp đôi tốt nhất, nhưng sau đó sau khi A Thành lên đại học lại cao lên.

Lúc du lịch tốt nghiệp, mọi người cùng nhau qua cầu treo bằng dây cáp, có người cố ý đứng giữa cầu lắc lắc, tôi có chút sợ hãi, cầm lấy dây xích sắt không dám đi về phía trước, bỗng nhiên có một đôi tay ấm áp giữ tôi dừng, tôi quay đầu lại, nhìn thấy anh ấy ra về bình tĩnh nhìn phía trước.

Sau đó chúng tôi cứ như vậy ở bên nhau, thuận theo tự nhiên, tâm đầu ý hợp. Không có hứa hẹn, không có lời thề, không có chấn động tâm can, cũng không có cả đòi một đòi, dù sao đã từ lâu đã đặt nhau ở trong lòng.

Cho đến ngày lên đại học, anh ấy đưa tôi lên tàu đi phía nam, tôi nhìn ngoài cửa sổ xe anh ấy khóc đến đau thắt lòng, khoảnh khắc đó mới thật sự ý thức được, thứ chúng tôi sắp đối mặt là chia ly thời gian dài.

Không có bắt đầu sẽ không có chấm dứt.

Dần dần, chúng tôi bắt đầu cãi cọ vì những chuyện nhỏ vụn vặt. Nhược điểm lớn nhất của tình yêu xa chính là rõ ràng chỉ cần một cái ôm là có thể giải quyết vấn đề, chúng tôi lại chỉ có thể cầm điện thoại lần lượt im lặng.

Khi tôi cố gắng chia sẻ chuyện thú vị xảy ra trong trường học với anh ấy, lại phát hiện nhiều lần sau khi giải thích bối cảnh với anh ấy, chính mình cũng cảm thấy không thú vị. Sau đó, khi tôi nhìn thấy cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp bên hồ, nhưng không biết làm thế nào để miêu tả với anh ấy, tôi thực sự rất buồn.

Theo một nghĩa nào đó, chúng tôi không còn có thể chia sẻ niềm vui và nỗi buồn của nhau.

Tôi cảm thấy rất mơ hồ, cuộc sống này vẫn phải kiên trì bốn năm hoặc là lâu hơn, tôi cảm thấy nhìn không tới được tương lai. Tôi thậm chí còn nghĩ, chúng tôi như thế này, rốt cuộc có coi là yêu đương không, chưa từng nắm tay, chưa từng ôm, chưa từng hôn môi, rất nhiều lúc, nhớ tới A Thành, tôi chỉ có thể nghĩ đến vãn tự đơn giản trên màn hình di động. Mọi người đều hâm mộ “tê thủy trường lưu”, nhưng thật sự có bao nhiêu người tình nguyện tầm thường? Dần dần, ngay cả hình ảnh A Thành cười rộ lên như thế nào tôi cũng không nhớ rõ. Tôi vì thế mà cảm thấy vô cùng khổ sở và sợ hãi. Chúng tôi sẽ xa nhau sao? Tương lai tôi đang mong chờ, thật sự có đến không? Khi tôi rất già rất già, người ở bên cạnh tôi, chính là người tôi yêu khi mười bảy tuổi này sao?

Reply from: Tôi của mười năm sau:

Rất xin lỗi, tình yêu xa thường không có được kết cục tốt, bạn và A Thành cũng vậy.

Hai người chia tay vào năm thứ tư đại học, nguyên nhân cũng không phải là chuyện bạn vẫn lo lắng tình cảm trở nên nhạt dần hay không có niềm tin, lý do hai người chia tay rất bình thường, lúc tốt nghiệp, hai người có mục tiêu khác biệt.

Anh ấy tìm được một công việc yêu thích ở Thượng Hải, bạn lại thầm muốn trở lại quê nhà, mà chuyên ngành của A Thành ở cái thành phố nhỏ này căn bản không tìm được việc làm. Hai người cãi nhau vô số lần trong điện thoại, lại đúng lúc là mùa tốt nghiệp, có quá nhiều chuyện, bạn bắt đầu không nhận điện thoại của anh ấy, lần gặp mặt cuối cùng, anh ấy đứng trên tàu hai mươi một tiếng tới tìm bạn, bạn đứng trước cửa trường học ôm anh ấy khóc nước nở.

Nhưng không ai có thể dựa vào cảm động trong nháy mắt vượt qua cả đời, hai người cuối cùng vẫn xa nhau.

Khi vừa mới chia tay, bạn cũng không có gì không quen, một mình ăn cơm, một mình đi dạo phố, một mình xem phim. Thời gian hai người không ở cùng nhau quá dài, cho nên khi ngày này thật sự đã đến, bạn không buồn muốn chết như trong tưởng tượng. Chỉ là một ngày nọ, khi bạn đẩy xe đẩy đi mua đồ trong siêu thị, thấy một cặp vợ chồng, cô gái cầm một quả bí ngô nhỏ trong tay và hỏi chàng trai mua cái nào, bạn chợt thấy tim mình thất lại, đôi mắt nhìn chăm chú, nước mắt chảy ra.

Bạn đã từng ước định với A Thành, sau này nếu hai người thật sự ở bên nhau, phải cùng nhau đi siêu thị, bạn nấu cơm cho anh ấy ăn, anh ấy phụ trách rửa bát dọn dẹp. Đó là mong muốn bình thường nhất giữa những người yêu nhau.

Hai hoặc ba năm sau đó, bố mẹ bạn bắt đầu sắp xếp cho bạn đi xem mặt. Bạn nhìn người đàn ông xa lạ ngồi đối diện bạn, cảm thấy cuộc sống của mình trở nên vô cùng nực cười.

Người kia hỏi bạn, mối tình trước kia kết thúc như thế nào.

Trong khoảnh khắc đó, rất nhiều hình ảnh trong đầu bạn đi qua rất nhanh, từ lúc còn trẻ khi hai người xuyên qua đám đông nhìn lên đối phương, mãi cho đến hình ảnh cuối cùng, bạn quay lưng lại, nói với anh ấy: “*A Thành, em mệt rồi.*”

Ngày hôm sau, bạn nộp đơn xin từ chức, kéo hành lý bay đi Thượng Hải. Hôm nay vừa đúng là ngày kỷ niệm tình yêu một thời của hai người, bạn khó khăn lắm mới lấy hết dũng khí gọi điện thoại cho A Thành.

Sau khi điện thoại kết nối, bạn không biết nên nói cái gì, ngược lại là anh ấy lắp bắp nói với bạn, anh ấy về tới quê nhà rồi, hy vọng có thể cùng bạn bắt đầu một lần nữa.

Khoảnh khắc kia, bạn đứng ở cửa đông sân bay quốc tế người đến người đi, vừa cười vừa khóc, như người điên.

Trước khi viết bức thư này, tôi đã chấp nhận lời cầu hôn của A Thành. Chúng tôi đã đi siêu thị cùng nhau, tôi làm một bữa tối ngon miệng, anh ấy ăn sạch sẽ, sau đó vào bếp để rửa bát bằng tạp dề hoạt hình của tôi.

Chắc bạn không biết, lúc A Thành rửa bát sẽ tự giải trí tự bật nhạc khê hát, tôi bao giờ cũng chê cười anh ấy ca hát không theo nhạc, bởi vì chưa từng bắt nhịp.

Tất cả mọi người nói yêu xa rất vất vả, rất gian nan, nhưng khi bạn thực sự trải qua, bạn lại phát hiện, trải nghiệm như vậy là một loại của cải quý giá.

Thời gian yêu xa dạy chúng tôi cách yêu một người. Khoan dung, thấu hiểu, trân trọng, tin tưởng... Mỗi cuộc cãi vã là một khóa học bắt buộc cho hạnh phúc, chúng tôi còn trẻ mà ngây ngô, ngay tại đây một cuộc điện thoại, một phong phong thư, lần lượt lẫn lộn giữa trưởng thành.

Thật ra chúng tôi chưa từng thực sự buông tay nhau ra, tuy là gian nan, tuy là khó khăn, nhưng những ký ức duy nhất thuộc về hai người và khoảng thời gian không thể quay về ấy khiến chúng tôi đều chỉ một lòng muốn dành quãng đường còn lại của cuộc đời mình với người này.

Cảm ơn khi đó, nhớ một chữ viết trong bức thư của anh, cảm ơn dũng cảm và thật lòng của anh, khiến em đạt được hạnh phúc hôm nay.

Cố gắng lên.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Mà Tôi Từng Đối Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Lá thư thứ năm: equality: ngang hàng

Em phải là một gốc cây bông gòn bên cạnh anh, làm hình ảnh cái cây cùng anh đứng chung một chỗ.

From: Hi Hi, 16 tuổi, môn học yêu thích ngữ văn, ghét nhất thể dục

To: Tôi của mười năm sau:

Nếu cả đời một người chỉ có thể thực hiện một điều ước, bây giờ tôi đã muốn dùng nó. Tôi muốn có một người bạn tốt cả đời sẽ không bao giờ rời đi. Cũng không phải bây giờ tôi không có bạn bè, chính là, nói như thế nào nhỉ, tôi cảm thấy các cô ấy rất tốt, tôi cũng không phải rất thiệt tình. Tôi biết không thể nói xấu sau lưng người khác, tôi ngay cả mẹ cũng không dám nói, cho nên chỉ có viết thư cho bạn.

Trong trường học tôi qua lại với mấy người bạn, là ba bạn nữ rất có tiếng tăm. Một người trong nhà rất có tiền, hai người kia rất có tài hoa, hơn nữa mấy cô ấy còn đều rất được, chắc là cả trường không ai không biết các cô ấy. Có đôi khi đi cùng họ, tôi đã nghĩ, nhờ phúc của họ, tôi hẳn là ít nhiều có phần nổi tiếng rồi nhỉ.

Tôi cũng không biết bắt đầu trở thành bạn của họ như thế nào. Chỉ nhớ rõ có một lần tiết thể dục, giáo viên cho hai người một tổ luyện tập động tác, một bạn trong số ba cô gái đi đến trước mặt tôi, cười hỏi tôi có đồng ý làm người cộng tác với cô ấy hay không, tôi luống cuống đến mức ngay cả nói cũng nói không rõ ràng lắm. Sau đó họ làm gì thỉnh thoảng sẽ gọi tôi, rồi số lần càng ngày càng thường xuyên. Cho đến có một ngày, tôi nói chuyện phiếm với nữ sinh bàn trên, cô ấy nói: “*Thật hâm mộ cậu quá, có thể cùng các cô ấy trở thành bạn bè.*”

Tôi vui vẻ đến mức cảm thấy mình có thể bay lên.

Sau đó có một lần, một trong những cô gái nói rất nhớ bánh bơ của nhà nào đó. Lúc giữa trưa tôi liền đặc biệt đạp xe đến cửa hàng gia đình kia, mặt trời dính dầu lại chạy trở về, để cô ấy thừa lúc còn nóng ăn bánh. Cô ấy lúc ấy rất cảm động, ôm tôi vừa bánh vừa nhảy, nói tôi thật tốt.

Sau đó, vì sao cũng dần dần biến chất?

Họ bắt đầu sai khiến tôi làm này làm nọ. Lần đầu tiên không kịp làm bài tập tôi giúp các cô ấy, sau này bài tập tất cả do tôi viết; lần đầu tiên lấy đồ vật này nọ để quên trong trường học, tôi lấy về cho họ, về sau toàn bộ cặp sách đều là tôi xách; muốn ăn gì đó toàn bộ do tôi mua, chậm một chút sẽ bực

mình; còn chỉ trò cách ăn mặc của tôi, chê cười tôi vừa quê vừa không có thẩm mỹ... Có rất nhiều chuyện như vậy.

Nếu chúng tôi bốn người cùng nhau đến muộn, các cô ấy nhất định sẽ đẩy tôi lên trước chịu “cuồng phong bão táp” của giáo viên. Làm chuyện gì sai, cũng là tôi đến thay mặt các cô ấy viết kiểm điểm.

Mỗi lần họ đến để yêu cầu tôi làm điều gì đó, tôi sẽ hãnh diện và tự hào, nhưng sau khi làm những điều này, tôi rất đau khổ, vì họ căn bản chưa từng suy nghĩ đến cảm xúc của tôi.

Mà nếu tôi có chuyện gì nhờ họ giúp đỡ thì nhất định sẽ bị từ chối. Có một lần, kì sinh lý của tôi đau bụng ghê gớm, nhờ họ giúp tôi đến cửa hàng thuốc mua thuốc giảm đau. Họ ra sức từ chối, nói cái gì uống thuốc không tốt, nặng to như vậy ngộ nhờ bị cảm nắng làm sao bây giờ, cuối cùng cho tôi một ly nước ấm, bảo tôi nghỉ ngơi cho tốt rồi rồi đi.

Mấy ngày hôm trước sinh nhật tôi. Tôi lòng tràn đầy vui mừng đeo cặp sách đi vào trường học, tôi không hồn nhiên đến mức cho rằng họ cũng có thể phân công nhau mở sinh nhật cho tôi, cho tôi một bữa tiệc náo nhiệt, nhưng vẫn là nhịn không được chờ mong họ sẽ mua cho tôi một cái bánh ngọt xinh đẹp, sẽ tặng cho tôi những món quà sinh nhật tí mĩ chuẩn bị.

Nhưng mà cái gì cũng không có.

Đối với họ mà nói, đó chỉ là một ngày bình thường. Đi học, trang điểm, thảo luận về các cửa hàng quần áo mới, còn có tháng sau sẽ mở các buổi biểu diễn của các ngôi sao. Tôi nói hôm nay buổi tối cùng nhau ăn một bữa cơm bên ngoài đi, họ lại đều có việc, nói ngày mai sẽ hẹn.

Nhưng ngày mai không phải là sinh nhật tôi mà.

Tôi biết thật ra trong lòng họ hoàn toàn không xem tôi là bạn bè. Tôi chỉ là một chân chạy, làm lật vật...

Họ luôn nói với tôi một vài lời nói đùa nhìn như không có tính công kích, thật ra tôi không vui, lại còn phải làm bộ như không chút nào để ý cùng nhau cười với họ, còn phải thường dùng sự tự ti để kéo gần khoảng cách với họ hơn.

Tôi không biết đây là vì cái gì

Nói theo ý nghĩa nào đó, bọn họ thật sự là những người bạn làm cho người ta kiêu ngạo. Có phải bởi vì điều này cho nên tôi hoàn toàn không xứng làm bạn bè với họ hay không? Làm bạn bè cần có tư cách sao? Cần ngang sức ngang tài sao? Muốn thành bạn bè của họ, tôi cũng phải vừa xinh đẹp vừa có tiền sao?

Tôi cũng không phải ngu thật sự, cũng không phải suốt ngày chỉ biết ngốc ha ha mà cười, thật ra trong lòng tôi cái gì cũng nhìn ra hết.

Không, có lẽ tôi vẫn không nhìn ra nhỉ, nếu thật sự nhìn ra, chắc là có thể buông xuống rồi.

Mặc dù trong lòng tự an ủi mình, mọi người đều có nhu cầu, bọn họ cần một “nha hoàn” chân chạy, tôi cần một “người bạn” có thể làm tôi trông có vẻ không cô đơn.

Mặc dù tôi vẫn cảm thấy rất khó chịu nhưng tôi không thể rời xa họ, họ khiến tôi không còn lúc nào cũng cô đơn, cũng không có ai đến để bắt nạt tôi. Tôi sợ rằng sau khi rời bỏ họ, họ sẽ trả thù tôi, tôi sẽ sống khổ sở, tôi sợ.

Vì sao, tôi không thể gặp tình bạn thực sự?

Tôi một chút cũng không xứng có được một mối quan hệ tốt đẹp sao?

Reply from: Tôi của mười năm sau:

Bạn cho rằng người với người kết giao quan trọng nhất là gì? Là thật lòng? Là nỗ lực? Là hy sinh? Là bao dung? Nếu để tôi trả lời, tôi cảm thấy, là bình đẳng. Bạn phải đặt vị trí của mình và họ giống nhau, nói ra suy nghĩ của bạn, có lẽ bạn cảm thấy họ ngay cả nghe cũng sẽ không nghe, nhưng bạn phải nói ra. Bạn luôn ngưỡng mộ họ, thật cẩn thận mà lấy lòng họ, bạn sống như vậy không mệt sao?

Coi thường con người của bạn đầu tiên chính là chính bạn đấy. Khi bạn mười sáu tuổi, vấp ngã một cái trên tình bạn, nhưng không tiến bộ, không rút ra bài học. Khi mười chín tuổi, bạn lại gặp thứ mà bạn cho là tình yêu, kết quả lại bị giáng một gậy vào đầu.

Khi đó bạn thích một người, vất vả lắm mới tình đầu ý hợp ở bên nhau, cũng không biết được hòa hợp với anh ấy như thế nào. Bạn chỉ biết đối tốt với anh ấy, lấy lòng anh ấy, hận không thể mỗi ngày đều đưa đồ ăn sáng đến trước mặt anh ấy đút đến trong miệng anh ấy.

Kết cục không cần tôi nói nhỉ, tình cảm không bình đẳng như vậy, nhất định chỉ có thể đổi lấy một kết cục “Nhân sinh nếu như lần đầu gặp gỡ”. Bạn có biết chết người nhất chính là gì không? Là cái bạn vừa nói xong, tôi không cần người trả ơn, tôi nhất định muốn đối tốt với anh ấy, muốn nhìn thấy anh ấy vui vẻ. Thật ra cũng không phải như vậy.

Dần dần, tôi phát hiện có người chủ động đến tới gần tôi, rất tốt với tôi, bên cạnh tôi không biết từ lúc nào có một số bạn bè thật tình.

Có một lần tôi nhịn không được hỏi họ: “Các cậu vì sao lại làm bạn bè với tôi?” Có người trả lời: “Bởi vì thích cậu.”

Chúng tôi lần lượt kể một ưu điểm trên người đối phương, tôi mới biết được, ở trong mắt họ, tôi thông minh, nỗ lực, dịu dàng, có kiên nhẫn, lương thiện, lại biết chăm sóc người khác, còn làm đồ ăn và đồ ngọt ngon miệng, từng đọc rất nhiều sách...

Ngay cả chính tôi cũng không biết thì ra tôi là một người giỏi giang như vậy đâu.

Trái lại tôi của mười năm trước, cũng chính là bạn, khi đó bạn có cái gì chứ?

Thành tích học tập của bạn không tốt, cũng không chịu cố gắng, bạn chỉ biết một mực đối tốt với người khác, sùng bái người khác, hâm mộ người khác, sau đó oán trách sự bất công của số phận. Bạn bị hấp dẫn bởi những cô gái có vẻ ngoài xinh đẹp, đường hoàng, sáng sủa, nổi tiếng, là bởi vì bạn cũng muốn trở thành người như vậy, cho nên khi bạn ở gần họ sẽ bắt chước, sẽ học theo.

Ngay cả điểm ấy bạn cũng không hiểu được, bạn không chút cố gắng hướng tới người mà mình muốn trở thành, vậy bạn cũng không có tư cách oán giận người khác không coi bạn ra gì.

Bởi vì không ai muốn trở thành bạn.

Một mối quan hệ thoải mái, cho dù đó là tình bạn hay tình yêu, gia đình, tôi nghĩ đó nên là sự đánh giá cao, tôn trọng lẫn nhau, sẽ không ép buộc bên kia phải làm những việc mà họ không muốn làm.

Lúc đó bạn thực sự đã phá hỏng một số thứ. Bạn không tôn trọng chính mình, là lỗi của bạn, bạn nên giải thích với chính mình, họ không tôn trọng bạn, là họ không đúng.

Nhưng nó không quá tệ, vì như bạn đã nói, mối quan hệ bạn cần xây dựng, giống như bạn, vốn dĩ không ổn định và sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào.

Bây giờ bạn vẫn còn rất yếu đuối, bạn không thể vượt qua đại dương của tuổi trẻ một mình, bạn cần cây gối nổi, dây thừng, thuyền... Bất kể điều gì đang xảy ra phía trước bạn, bạn hãy nắm bắt nó và đừng buông tay.

Bởi vì bạn rất cô đơn, ban đêm này như không có bờ bến, trên biển vừa lạnh vừa yên tĩnh, ngẩng đầu vừa nhìn, mờ mịt như vậy không có điểm chung, ngay cả ánh trăng cũng không chiếu tới nơi này.

Bạn hai bàn tay trắng.

Nhưng không sao. Sau khi bạn quen với sự cô đơn này, sau khi cuối cùng bạn bị tổn thương và buông vũ khí mà bạn cầm chặt trong tay, bạn sẽ gặp một người bạn tâm tình thực sự, một người tâm sự biết cách uống một ngàn chén.

Sau khi bạn trở thành một người tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Mà Tôi Từng Đối Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Lá thư thứ sáu: friendship: tình bạn

Vợ ơi, vợ à, chúng ta ngoắc tay, phải cùng nhau đi đến vĩnh viễn nhé.

From: Tiểu T, 15 tuổi, bạn thân nhất là Hỷ Ngơ

To: Tôi của mười năm sau

Ha ha, nói cho bạn một tin buồn ơi là sầu, tôi và Hỷ Ngơ “thất tình” rồi! Xin lỗi, đúng ra tôi không nên cười nhỉ? Chuyện là thế này. Một ngày nọ, sau bữa cơm chiều, tôi và Hỷ Ngơ cũng giả vờ đi bộ tiêu thực ra sân bóng rổ như mọi ngày, thực ra chỉ để nhìn lên cậu bạn lớp bên mà chúng tôi cảm mến. Vừa lúc cậu ấy đang úp rổ. Bật nhảy, cổ tay nhẹ nhàng chuyển động, một cú ném ba điểm tiêu chuẩn. Bóng vào rổ, cậu đập tay ăn mừng với đồng đội, đẹp trai đến mức tôi và Hỷ Ngơ phải bịt miệng mới không hét ra thành tiếng.

Nhưng ngay sau đó chúng tôi đều ngẩn người, trơ mắt nhìn cậu ấy chạy đến bên cầu thang, nhìn một bạn gái giờ sẵn chai MẠCH ĐỘNG*, cậu không những không cự tuyệt mà còn xoa đầu cô ấy! “Loảng xoảng”, không biết là tiếng tim tôi hay Hỷ Ngơ vụn vỡ. Ba mươi phút tiếp theo, hai đứa chúng tôi vẫn nhìn chăm chăm cô bạn kia, mãi mới thấy người ta quay đầu để nhìn thấy mặt. Sau đó Hỷ Ngơ đau đớn nói với tôi đây là một chị khối cấp Ba. Hỷ Ngơ và tôi thầm mến cậu ấy chắc cũng sắp được ba năm rồi. Hồi lớp bảy, có hôm được nghỉ giờ tự học buổi tối. Hai chúng tôi cùng đi mua đồ ăn khuya, lúc trở về thì thấy cậu ấy ngồi trên bậc thang, đeo tai nghe, tay nghịch quả bóng rổ. Cậu cứ lẳng lặng ngồi ở đó, nghe thấy tiếng bước chân bên ngang đầu nhìn chúng tôi một cái.

* Một loại nước uống bổ sung vitamin khi chơi thể thao ở Trung Quốc.

Khi ấy, tìm Hỷ Ngơ và tôi bị bắn trúng. Khoảnh khắc ấy, tôi tin trên đời này thật sự có tình yêu sét đánh.

Từ ngày hôm đó, Hỷ Ngơ và tôi bắt đầu tìm mọi cách thu thập “tình báo” về cậu ấy. Để không bị phát hiện, chúng tôi lên gọi cậu ấy là “Rukawa Kaede*¹”. Cậu ấy giỏi toán, kém văn; giỏi bóng rổ, viết chữ xấu; thích uống Coca, không thích mặc đồng phục, còn vì vậy mà bị phạt đứng.

* Là một nhân vật trong bộ truyện tranh Slam Dunk viết về bóng rổ. Nhân vật này rất thu hút phái nữ, lạnh lùng, giỏi bóng rổ và học không giỏi lắm.

Chỉ để nhìn cậu ấy thêm một lần, giờ tan học mỗi ngày tôi và Hỷ Ngơ đều nắm tay nhau giả vờ đi vệ sinh để đi ngang lớp cậu. Cậu ấy thường nói chuyện phiếm với đám bạn ngay trước cửa phòng, mỗi lần đi ngang, tôi cảm thấy tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. May còn có Hỷ Ngơ đi cùng, nhờ bị phát hiện cũng có nhau.

Bọn tôi còn làm rất nhiều chuyện khác vì cậu ấy. Tí như chọn chỗ ngồi hai hàng sau cậu ấy trong nhà ăn để đường đường chính chính nhìn lên cậu mà không bị phát hiện; tí như lên lút viết tin cổ vũ cho lớp cậu ấy trong đại hội thể thao; tí như cố gắng trau chuốt mỗi một bài văn, sửa đi sửa lại cho nhau để được cô giáo chọn làm mẫu đọc diễn cảm trước lớp, chỉ vì hai lớp chúng tôi cùng một giáo viên Ngữ văn.

Cố gắng nhiều như vậy, không biết cậu ấy có biết tên chúng tôi không nữa.

Thực ra tôi thấy cậu ấy trông giống Yamashita Tomohisa*, nhưng Hỷ Ngơ lại khẳng khái bảo cậu ấy giống Akanishi* hơn, chúng tôi cãi nhau vì chuyện này không biết bao nhiêu lần rồi! Con bé Hỷ Ngơ này, đừng vì mình hâm mộ Akanishi mà thấy ai cũng phải giống anh ấy chứ!

* Hai nghệ sĩ người Nhật.

Nhưng dù cậu ấy có giống ai, chị học cấp Ba kia cũng không xứng với cậu ấy! Tôi nói với Hỷ Ngơ: “*Chị ấy trông chẳng xinh chút nào, mắt không to bằng cậu, da cũng chẳng trắng bằng.*” Hỷ Ngơ nói với tôi: “*Chân chị ấy không dài như cậu, vóc dáng không bằng, thành tích chắc chắn cũng không bằng!*” Nói là nói vậy, nhưng hai chúng tôi đều chán nản bỏ phờ. Chúng tôi nắm tay đi lang thang quanh trường, không muốn về lớp học, cũng chẳng muốn gặp ai. Tôi không biết những cô gái khác vì sao lại khắc khẩu vì thích cùng một người, nhưng tôi và Hỷ Ngơ chắc chắn sẽ không như vậy, bởi chúng tôi đều thật lòng mong bạn được hạnh phúc. “*Chắc chắn là vì chúng ta không chủ động.*” Hỷ Ngơ nói: “*Nữ theo đuổi nam cách tàng sa mông, đến trước được trước, chị gái kia mưu mẹo quá đi!*” “*Vậy phải làm sao bây giờ?*” Tôi đau khổ hỏi nhỏ. “*Vậy chúng ta cùng quên cậu ấy đi là được rồi!*” Hỷ Ngơ nghĩ ngợi một lát rồi cúi đầu đáp.

Tôi hôm ấy, tôi mơ thấy cậu kết hôn với chị gái trông rất bình thường kia. Trong hôn lễ, tôi và Hỷ Ngơ ôm nhau khóc sụt sùi. Lúc tỉnh giấc, tôi nhận ra gối đầu đã ướt đầm, mắt cũng sưng đỏ, bèn nói với Hỷ Ngơ.

“*Thế đã là gì,*” Hỷ Ngơ tái mặt nói với tôi: “*Tớ còn mơ thấy cậu ấy sắp lấy tớ thì chị gái kia đột nhiên xuất hiện đoạt lấy.*” Tôi ngẫm nghĩ một hồi thấy bị đoạt tân lang còn thảm hơn thật bèn phá ra cười. Bắt đầu từ hôm ấy, Hỷ Ngơ và tôi bắt đầu học cách quên cậu ấy. Mỗi tan học, dù có muốn đi vệ sinh cũng không đi ngang lớp cậu, không đi xem bóng rổ, không nghiên cứu xem hôm nay cậu ấy mặc gì, cũng không cố ý đi ngang cậu ấy mỗi giờ giải lao. “*Thực ra tớ thấy cậu ấy không đẹp chút nào, còn không bằng một phần mười của Yamashita.*”

Hỷ Ngơ đáp: “*Tớ cũng thấy vậy, Akanishi nhà tớ đẹp trai như thế, sao mà giống cậu ta được!*” Tôi gật đầu đồng ý. Nói mãi, nói mãi, hai đứa lại cùng im lặng. “*Không sao mà,*” Hỷ Ngơ cố làm mặt tươi tỉnh ôm lấy tôi nói: “*Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi.*” Lúc mới quyết định quên đi một người sẽ rất đau khổ, nhưng vì có Hỷ Ngơ ở bên, cảm giác ấy vơi bớt đi không ít.

Tôi chuẩn bị quà sinh nhật Hỷ Ngơ rất cẩn thận, sưu tập những đồ vật được sản xuất vào đúng ngày sinh nhật cậu ấy, từ tờ báo, hộp sữa, hộp kẹo đến hoá đơn mua hàng... Tôi đọc được chiều này trên tiểu thuyết, khi đó kể lại cho Hỷ Ngơ, nhỏ còn khen lãng mạn.

Vào đúng ngày sinh nhật, tôi dùng nệm xếp thành hình mặt cười dưới nhà Hỷ Ngơ, để nhỏ đứng chính giữa rồi đưa rặng món quà. Tôi nói với Hỷ Ngơ: “*Từ giờ cho đến lúc cậu có bạn trai, tớ sẽ thay cậu ấy chăm sóc cậu!*” Tôi thấy Hỷ Ngơ như sắp khóc rồi, dù nhỏ vẫn ra vẻ lạnh mặt hỏi sao tôi không mua bánh sinh nhật. Đến khi mở quà xem, không hiểu sao Hỷ Ngơ bỗng im lặng. Tôi có một dự cảm không lành.

Hỷ Ngơ nói: “*Xin lỗi, tớ vẫn luôn lừa cậu một chuyện. Thực ra tớ... không thích cậu ấy, vốn tớ không định nói cho cậu, nhưng cứ lừa dối như thế này chỉ càng thêm áy náy.*”

“*Xin lỗi cậu,*” Hỷ Ngơ nghẹn ngào “*Tớ không cố ý lừa cậu đâu, tớ chỉ sợ cậu sẽ thấy đem lòng thương một người quá cô đơn nên không dám làm gì rồi lại chôn giấu tâm sự của mình, nên tớ...*” Chúng ta cùng chia sẻ bão táp rồi mưa sa, chúng ta cùng bước qua sương mù, đợi xem cầu vồng xán lạn. Muốn sánh vai cậu trải nghiệm mỗi một khoảnh khắc tuổi thanh xuân, không để cậu phải cô đơn. Tôi bật khóc. Tôi không biết mình có tài đức gì mà lại gặp được Hỷ Ngơ, lại được làm bạn với nhỏ.

Vì có Hỷ Ngơ làm bạn, tôi chưa bao giờ thấy tự ti, thất vọng, đau khổ trong suốt ba năm yêu thầm. Những gì tôi nhận được là một hạnh phúc căng tràn, một luồng năng lượng tích cực thúc đẩy tôi tiến về phía trước, khiến tôi ngày càng thích bản thân, cho tôi động lực tiến bộ vì cậu ấy.

Sắp thi vào cấp Ba rồi, thực ra tôi rất bối rối. Kết quả học tập của tôi và Hỷ Ngơ chênh lệch khá nhiều, mẹ muốn tôi vào Nhất Trung, còn Hỷ Ngơ lại bảo có thể sẽ học trường cấp Ba Nghệ thuật. Vậy chả phải chúng tôi phải hai đứa hai ngã còn gì!

Tôi không dám tưởng tượng việc đến một nơi không có Hỷ Ngơ. Không ai tranh cãi với tôi Akanishi và Yamashita ai đẹp trai hơn; không ai dạy tôi cách buộc kiểu tóc thịnh hành nhất; không ai theo dõi từng chương tiểu thuyết với tôi; không ai tâm sự với tôi chuyện ước mơ, chuyện tương lai; cũng không ai cùng tôi chia sẻ một que kem...

Tôi không biết cuộc đời về sau còn phải trải qua bao lần ly biệt. Tôi biết thế gian không có bữa tiệc nào không đi đến hồi kết. Thế nhưng, tôi vẫn hy

vọng trong những người phải xa nhau ấy không có tôi và Hỷ Ngơ. Một tối nọ, vào giờ tự học, tôi vẫn ngồi làm bài như thường, Hỷ Ngơ đến nhà ăn mua cho tôi một bát mì thịt bò. Nhà ăn vốn không cho mang chén đĩa ra ngoài, không biết Hỷ Ngơ làm thế nào mà lại đem bát mì đến phòng học được. Tôi thích ăn mì thịt bò của nhà ăn nhất, trước kia tôi nào cũng cùng Hỷ Ngơ đi ăn bữa khuya, nhưng đợt đó học hành căng thẳng nên không kịp đi. “*Ăn nhanh lên nào,*” Hỷ Ngơ bảo tôi “*Cậu phải cố gắng thi đậu Nhất Trung đấy. Không học cùng cấp Ba thì sao chứ, chúng ta là bạn thân cả đời này cơ mà. Không phải cậu bảo muốn học đại học ở Hồng Kông à? Tôi tra trên mạng rồi, cậu mà đi Hồng Kông thì tớ sẽ đến Thâm Quyển, giữa chúng ta chỉ cách một con sông. Cuối tuần còn gặp nhau được mà!*”

Tôi ngẩn người nhìn bát mì nóng hổi, nhìn gương mặt tươi cười của Hỷ Ngơ.

Nhỏ vẫy ngón tay út trước mặt tôi, nói: “*Hứa rồi đấy, chúng ta phải làm bạn thân cả đời nhé.*”

Tôi thế mà lại roi lệ, mắt mặt quá đi.

Tôi chỉ là hạnh phúc quá đấy thôi. Có một người bạn thân như thế, sẽ không bao giờ thấy khổ sở, cô đơn. Mười năm sau tôi vẫn muốn làm bạn thân Hỷ Ngơ, tôi thế. Hứa rồi đấy, làm bạn thân cả đời này. Ngéo tay đóng dấu, một trăm năm không được thay đổi.

Reply from: Tôi của mười năm sau

Ha ha, xin lỗi phải nói cho bạn một tin buồn không kém, hôm nay nhỏ Hỷ Ngơ lại thất tình rồi.

Không hiểu vì sao, mấy năm nay Hỷ Ngơ ngày càng đẹp, thế mà mắt nhìn đàn ông lại càng kém. Đến bây giờ tôi vẫn còn chọc bảo vì năm đó giả vờ thích cậu bạn kia cùng tôi nên mới dùng hết vận may.

Sau khi viết lá thư ấy, quả nhiên tôi thi đậu Nhất Trung, Hỷ Ngơ cũng vào một trường Trung học Nghệ thuật. Mỗi cuối tuần chúng tôi đều gặp nhau, nhỏ cùng tôi vào thư viện, tôi cùng nhỏ đi mua bông tai. Mỗi người đến có bạn bè mới, có những mối quan hệ mới, nhưng cả hai chẳng thể tách nhau ra.

Hình như có những lời phải nói với cậu ấy mới đúng là tâm sự.

Mười năm nay không phải chưa từng cãi nhau, nhỏ thích ăn ngọt, tôi thích ăn mặn, nhỏ thích đào giòn, tôi thích đào mềm, nghiêm trọng nhất là nhỏ lại thích bánh trung thu thập cẩm!

Chúng tôi cũng từng ghen tị với bạn mới của đối phương rồi ừ rồi không vui, cũng từng không chịu tham dự vào những mối quan hệ của nhau, nhưng rồi cãi cọ đó, lạnh mặt đó cũng chẳng kiên trì được bao lâu. Bởi tôi và Hỷ Ngơ dù chuyện gì xảy ra cũng sẽ không nghỉ chơi.

Sau đó, lúc thi Đại học, Hỷ Ngơ cố tình đặt một cặp kính thật đắt để nhìn bài người bàn trước, cuối cùng cũng được mỗi 37 điểm. Tôi sẽ cười nhạo nhỏ cả đời cho xem.

Xin lỗi, năm ấy tôi không đậu Đại học Hồng Kông mà học cùng thành phố với Hỷ Ngơ. Hồi năm nhất, tôi có một cậu bạn trai, sau này mới biết được cậu ta đã có bạn gái, mà tôi trước giờ vẫn luôn bị lừa gạt. Hỷ Ngơ biết được bèn chạy tới trường tôi, dùng giày cao gót đánh cậu ta một trận trước mặt mọi người.

Sau đó nữa, trong một lần đến tham dự tiệc tối Nguyên Đán trường Hỷ Ngơ, tôi gặp được bạn trai hiện nay. Chúng tôi chưa biết khi nào sẽ kết hôn, bởi trước kia tôi và Hỷ Ngơ từng hẹn sẽ tổ chức hôn lễ cùng nhau, thế nên tôi vẫn luôn đợi nhỏ.

Chúng tôi cũng hẹn trước rồi, về sau phải mua căn hộ cạnh nhau để làm hàng xóm. Nhỏ cãi nhau với chồng có thể sang nhà tôi. Tôi nói rõ luôn rồi nhé, nhất định sẽ thu tiền com, tiền cho thuê. Học Đại học xong, mỗi năm chúng tôi sẽ đi một nơi du lịch. Tôi và Hỷ Ngơ đã đến Lệ Giang, Cửu Trại Câu, Quế Lâm, Quảng Châu, Tô Châu, Hàng Châu, Bắc Kinh, kế hoạch năm nay là đi Tây Tạng. Đi hết Trung Quốc sẽ đến Đông Nam Á, Châu Âu, Châu Mỹ... Trước kia ai cũng mong muốn được đi vòng quanh thế giới, nhưng lời thề hứa son sắt đến vậy mà dường như chỉ có tôi và Hỷ Ngơ thực sự làm được. Bởi vì chúng tôi bên nhau nên mới có động lực bước tiếp. Ừm, bạn không cần lo, mười năm sau chúng tôi vẫn yêu thương thân thiết như trước. Bạn bè phải bên nhau cả đời. Đã nói cả đời, không được thiếu dù chỉ một giây một phút. Yên tâm đi, với tôi, Hỷ Ngơ chính là người bạn trân quý nhất, trân quý nhất toàn thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Mà Tôi Từng Đối Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Lá thư thứ bảy: grayness: u ám

Lòng tự tôn thường khiến tình yêu trở nên phức tạp.

From: A Giáo, 14 tuổi, thích Kim Dung, ghét Cổ Long

To: Tôi của mười năm sau:

Tôi cảm giác như mình mắc bệnh mất rồi. Không phải là bệnh về thể chất mà là bệnh về tinh thần. Biết nói sao giờ, tôi cảm thấy tôi có phần yếu đuối, nhạy cảm quá mức. Tôi luôn có cảm giác người khác nói xấu sau lưng tôi, luôn cảm thấy dường như cả thế giới đang chế giễu tôi.

Lúc vừa mới khai giảng, tôi làm quen được với mấy cô bạn khá tốt nhưng vì nhà ở ngược hướng nhau nên sau khi tan học, chúng tôi đều tách nhau ra mỗi người đi về một hướng. Có một lần, sau kỳ nghỉ cuối tuần, lúc đi học trở lại mấy cô bạn đó nói về một cửa hàng trà sữa mới mở, lúc đó tôi mới biết mỗi ngày trước khi về nhà, họ đều tới cửa hàng đó mua một ly trà sữa.

Thế mà tôi hoàn toàn chẳng biết gì cả nên chưa từng uống trà sữa ở đây. Giữa họ có rất nhiều bí mật mà tôi không xen vào được. Tôi có cảm giác như mình đã bị họ bỏ rơi. Lúc tan học, tôi có ý ngồi tại chỗ, chậm rãi thu dọn đồ đạc, tôi muốn xem xem liệu họ có chờ tôi hay không, quả nhiên, họ chẳng hề đợi tôi mà đã rời đi ngay.

Trên đường về nhà họ sẽ nói những chuyện gì? Sẽ nói về tôi sao? Họ sẽ nói gì đây? Nói tôi thật buồn cười, ngây thơ tưởng rằng họ thực sự coi tôi là bạn bè sao? Nếu đã như vậy, tôi cũng không thêm quan tâm tới họ nữa. Trước khi hoàn toàn trở mặt với nhau, tôi nhất định phải bỏ đi trước, có như vậy tôi mới không bao giờ bị người ta vứt bỏ. Thực ra từ sâu thẳm trong lòng, tôi cũng biết rằng rất có khả năng tôi đã phức tạp hoá mọi chuyện. Rất có thể vì những suy đoán vô căn cứ này mà tôi sẽ mất đi tình bạn, nhưng mà tôi không có cách nào ngăn được những suy nghĩ này này nằm trong đầu tôi.

Lên lớp 7, tôi có thích một bạn nam. Cậu ấy chẳng phải loại học sinh ngoan ngoãn gì.

Mỗi khi đi qua trước mặt cậu bạn đó cùng nhóm nam sinh mà cậu ấy chơi cùng, tôi liền cảm thấy khó chịu, tôi có cảm giác như mình sắp bị ánh mắt của những người đó lăng trì. Sau khi tôi quay lưng đi, bọn họ nhất định sẽ xì xào bàn tán những chuyện về tôi.

Họ sẽ nói về tôi như thế nào? Sẽ nói tôi rất xấu sao? Nói miệng tôi rất to sao? Nói tư thế đi đứng của tôi khó coi sao? Nói mặt tôi cứng đờ như xác ướp sao? Tôi thực sự muốn phát điên lên được, chỉ hận không thể tìm một cái hồ mà chui xuống. Sau đó lại có một lần, bọn họ đứng vây quanh bên ngoài căn-tin, muốn mua đồ nhất định phải đi qua họ. Tôi chần chừ rất lâu, cuối cùng quyết định nhịn, không mua nữa.

Kết quả khi hết tiết hai, tôi thấy bọn họ lại đứng đó nhưng bạn nam mà tôi thích đã rời đi rồi. Tôi khát nước quá không chịu được, tôi liền nghĩ, thôi, kệ đi, cứ cầm đầu chạy tới, đi qua bọn họ mua đồ ăn vặt.

Không ngờ khi vừa bước vào, chân tôi vấp phải ngưỡng cửa, ngã sấp xuống. Bọn họ lập tức phá lên cười hahaha.

Chắc chắn đây không phải lần đầu tiên họ cười tôi như vậy! Bọn họ chắc chắn còn nhớ rõ tôi! Chắc chắn bọn họ thầm nghĩ: “A, đây chẳng phải là con bé cứ lén lút quanh quẩn quanh chúng ta sao?”

Nói không chừng, từ lâu bọn họ đã nhìn thấu tâm tư của tôi, biết tôi thích ai trong số họ. Họ cười tôi không biết mình biết ta, cũng không biết đường lấy gương tự nhìn lại gương mặt mình. Tôi biết, những nam sinh như họ chỉ biết nịnh nọt lấy lòng những bạn nữ xinh đẹp, còn với những bạn nữ khác thì khinh chẳng thèm nhìn.

Mặt tôi đỏ ửng lên, không thể để cho họ xem thường, tôi siết chặt tay, quay đầu quát to một người trong số họ: “Nhìn cái gì mà nhìn, đồ thần kinh!” Cậu ta lập tức cúi lên, nói: “Có cậu thần kinh ý!” Tôi hung tợn trừng mắt với cậu ta, nói: “Cậu mới thần kinh!” Cậu ta tức lên, có lẽ do cảm thấy mất hết thể diện, định tiến tới đánh tôi nhưng bị đứa bạn bên cạnh ngăn lại, nói: “Cậu so đo với con gái làm gì?” Thế là cậu ta nhỏ nước bọt xuống gần chân tôi. Máu nóng dồn lên, tôi tiến tới, vung chân đá cậu ta.

Lúc này không ai can được, tôi với cậu ta đánh nhau trước cửa căn-tin. Đúng lúc trên tay cậu ta đang cầm một lon Coca, cậu ta cầm nó đồ thẳng xuống đầu tôi, từ trên nhìn xuống tôi. Khoảnh khắc đó, tôi lại bình tĩnh đến lạ.

Hôm đó tôi bị đánh rất thê thảm, rất nhiều người tới vây xem, đầu tôi ong ong, trời đất như quay cuồng. Đến cuối cùng, các bạn cùng lớp tới kéo tôi đi, khi họ đưa tôi tới phòng y tế, tôi ưỡn thẳng lưng, nói với bản thân rằng phải ngẩng cao đầu, tuyệt đối không thể để người ta khinh thường.

Từ sau ngày hôm đó, tính tình tôi càng lúc càng trở nên kỳ quái. Cứ khi nào có người đứng trước mặt tôi thầm thì nhỏ to thì cả người tôi đều nổi hết cả da gà, luôn có cảm giác không thoải mái, cảm thấy hình như họ đang nói gì đó về tôi. Khi tôi lấy hết can đảm chào hỏi ai đó, nếu người ta không nhiệt tình đáp lại hoặc hoàn toàn không quan tâm đến tôi, tôi sẽ ú ớ cả ngày. Một ánh mắt của thầy cô, một hành động của bạn bè, tất cả đều khiến tôi suy đoán rất lâu, liệu có phải tôi lại bị người ta ghét rồi không?

Còn có một lần tôi ở trong lớp làm bài tập, tôi ngồi ở hàng ghế phía trên, sau lưng có mấy nam sinh đang tụ lại nói cười lớn tiếng, tôi siết chặt cây bút làm nó muốn gãy. Cuối cùng tôi không nhịn được, dùng chân đá vào bàn của mình, gây ra tiếng động cực lớn, bọn họ lập tức im bặt.

Thi thoảng tôi vẫn chạm mặt người tôi thích, nhóm ấy của cậu ấy vẫn thích xuất hiện cùng nhau nhưng tôi đã thông minh hơn, thà đi đường vòng quanh khu lớp học cũng sẽ không xuất hiện trước mặt bọn họ. Để đỡ bị người ta xem thường, đỡ bị người ta chê cười.

Tên nam sinh đánh tôi ngày hôm đó nói không sai, kẻ thần kinh là tôi mới đúng. Tôi không thể chịu đựng nổi việc người ta có chút khinh miệt với tôi, cho dù chỉ là một ánh mắt, bất kể là vô ý hay là cố tình, đều có thể khiến cho tôi cảm thấy như rơi xuống địa ngục. Tôi sợ bị người ta chế giễu, sợ bị ghét bỏ, sợ bị bài xích, sợ bị cô lập. Tôi muốn đi lấy lòng mọi người xung quanh nhưng lại không có cách nào dẹp bỏ lòng tự trọng bệnh hoạn của bản thân. Tôi cảm thấy bản thân bị dày vò quá mức, sống như vậy thực sự quá mệt mỏi. Trong trường có một bác sĩ tâm lý, là một người phụ nữ rất xinh đẹp, ngày nào cũng đi giày cao gót rất cao, rất nhỏ, trông có vẻ giống như loại... loại phụ nữ không có đầu óc. Như một loại bản năng, tôi rất phản cảm với loại người như vậy, không dám tiếp xúc với bọn họ. Hơn nữa nếu có người biết tôi đi gặp bác sĩ tâm lý thì nhất định sẽ cười nhạo tôi.

Nhưng mà tôi vẫn không kìm được, có một hôm tôi xin thầy giáo cho nghỉ tiết tự học buổi tối, nói dối là phải đến phòng y tế nhưng thực ra lại lên tới tòa nhà phức hợp. Đến khi tới cửa văn phòng của cô ấy, nhìn thấy bên trong còn sáng đèn, tôi thực sự rất mong cô ấy có thể đột nhiên đẩy cửa ra, nhìn thấy

tôi và dặt tôi vào trong. Thế nhưng tôi đứng ở đó thật lâu, nhưng cũng không có ai bước ra, tôi liền quay người bỏ chạy.

Nói rồi thì sẽ như thế nào chứ? Cô ấy có thể cứu được tôi sao? Những gì cô ấy có thể làm được cho tôi chẳng qua chỉ là nói mấy lời an ủi không liên quan đến sự đau khổ của tôi, tôi không cần điều đó. Phải làm thế nào mới có thể bảo vệ bản thân thật tốt? Liệu có phải tôi nên không tiếp xúc với bất kỳ ai hay không? Không đặt hy vọng vào bất kỳ ai, có như vậy mới không bị tổn thương? Tôi thật hâm mộ những người cả bề ngoài và nội tâm đều rạng rỡ như ánh mặt trời, không cần giả vờ, không cần cười giả tạo, không cần nịnh nọt mà vẫn được mọi người yêu quý. Tôi rất muốn trở thành một người bình thường, trở thành một người khỏe mạnh, trở thành một người đơn giản, muốn vứt bỏ trái tim mình đi, khiến cho nó không còn cảm nhận được gì nữa.

Reply from: Tôi của mười năm sau:

Mất khoảng mười năm, tôi mới dần dần khá lên. Chắc cậu đã từng thấy qua cây xấu hổ rồi phải không? Nó là một loài thực vật cực kỳ nhạy cảm, chỉ cần hơi chạm vào một chút thôi, lập tức các lá của nó sẽ khép lại. Cậu không có bệnh gì cả, cũng không phải tâm lý không bình thường, cậu chỉ là một cái cây xấu hổ nhỏ bé. Quá nhạy cảm, quá nhát gan, thế nên mới thu mình lại, bao bọc mình lại. Học được cách sống cùng chính bản thân mình là cả một quá trình rất dài, bước đầu tiên, cậu phải mở xẻ trái tim mình, tìm được lỗ hổng trong con người cậu. Sau đó cậu bắt đầu đối chọi với nó, vô ích; ngoan ngoãn chịu đựng nó, cũng vô ích; lờ đi làm như không thấy, nó sẽ chủ động quấn chặt lấy cậu. Mỗi lần nó xẻ thịt lấy máu của cậu, trái tim của cậu sẽ lại co rút lại một phần.

Sau khi lên cấp ba, tôi bắt đầu tiến đánh du kích nó, giữ thế giằng co. Nó tiến tới gần một chút, tôi liền bỏ chạy, chờ một thời gian, tôi lại chủ động như nó, cắn răng chịu đựng cảm giác đau đớn đó. Tôi còn từng thử làm ra vẻ lạnh nhạt, không tiếp xúc với bất kỳ ai, trước khi bị người ta cô lập, chính tôi sẽ tự mình cắt đứt liên hệ với thế giới này. Lâu ngày liền cảm thấy như vậy không có ý nghĩa gì, giả vờ rất mệt mỏi.

Hội chứng tuổi dậy thì, ai cũng từng mắc phải. Hoài nghi bản thân, phủ nhận chính mình là một bài học bắt buộc phải trải qua trên con đường trưởng thành. Những phản ứng quá khích của cậu kỳ thực chính là biểu hiện của sự tự ti, nó biến chuyển thành rất nhiều biểu hiện khác nhau xuyên suốt tuổi thanh xuân của chúng ta. Chính bản thân mình còn không thể chấp nhận nổi những lời mình nói thì sao có thể yêu cầu người khác chấp nhận?

Đồ ngốc, cậu cũng chẳng phải đồng nhân dân tệ, căn bản không thể khiến mọi người đều thích cậu. Người khác có quyền không thích cậu, cậu cũng có quyền đó mà, rất công bằng, đừng cứ mãi đặt mình vào vị trí bị người ta phán xét. Không ai có thể thành thần hoá thánh cũng không người nào vừa sinh ra đã có tội. Chúng ta không làm gì sai cả, có lẽ chỉ là chúng ta không sống theo cách mà người khác muốn mà thôi, nhưng mà vất vả lắm mới có thể đến được với cuộc đời này, chúng ta sống là để cho người khác nhìn sao? Ày, những đạo lý này, thực sự phải trải qua rất nhiều rất nhiều tổn thương, phải một mình bước đi trên con đường rất rất dài, cậu mới có thể hiểu được. Không ai có thể nhảy vọt tới tương lai, may mắn thoát khỏi quá trình trưởng thành gian khổ. Mọi thứ đều sẽ tốt lên thôi, bạn yêu à, trên thế giới này, không phải chỉ có mình cậu phải chịu đựng cảm giác cô độc này. Trên vai cậu gánh vác quá nhiều những chiếc gai nhọn, chúng đâm cậu, và cũng đâm những người bên cạnh cậu, lại đây nào, chúng ta từ từ nhổ chúng ra. Sẽ rất đau, rất khó khăn, nhưng tất cả sẽ tốt lên thôi. Chịu đựng một chút, cậu nhất định sẽ khiến bản thân mình tốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Mà Tôi Từng Đối Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Lá thư thứ tám: homeland: quê nhà

Phong nhất canh, tuyết nhất canh, quất toái hương tâm mộng không thành, quê nhà vô thử thanh. (*)

(*) Chú thích: Trích bốn câu thơ cuối trong bài “Trường tương tư” của Nạp Lan Tĩnh Đức, bản dịch thơ của Lang Xet Tu, https://www.thivien.net/Nạp-Lan-T%ADnh-Đức/Trường-tương-tư/poem-o_a8hYuvPyFkMpctwsn6Uw

“Gió một canh,

Tuyết một canh,

Xao xác lòng quê mộng chẳng thành,

Vườn xưa tiếng lặng thinh.”

From: Văn Văn, 25 tuổi, thích ăn cay muốn chết, chưa bao giờ mắc bệnh đậu mùa

To: Tôi của mười năm sau,

Sau khi tốt nghiệp, tôi ở lại phương Bắc.

Cũng chẳng có nguyên nhân gì đặc biệt, khi đăng ký nguyện vọng thi Đại học, tôi chỉ một lòng hướng đến chân trời rộng mở phía trước, quyết chí phải thử bước ra khám phá thế giới bên ngoài, thế là từ miền Nam dời tới phương Bắc.

Thực ra vừa tới nơi đã thấy hối hận.

Ngồi tàu hoả mất gần 40 tiếng đồng hồ. Khí hậu nơi này quá khô, tôi tới đây chưa được bao lâu do không hợp khí hậu đã bị chảy máu cam. Khẩu vị ở đây cũng khác biệt, tôi không ăn được những thứ như mì phở, thêm ăn đồ cay cũng không tìm được, sau một tháng đã gầy đi năm cân.

Ở phía Nam, thân hình tôi cũng tạm coi như đạt đến chiều cao trung bình, thậm chí còn có phần nhỏ nhắn đáng yêu, vừa tới phương Bắc lập tức đã thành “người lùn Hobbit”. Trong phòng ký túc xá ngoại trừ tôi ra, ba bạn gái cùng phòng đều cao đến 1m70. Ngay từ đầu tôi đã từ chối đi cùng các cô ấy.

Qua tết Trung thu, trường theo thông lệ phát cho mỗi người chúng tôi một cái bánh trung thu, tôi còn suốt ngày tranh luận với các bạn xem bánh trung thu nhân gì là ngon nhất. Hồi năm thứ nhất, tôi còn chưa có cảm giác gì nhiều, chỉ đi hát karaoke với bạn cùng phòng; tới năm thứ hai, mọi người ai cũng bận việc riêng, tôi đi xem phim một mình; lên năm thứ ba, tới hôm đó tôi ra khỏi thư viện, nhìn đường chân trời phía xa rồi lại nhìn trăng tròn vành vạnh, cuối cùng không kim được mà bật khóc. Độc tại dị hương vì dị khách, mỗi phùng giai tiết bộ tư thân (*). Tôi hẹn hò với một người bạn trai bản địa, khi thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt qua đi mới phát hiện quan niệm sống của hai người quá khác biệt tới mức không thể hoà hợp, trong những chuyện đôi nhân xử thế đều không có cách nào nhất trí được với nhau. Chúng tôi đều là kiểu người cứng đầu, cố chấp cho rằng quan điểm của mình mới là đúng đắn, hơn nữa còn không chịu từ bỏ ý định khuất phục đối phương, kết quả là chia tay chẳng vui vẻ gì.

(*) *Chú thích: Trích hai câu thơ đầu trong bài “Cửu nguyệt cửu nhật ức Sơn Đông huynh đệ” của Vương Duy, bản dịch nghĩa <https://www.thivien.net/Vuong-Duy/Cuu-nguyet-cuu-nhat-uc-Son-Dong-huynh-de/poem-beZB33RQejrn17600j3Gg>*

Một mình ở nơi đất lạ làm khách lạ,

Mỗi khi tới ngày tiết đẹp lại nhớ người thân bội phần.

Tôi một mình uống rượu, khóc đến chết đi sống lại nhưng khi gọi điện cho người nhà lại ra về chẳng có chuyện gì. Sau này khi tôi ngẫm lại về mối tình này mới nhận ra một điều rằng chuyện môn đăng hộ đối không chỉ nói về vấn đề điều kiện kinh tế mà còn là về hoàn cảnh sống và trưởng thành.

Lúc ấy, tôi thực sự hận nơi này thấu xương. Nhìn lại những bạn cấp ba ngày xưa ở lại tỉnh nhà học Đại học mỗi ngày đều thoải mái dễ chịu, đến cuối tuần còn có thể về nhà ăn bữa cơm mẹ nấu, tôi cực kỳ hối hận về quyết định của mình khi trước.

Tôi càng lúc càng hoài nghi, tôi tới tận đây rồi cuộc là vì cái gì?

Cứ thế bốn năm trôi qua nhanh chóng, vận may của tôi cũng không tệ, sau khi ra trường cũng tìm được việc làm rất nhanh, tiền lương và đãi ngộ đều khá ổn. Lúc ký hợp đồng, tôi đột nhiên rất muốn về nhà, nhưng ý định này cũng chỉ thoáng qua trong chớp mắt, cuối cùng thì danh tiếng công ty lớn cùng tiền lương cao vẫn hấp dẫn tôi hơn, tôi nghĩ hay cứ làm việc 1-2 năm, tích lũy thêm kiến thức và kinh nghiệm trước rồi hẵng quay về. Sau khi tốt nghiệp, nhịp sinh hoạt trở nên gấp gáp hơn nhiều. Mỗi ngày thức dậy lúc 7 giờ sáng, trang điểm, bắt taxi điện ngầm, quẹt thẻ vào làm việc, đến trưa ngả vào bàn làm việc nghỉ ngơi một chút, cơm trưa cơm chiều đều gọi cơm hộp bên ngoài. Lúc cuối tuần lại nằm lì trong nhà ngủ cả buổi sáng, thỉnh thoảng hẹn bạn bè đi xem phim hoặc đi dạo phố. Nhiều khi đèn đường sáng rực trong đêm rồi tôi mới ra khỏi công ty, một mình tôi đứng ở trạm xe bus, nhìn những toà nhà cao tầng san sát phía xa xa, không kim được mà tự hỏi: Những gì tôi muốn, tôi đã đạt được chưa? Mấy năm qua, tôi đã thực sự tích lũy được bao nhiêu kiến thức và kinh nghiệm rồi? Mỗi khi đứng trước tấm cửa kính lớn của công ty nhìn xuống dưới, tôi đều có cảm giác mình có thể bị thay thế bất kỳ lúc nào, có thể phải cuốn gói rời khỏi đây bất kỳ lúc nào, từ đó tôi trở nên sợ hãi, có bao nhiêu người mới trẻ trung bước vào công ty này, dường như trong bọn họ ai cũng tốt nghiệp những trường danh giá từ nước ngoài về. Bất kể là ngành nào, nhân viên cấp cơ sở cũng luôn chiếm số lượng đông nhất. Mỗi người trong chúng tôi đều ôm một lòng nhiệt huyết tràn đầy, ôm một thứ gọi là mộng tưởng để rồi bước chân vào nơi này, ai cũng cho rằng chỉ cần mình nỗ lực đủ nhiều, vất vả đủ nhiều là có thể trở thành người đứng trên mọi người, có thể khoác lên mình quần là áo lượt, có thể nâng cao đầu bước vào những nơi ánh đèn rạng rỡ lắm. Thế nhưng thực tế thì sao? Là chúng tôi rời xa quê hương, tiền lương mỗi tháng trừ đi tiền thuê nhà, tiền điện tiền nước, tiền đi lại, tiền ăn, cuối cùng cũng chỉ dư ra một chút, nhưng vẫn phải gửi một ít về nhà mới có thể khiến người nhà cảm thấy cuộc sống của chúng tôi ở nơi này cũng khá khá.

Lúc vui vẻ nhất chính là dịp Tết âm lịch mỗi năm được về nhà. Mẹ chuẩn bị cả một bàn toàn đồ ăn ngon, có thể ngủ một giấc say sưa tới khi mặt trời lên cao. Những lúc trời chạng vạng lại đi dạo trên những con đường quen thuộc, nghe bố mẹ kể có nhà nào đã phá, nhà nào dời đi, có quảng trường hay khu mua sắm nào được tân trang lại.

Quê nhà chăm cho tôi lớn lên, mà tôi lại chẳng thể dõi theo nó trưởng thành.

Mấy năm qua, những người bạn xung quanh tôi cứ lần lượt rời đi, có người về quê cũ, có người gả chồng sinh con, chuyển tới thành phố quê chồng. Có lẽ, thành phố này chẳng thể níu chân người. Thế mà tôi lại đem cả thanh xuân của mình dâng hiến cho vùng đất này. Tốt, xấu, ngây ngô, cảm động, đau khổ, mong lung. Vậy mà tôi vẫn cảm thấy dường như mình chẳng học được chút gì cả, hoàn toàn là hai bàn tay trắng. Mỗi đêm tôi lại quay về căn phòng trọ, bật đèn, nhìn khoảng nhỏ quanh quê này. Giường, ghế tựa, bàn làm việc, rèm cửa nhưng, tách trà, quần áo... tất cả rõ ràng đều là của tôi, đều những vật sớm chiều cùng tôi làm bạn, vậy mà tôi vẫn cảm thấy thật xa lạ. Đáy lòng tôi trống rỗng, khổ sở muốn chết đi được. Tôi bỏ ra bao năm tháng thanh xuân của mình cũng chỉ để đổi lại những thứ này hay sao. Đến khi nào tôi mới có thể quay về quê nhà của tôi đây! Chẳng lẽ tôi cứ phải như thế này cả đời, phiêu bạt bên ngoài, không nơi đâu là nhà hay sao?

Reply from: Tôi của mười năm sau:

Tôi đã từng trải qua 18 lần sinh nhật ở nhà mình, hôm nay là lần thứ 17 tôi không đón sinh nhật ở nhà.

Chỉ còn một năm nữa thôi là hai con số đó sẽ bằng nhau.

Nói cách khác, cứ mỗi năm qua đi, tỷ lệ số ngày tôi được sinh sống tại quê hương mình trong cả cuộc đời sẽ ngày một giảm dần, đến một lúc nào đó, sẽ có một thành phố mới thay thế vị trí của nó.

Năm thứ ba sau khi bạn viết lá thư kia cho tôi, tôi bị viêm ruột thừa. Dịp cuối tuần, tôi một mình đi nhà hàng ăn cơm, trên đường về bụng bỗng quặn đau, tôi còn tưởng là do đồ ăn có vấn đề, sau đó thì đau không thể chịu nổi, tôi đành gọi 120, đến bệnh viện kiểm tra mới biết mình bị viêm ruột thừa.

Tôi một thân một mình ở lại bệnh viện làm phẫu thuật, tối hôm đó đang nằm trên giường bệnh thì nhận được điện thoại của mẹ, mẹ tôi bảo cả ngày hôm nay bà cứ bồn chồn không yên, bà hỏi có phải tôi đã xảy ra chuyện gì hay không.

Khoảnh khắc đó, tôi thực sự muốn cầm điện thoại khóc nức nở, sau đó từ bỏ hết tất cả, lập tức trở về nhà, dù cho có nằm nhà ăn no chờ chết cũng chẳng sao, những thứ lý tưởng mộng ước muốn thành công rực rỡ ngày xưa đều buông hết. Nhưng sau khi cúp máy, bình tĩnh lại, tôi lại chỉ có thể cười ảo não. Tôi đã không còn là đứa trẻ mười tuổi, đâu thể muốn bỏ đi là đi, nếu thật sự đơn giản như thế thì tôi đã trở về từ nhiều năm trước.

Sau khi tôi xuất viện, cũng không biết có phải do vận mệnh xoay chiều hay không mà cuối cùng tôi cũng được thăng chức, còn được điều đến tổng công ty ở Thượng Hải.

Tôi cuối cùng cũng nói lời tạm biệt với phương Bắc và trở về phương Nam. Nếu nói về vị trí địa lý, tôi đã trở về gần với quê hương thêm một chút, thế nhưng tôi lại cảm thấy dường như quê hương đang ngày một rời xa mình.

Bất kể đi đến đâu, khi người ta hỏi tôi “Cô là người phương nào?”, tôi đều sẽ cười và nói tên quê hương của mình. Đa số bọn họ đều chưa từng biết tới nơi này, tôi sẽ kiên nhẫn giới thiệu với họ về vùng đất quê tôi.

Tôi nói với họ về ngọn núi quê nhà, con sông quê nhà, hoa của quê nhà, gió của quê nhà, bốn mùa của quê nhà.

Sau khi được thăng chức, những chuyện vụn vặt linh tinh cũng ít đi, thành ra tôi cũng bớt bận rộn hơn.

Tôi bắt đầu tới phòng tập học yoga, cuối tuần tham gia hoạt động leo núi, tới những hội giao lưu đọc sách, quen được rất nhiều người bạn mới, có những người bản địa cũng có những người từ nơi khác đến. Chúng tôi trở thành bạn bè không phải vì đến từ cùng một nơi mà bởi chúng tôi cùng chung chí hướng.

Tôi cũng gặp lại bạn trai cũ thời Đại học trong một lần họp mặt bạn cũ. Chúng tôi cùng đi uống nước trò chuyện suốt một buổi, sau nhiều năm anh ấy đã thay đổi nhiều, tính tình ôn hoà hơn, những góc cạnh trong còn người đều được mài giũa bớt.

Anh ấy nói tôi cũng vậy, trước đây tôi ngang bướng chết đi được, tuyệt đối không để lộ sự mềm yếu của mình cho người khác thấy.

Năm đó tôi khẳng khái cho rằng những khác biệt trong quan niệm của hai chúng tôi là do vấn đề vùng miền Nam Bắc, nhưng thực ra điều đó không đúng. Còn có bao nhiêu người khác màu da sắc tộc mà vẫn có thể có được hạnh phúc mỹ mãn, hai chúng tôi chỉ cách nhau một nửa đất nước Trung Quốc này, so ra thật chẳng đáng kể chút nào.

Chỉ là do chúng tôi chưa biết quý trọng đủ nhiều, chưa cố gắng đủ nhiều, chưa từng nghĩ tới bản thân mình nên thay đổi điều gì vì đối phương, thế nên mặc nhiên lấy lý do là “không phải người cùng một phương”.

Giống như bạn năm đó rất ghét phương Bắc, nhưng sau khi rời đi, chính tôi lại rất nhớ thương vùng đất này. Nhớ mùa hè của nơi đó, gió hạ luôn khô ráo. Nhớ mùa đông của nơi đó, có lò sưởi giúp cho mỗi đêm đều ngủ thật ngon. Nhớ con người của nơi đó, thật cao lớn biết bao, biến tôi thành một em gái nhỏ luôn được nuông chiều yêu thương. Nhớ khẩu âm của nơi đó, rõ ràng rành mạch, không nói hai lời. Có lẽ con người chính là như vậy đó, nơi trái tim chúng ta hướng về lại là nơi bước chân chúng ta vừa rời khỏi. Chừng nào lòng còn ở đó thì thực ra chúng ta vẫn luôn ở bên nhau. Thừa nhận đi, bạn đã từng nhớ quê nhà da diết đến thế chẳng qua là vì bạn thèm khát cảm giác an toàn mà cha mẹ mang lại. Trong vòng tay bao bọc của họ, bạn vĩnh viễn không cần phải đối mặt với mưa rền gió dữ của thế giới bên ngoài, không cần lo chuyện tiền nhà, tiền xe, chuyện ăn ở, chuyện thất nghiệp... Tuy rằng nói như vậy vừa quá thẳng thắn vừa quá tàn nhẫn nhưng sự thực đúng là như thế. Giờ tôi có trở về quê nhà nhưng lại không quen với đồ ăn ở đó nữa. Người ta thường nói sở thích của cái dạ dày ba lần một ngày đều nhắc nhở chúng ta rằng chúng ta đã rời xa quê hương mất rồi.

Dần dần tôi đã không còn nhớ quê nhà như trước nữa. Bởi tôi không hề yếu đuối cũng chẳng hề cô đơn, tôi ở nơi chốn mới vẫn có thể tìm được hạnh phúc mỹ mãn. Tôi ở giữa thành phố lớn xa lạ cũng không hề tự ti sợ hãi, mỗi khi đồng nghiệp hỏi tôi tan làm rồi sẽ đi đâu, tôi đều có thể chân thành đáp rằng: “Về nhà”.

Tôi đã có chồng, anh ấy cũng không phải người bản địa, mỗi dịp Tết đến, tôi lại theo anh ấy về quê hương của anh, nghe anh kể những chuyện khi anh còn nhỏ. Sau đó chúng tôi lại có con, ăn cơm xong sẽ đẩy xe đưa đứa nhỏ đi dạo ở quảng trường, nhìn thằng bé bước từng bước chậm rãi, khoảnh khắc đó, tôi thực sự cảm nhận được sức sống đang được truyền lại. Tôi đã có một gia đình mới, tôi phải vì con của mình mà gây dựng một mái nhà.

Trên thế giới này những mảnh đời đang phiêu bạt ngoài kia có nhiều lắm, tôi chẳng phải là người duy nhất càng không phải là người cuối cùng. Mà quê nhà thực sự kia, dù tôi có trở về được hay không thì nó vẫn ở nơi đó.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Mà Tôi Từng Đối Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Lá thứ chín: impartiality: công bằng

Chúng ta đều phải cố gắng để trở thành người tốt hơn.

From: A Thát, 17 tuổi, có nguyên bộ tác phẩm của Kim Dung

và “Hồng Lâu Mộng”.

To: Tôi của mười năm sau.

Gần đây trường học thành lập một câu lạc bộ đọc sách. Mỗi lớp có mấy suất, có thể vào cuối tuần đến thư viện của trường đọc sách, giao lưu, học tập.

Tôi rất muốn đăng ký nhưng cô giáo chủ nhiệm quy định, tất cả hoạt động sau giờ học chỉ có mười bạn thành tích đứng đầu có tư cách tham gia. Nói những bạn khác ngay cả việc học tập còn chưa tốt, làm gì có thời gian làm việc khác.

Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể là những cỗ máy học tập, việc gì cũng không thể làm? Danh sách cuối cùng, lại có hai bạn nữ không nằm trong xếp hạng 10 người đứng đầu. Tôi hỏi cô chủ nhiệm nguyên nhân, cô ấy nói: “Bởi vì các bạn ấy thật sự thích đọc sách, cô không thể cấm đoán sở thích của học sinh.”

Đường hoàng, chính đáng.

Dưới đáy lòng tôi cười lạnh, tôi cũng thật sự muốn tham gia câu lạc bộ đọc sách kia, tôi cũng thật sự thích đọc sách.

Làm như tôi không biết bình thường các bạn ấy thích đọc sách gì, ngoại trừ tiểu thuyết tình cảm, các bạn ấy còn biết đọc cái gì? Các bạn ấy thật sự thích thứ gì đây?

Kết quả đã có, tôi có nói thêm cái gì cũng không làm nên chuyện.

Người lớn chính là như vậy, lời hứa son sắt sẽ đối xử công bằng với chúng ta nhưng thật ra bọn họ mới là người không công bằng nhất.

Thầy cô giáo luôn luôn thiên vị các bạn học sinh giỏi thành tích tốt, cung cấp cho bọn họ nhiều tư liệu hơn, thời gian giảng đề cũng kiên nhẫn hơn. Tôi đã từng thấy hai bạn nữ có thành tích tốt trong lớp trốn học, từ trường treo tường ra ngoài, ngày thứ hai lại đến lớp như không có việc gì, thầy giáo chẳng trách cứ một câu.

Đây là công bằng sao? Chẳng lẽ không nên đối xử như nhau sao? Vì sao có người có quyền lợi như vậy?

Năm nay ngày kỷ niệm thành lập trường cũng vậy. Tiết mục hát trong lớp, tôi là cán bộ văn thể mỹ nên để tôi tới hát nhưng cô giáo thấy một người hát quá đơn điệu, cho thêm một bạn nữ cùng hát với tôi. Cô ấy ngũ âm không được đầy đủ, còn muốn tôi dạy từng câu cho cô ấy. Tôi đều hi sinh thời gian nghỉ ngơi dạy cô ấy, cô ấy luôn thẹn thùng không chịu hát.

Tôi nhịn không được đề nghị thầy giáo đổi người, thế nhưng cô giáo nhất định muốn cho bạn ấy cùng tôi song ca.

Ngoại hình của cô ấy không ưa nhìn, ngoại trừ thành tích tốt, nói ngọt sẽ làm cô giáo vui vẻ, ở những mặt khác chẳng có chút sở trường nào.

Tôi muốn diễn lên được, vì sao nhất định phải cho tôi hát cùng cô ta?

Cô ta còn làm bộ dáng vẻ tủi thân, trông mong nhìn tôi, người khác đều tưởng tôi bắt nạt cô ấy. Cô ta có rất nhiều đoạn nốt cao không hát lên được, tôi giúp cô ấy hát, kết quả truyền đến những bạn học khác, chính là tôi độc tài chiếm hết. Rõ ràng đều là song ca, thế nhưng phần lớn toàn là tôi hát, còn nói tôi xa lánh cô ta.

Người người đều vì cô ta mà bênh vực kẻ yếu, chẳng lẽ cái này đối với tôi là công bằng sao?

Khoảng thời gian trước, trường học tổ chức tranh tài diễn thuyết. Tôi tìm rất nhiều tư liệu mới viết ra được bản thảo, sau đó mọi người thống nhất cùng đem bản thảo diễn thuyết cho cô giáo. Vài ngày sau, cô giáo âm thầm tới tìm tôi, nói với tôi bản thảo của tôi cùng chủ đề với một bạn học khác, bảo tôi đổi cái khác.

Tôi xem bản thảo cô giáo nói kia, nói thật viết rất tệ, vốn dĩ nhìn không ra chủ đề có gì trùng với tôi. Nói tiếp, cùng một chủ đề thì làm sao, xét về ý không giống nhau, cách thể hiện của mỗi người cũng không giống nhau, vì sao muốn tôi phải viết lại lần nữa?

Tôi rõ ràng viết tốt hơn cô ta! Kết quả làm như tôi chép bài của cô ta vậy. Tôi không phục, đến hỏi cô giáo, cô mặt lạnh nói, bởi vì cảm thấy bản thảo này của tôi bắt đầu nhanh chóng kết thúc vội vàng, mà đối phương so với tôi có kinh nghiệm diễn thuyết hơn, kỹ xảo cũng tốt hơn tôi.

Cái này cũng có thể trở thành lý do sao? Đây chính là công bằng sao? Tăng đá và cái kéo đều so sánh công bằng như vậy đi?

Sau đó trong một đêm tôi lại viết bản thảo một lần nữa, cô giáo ngay cả nhìn cũng chưa thèm nhìn, buông một tiếng được. Vì sao cô ấy một chút áy náy cũng không có? Một chút cảm giác có lỗi cũng không?

Tôi cảm thấy rất tủi thân, bất công, rất muốn hét to la lớn. Tôi biết, những tâm trạng này có thể sẽ bị cậu chê cười, cảm thấy tôi không trưởng thành,

không hiểu chuyện nhưng tôi thật sự không hiểu. Tôi luôn luôn lần lượt vượt qua khó khăn, đừng phải nếm tro*, nghĩ mãi mà vẫn không rõ.

(*) Gặp phải vấn đề bí quan, kết quả kiến minh thất vọng.

Reply from: Tôi của mười năm sau.

Chúng ta là người mà, luôn luôn có tiêu chuẩn để so sánh, lấy nghiêm khắc làm điều kiện tiên quyết hà khắc yêu cầu người khác, sau đó yên tâm thoải mái phóng túng bản thân mình.

Bạn luôn miệng nói muốn công bằng, thế nhưng thành tích của bạn so với người khác chênh lệch, không có cố gắng giống người khác, tính cách cũng không làm người khác vui vẻ, tại sao lại đòi hỏi công bằng? Bạn cho rằng xuất phát chạy của vận động viên giống nhau sao? Không, vị trí của bạn ở trước mặt Thái hậu, không phải người khác nhằm vào bạn, mà là bọn họ căn bản không thấy cậu.

Thông minh, ngoại hình xinh đẹp, biết nói chuyện, điều kiện gia đình tốt... những thứ này chính là ưu thế, là thẻ bạc mà người khác dẫn trước bạn. Có nhiều thời gian nhàn rỗi oán trời trách đất, còn không bằng quay về làm nhiều thêm mấy bài thi số học. Bởi cứ cho rằng bạn áp đảo đối thủ của bạn ở từng phương diện, bạn vẫn sẽ cảm thấy không hài lòng. Lòng người luôn là lòng tham không đáy. Nếu như không vừa lòng với cái này có thể khích lệ bạn tiếp tục chạy, thế là tốt. Thế nhưng phần lớn mọi người không cách nào chiến thắng được sự không vừa lòng này, bị nó quẩn lấy thân, trở nên mười phần hung hăng, trông thấy ai cũng sửa hai tiếng “gâu gâu”.

Sống cuộc sống của mình tốt là được, người khác may mắn hay là bất hạnh, có phải là bị ông trời điểm danh hay là vào hệ ngân hà giải cứu Trái đất, cái này đối với bạn quan trọng sao? Sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của bạn sao? Sẽ đem bạn đẩy vào vực sâu của địa ngục sao? Sẽ đưa bạn vào chỗ chết sao?

Tốt nghiệp đại học bạn đi tìm việc, phát hiện công ty đều ưu tiên nam giới, đối với nữ giới kiểu gì cũng sẽ hỏi thẳng toẹt xem bạn đã có bạn trai chưa, gần đây có dự định mang thai không, bạn cảm thấy xã hội không công bằng, bọn họ kỳ thị phụ nữ.

Thế nhưng người ta đâu có lỗi? Đàn ông chính xác thể lực khỏe hơn phụ nữ, phù hợp đi công tác hơn, nếu một cô gái mới vừa vào công ty còn đang thử việc đã mang thai, chẳng những không giải quyết được việc cần dùng người gấp của công ty, còn tự nhiên gánh vác thêm việc.

Ở chung phòng với bạn nữ có thành tích học tập so với bạn chênh lệch rõ ràng nhưng trong nhà có quan hệ, quen biết thầy cô giáo ở trường, cho nên cô ấy từ năm nhất đã được vào phòng thí nghiệm, viện trưởng đích thân đưa cô ấy, luận văn cũng giúp đỡ cô ấy, 4 năm đại học cầm trâu đẩy, dễ dàng xin đi Mỹ.

Bạn cảm thấy công bằng không?

Bạn sao lại không suy nghĩ về chính mình, nếu như cha mẹ của mình không sinh mình ở thành phố, mà ở vùng núi vắng vẻ lạc hậu, bạn căn bản còn không có điều kiện đọc sách, tiếp nhận giáo dục cao đẳng, hiện tại cũng đã kết hôn sinh con, mỗi ngày cày đất làm ruộng, giặt quần áo nấu cơm.

Những cái kia của bạn so với người bất hạnh thì như thế nào?

Nơi nào có công bằng tuyệt đối?

Darwin đã sớm nói rõ ràng trong thuyết tiến hoá, thế giới này, kẻ mạnh thì thắng kẻ yếu thì thua, kẻ phù hợp mới có thể sinh tồn.

Kẻ mạnh mới có tư cách nói công bằng

Tôi ngược lại cảm thấy, nếu có một ngày bạn phát hiện bạn luôn luôn bị kỳ thị, luôn luôn bị đối đãi bất công, như vậy bạn nên xem lại, tại sao tất cả mọi người lại xem thường mình.

Chúng ta luôn luôn cảm thấy người khác đều là kẻ ngốc, trên đời mình là người thông minh nhất, thật ra chân tướng thường là người thật sự thông minh, khoanh tay đứng nhìn bạn giống như thằng hề nhảy trên trán dưới.

Cho nên, ít phàn nàn một chút, lúc bạn cảm thấy không công bằng, bạn muốn thế giới này không chỉ mình bạn bị đối xử như vậy, bạn ra sức nhảy ra ngoài.

Không vào được câu lạc bộ đọc sách, bạn sẽ không đi học sao? Đây không phải là việc bạn thích nhất sao? Tiếp tục là tốt rồi.

Cảm thấy mình bị cướp cơ hội ca hát, hát hay là được, người xem không phải kẻ điếc, phân biệt được ai hát hay hát tốt, biết vỗ tay cho ai. Tôi ngược lại cảm thấy cô gái kia mới thấy không công bằng, vô duyên vô cớ phải cùng một người hát hay là bạn cùng lên sân khấu, đây thật là mất mặt mà.

Chủ đề bản thảo diễn thuyết bị đập chết, vậy bạn liền dụng tâm viết một bản tốt hơn. Chính bạn thật ra hiểu rõ đối thủ của mình, biết ưu thế của cô ấy là kỹ năng diễn thuyết tốt, điểm yếu là bản thảo tẻ, vậy tự mình lấy ưu bù khuyết, tập trung ứng phó.

Bạn hỏi tôi làm thế nào mở rộng cách cửa nhỏ hẹp trong lòng? Cũng không có gì, đọc thêm nhiều sách, trò chuyện cùng nhiều người tài giỏi, cộng thêm đi ra ngoài thấy chút việc đời, tôi sống nhiều hơn bạn mười năm, cũng không thể sống uống phí.

À, còn một việc, năm bạn lên cấp ba đó, phát huy thất thường, không vào được cấp ba bạn muốn. Bạn ở nhà ôm gối khóc thừa sống thiếu chết, bố mẹ mắng theo chai rượu và thuốc lá đi tìm quan hệ giúp bạn, tới mùa hè, vừa buồn vừa mệt lại nóng, bọn họ gõ cửa từng nhà một.

Bọn họ nắm tay bạn, trước mặt những người có quyền có thể cúi đầu khom lưng, nịnh nọt lấy lòng, ra sức biếu quà. Bạn giương mắt đứng nhìn, trong lòng đau giống như dao chém, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, lại nhất định cắn răng, thứ chảy ra chỉ có thể là mồ hôi.

Bố mẹ bạn trước sau chạy chọt cả một mùa hè, bạn cuối cùng cũng vào được trường cấp ba mình mong muốn. Nhưng các bạn học cùng thi trượt cấp ba kia, lại chỉ có thể ở lại trường cũ, ghen tị với bạn.

Công bằng?

Không công bằng?

Bạn nói bạn không hiểu xã hội này, không có người nào thật sự hiểu, bạn chỉ có thể không ngừng thích ứng với nó, sau đó lợi dụng nó leo lên đỉnh cao kế tiếp.

Trở nên mạnh mẽ mà độc lập, đây chính là điều bạn cần làm.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Mà Tôi Từng Đối Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lá thư thứ mười: jealousy: ghen tị

Địa ngục và thiên đường, chẳng qua chỉ là ở một ý niệm của bạn.

From: Jerry, 15 tuổi, vô cùng vô cùng ghét S cùng lớp

To: Tôi của mười năm sau:

Đến bây giờ tôi còn nhớ rõ tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy S, cô ấy mặc một bộ đồ thể thao, tóc xõa xuống, ngồi ở chỗ phía trước tôi, ngượng ngùng hỏi tôi có dây buộc tóc hay không.

Lúc ấy tôi còn nghĩ trong lòng, bạn nữ này bộ dạng có hơi xấu nhỉ, còn mang một đôi kính mắt nhìn qua rất nặng nề.

Lúc đầu, tôi thật sự không quá chú ý cô ấy. Tôi nhớ có toàn bộ thành tích thi cử hạng đầu thi đỗ vào viện trung học này dĩ nhiên là bị chú ý. Lần đầu tiên thật sự chú ý tới S là lần đầu tiên bầu cử ban cán bộ. Lúc tiểu học tôi vẫn là đại biểu môn ngữ văn, cho nên tôi cũng tranh cử chức vị này, bởi vì biết rõ thành tích thi ngữ văn của tôi là đứng đầu lớp, cho nên tôi cảm thấy mình được chọn sẽ không thành vấn đề.

Cũng không ngờ, tôi cuối cùng thua S hai phiếu, bởi vì bài văn lần này của cô ấy hoàn hảo, được giáo viên đọc diễn cảm khen ngợi trước mặt mọi người.

Cho dù như vậy, tôi cũng không cảm thấy S giỏi lắm.

Sau đó, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, thành tích của S một đường đi lên, cuối cùng đẩy tôi ra khỏi top ba. Cô ấy vốn giỏi hơn tôi và cô ấy trở nên giỏi hơn tôi, hai cảm giác này không giống nhau. Cô giáo bắt đầu khen cô ấy cả ngày, đề mọi người học hỏi từ cô ấy, nhân tiện sẽ ngầm nhắc có vài người thành tích giảm xuống, cần phải tự xem xét kiểm điểm cho tốt.

Tôi thật sự là hết đường chối cãi, tôi đã rất cố gắng, nhưng xếp hạng này cũng không phải một mình tôi quyết định được. Đó là lần đầu tiên tôi có ý niệm không tốt trong đầu, hy vọng cuộc thi tiếp theo, S có thể ngã xuống, như vậy cô giáo có thể hiểu được, duy trì top ba đầu lớp thật sự rất khó.

Nhưng S như là được trời giúp, không chỉ không trượt ra khỏi top ba còn có vài lần thi đứng nhất lớp. Cô ấy trở thành cô gái có thành tích tốt nhất cả năm lớp, không ai không biết cô ấy.

Cô ấy lại một lần nữa tỏa ra hào quang, trong bữa tiệc năm mới của lớp, cô giáo đề cô ấy làm người chủ trì. Vào mùa đông, cô ấy chỉ mặc một chiếc áo len cổ bẻ dài màu trắng, trang điểm, ở dưới ngọn đèn trời nên rất xinh đẹp, thậm chí còn rực rỡ hơn những hoa khô của lớp được chúng tôi công nhận rất nhiều. Tiếp đó, tôi chơi trò chơi thua, bị phạt hát, từ nhỏ ngũ âm của tôi đã không được đầy đủ, trong tình cảnh mọi người cười đến nghiêng ngả, gắng gượng gượng hát bài hát lưu truyền phổ biến của Lưu Nhượng Anh “Sau này”.

Kết quả là, tiết mục tiếp theo tình cờ là phần solo của cô ấy, cũng không biết vì sao lại khéo như vậy, cô ấy cũng chọn bài hát của Lưu Nhượng Anh: “Nghe này, ai đang hát?”

Cô ấy hát thực sự rất êm tai... Nhưng những vỗ tay này, nghe như đều đang cười nhạo tôi, thậm chí cái mỉm cười trước khi cô ấy xuống sân khấu kia, tôi cũng cảm thấy có ý khác.

Tôi phát hiện, vô tình, tôi đối với S đã không chỉ đơn giản là nhìn không vừa mắt như vậy.

Rồi đến sinh nhật của A trong lớp, mời chúng tôi đi KTV ca hát, S lại một lần nữa trở thành người nổi bật, bởi vì cô ấy mặc một cái váy liền áo màu trắng in hoa xinh đẹp. Tôi nghĩ lại cũng hối hận, vì sao trong tủ quần áo của tôi ngoài đồng phục cũng chỉ có áo phông phim hoạt hình bình thường nhất. Lúc ăn com, mọi người có ý đề lại vị trí để tôi và A Quân ngồi ở cùng nhau, chuyện A Quân thích tôi cũng không biết bắt đầu từ khi nào trở thành chuyện buồn của các học sinh hiểu ngầm không nói ra. Thật ra tôi và A Quân không tiếp xúc nhiều lắm, cho nên lúc vừa mới bắt đầu lan truyền tin như vậy, tôi còn cảm thấy mười phần kinh ngạc.

Ăn xong com chiều, mọi người vây quanh cùng nhau chơi nói thật hay mạo hiểm, tôi bị phạt cầm cái chổi quán com đi trên đường cái kêu ba tiếng: “Tôi là đại đầu heo”, lúc đến phiên S, dường như tất cả mọi người khá nhân từ, để cô ấy hát là qua cửa.

Một vòng đến phiên A Quân, cậu ta lựa chọn nói thật, tất cả mọi người không có ý tốt hỏi: “Người cậu thích là ai?”. Lúc ấy mặt của tôi “bập” một chút đỏ lên luôn, tuy tôi không thích A Quân, nhưng một khắc kia thật sự tim cũng đập như sấm.

Sau đó tôi nghe thấy giọng nói của cậu ấy, giọng cậu ta thanh thúy: “Là S”.

Trong nháy mắt kia, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, chỉ có một mình tôi thấy được ánh mắt của S, là một loại đắc ý hiểu rõ tâm tư. Tôi thật sự vô cùng vô cùng tức giận, tôi cảm thấy mình bị S đùa giỡn xoay vòng vòng.

Tôi lại một lần nữa bị S làm cho nhục nhã.

Sau thời gian đó, sự thù địch của tôi với S không có cách nào che giấu lại. Có một lần lúc ăn com, tôi phản nản với một người bạn khác giới có mối quan hệ tốt, hỏi anh ta: “Không biết vì sao A lại thích S.”

Cậu ấy nhìn nhìn bốn phía, sau đó trên mặt hiện lên đồ ửng mắt tự nhiên, trộm nói với ta: “Thật ra, tớ cũng thích S.”

Tôi khiếp sợ đến mức cũng đánh rơi trên bàn. Không biết vì sao, tôi có một loại cảm xúc giống như là uất ức, cậu ấy chính là bạn khác giới tốt nhất của tôi mà, tôi thật sự không ngờ, cậu ấy lại có thể cũng sẽ thích S. Vậy nếu tôi và S cùng lúc rơi vào trong nước, anh ấy chắc chắn sẽ đi cứu S trước, tôi đây không phải là bị phản bội sao?

Tôi hỏi cậu ta: “Vì sao mấy người các cậu đều thích S thế?”

“Cô ấy vốn chính là kiểu nam sinh đều sẽ thích mà,” đối phương dĩ nhiên mà trả lời, “Vừa dịu dàng lại thực nữ, thành tích rất tốt, cũng không kiêu ngạo, chưa bao giờ đồ mặt cãi nhau với, bộ dạng cũng đáng yêu, lúc nào cũng mỉm cười, lại từng xem rất nhiều sách, đáng vẽ rất có tài hoa, ai không thích nha.”

Tôi tròn mắt há hốc mồm, tôi muốn nói, cô ấy hoàn toàn không phải cái dạng tốt đâu!

Cô ta nói chuyện ông à ông ọ, lớn như vậy rồi mà còn ngúng nguẩy người nói: “Đừng mà, cậu thật đáng ghét”. Còn nữa, trên QQ mỗi tuần đều nện ra nhật ký đăng lên, như vậy là có tài sao! Làm ơn đừng tùy tiện bôi nhọ hai chữ “tài nữ” này như vậy.

Tôi không nói gì, vì sao chỉ có một mình tôi có thể thấy rõ bản chất của cô ta? Vì thế tôi nhìn không được hỏi những người bạn là nữ của tôi: “Mọi người cảm thấy đáng ghét của S thế nào?” Bọn họ đều nhất trí cho rằng: “Không tệ, rất đáng yêu.” Tôi muốn thanh minh: “Nhưng khi cô ấy vừa mới nhập học khi rất xấu mà.” “Đúng vậy, ” bạn trả lời, “Nhưng bây giờ trở nên xinh đẹp rồi mà.” Tôi cảm thấy rất không công bằng, vì sao lại không thể làm cho cô ấy vẫn dừng lại lúc này, vì sao tất cả mọi người không hề nhớ rõ đáng vẽ xấu xí của cô ấy chứ.

Hơn nữa, cô ấy rất cuộc đầu có đáng yêu? Cũng chỉ là lúc chúng tôi đều mặc đồng phục đầy bụi đất, cô ấy mặc váy dài thực nữ; lúc mùa đông chúng tôi đều bọc áo lông thật dày, nàng lại mặc áo khoác ngoài ca-rô xinh đẹp, hơn nữa một đôi giày nhỏ chấm bi.

Còn có cô ấy thật sự có tâm kế nha, không chỉ có đôi đôi kính mắt dày kia đi, biến thành khung đen thời thượng, hơn nữa lúc nói chuyện với nam sinh còn có thể tháo xuống!

Lúc đó tôi còn chưa ý thức được, đối với S, tôi không chỉ là hãm mộ, đơn giản xem cô ấy như đối thủ cạnh tranh như vậy, tôi ghét cô ta, tôi ghen tị cô ta, tôi không có lúc nào là không ở chờ mong cô ấy trở thành trò cười. Tôi bắt đầu không để ý bởi nhọ cô ấy với bạn bè, trùng mắt với bóng dáng của cô ấy, cho đến có một ngày, người bạn áp a áp ứng mà nói với tôi: “Cậu không phải quá để ý S sao?” Tôi bối rối hỏi cô ấy: “Rất rõ ràng sao?” “Vô cùng rõ ràng.” Cô ấy nói: “Ánh mắt cậu nhìn cô ấy, thật đúng là...” Hôm đó, tôi trở lại phòng ngủ soi gương, tôi phát hiện chính mình trong gương thật xa lạ. Trong tích tắc, tôi lại cảm thấy rất thất vọng, vì sao mắt của tôi không thể là mắt hai mí giống như của S, vì sao mũi không thể cao giống cô ấy, vì sao miệng không thể hơi vênh vênh giống cô ấy. Tôi ghen tị với cô ấy, ghét cô ấy, cảm thấy cô ấy vừa giả dối vừa ghê tởm, nhưng tôi muốn được trở thành cô ấy. Tôi càng ghét chính mình hơn. Tôi biết, tôi đang ghen tị cô ấy, tất cả những điều không tốt về cô ấy, nói không chừng đều chính là tôi tự bịa đặt ra, tâm lý ghen tị như vậy kéo tôi càng không ngừng đi xuống rơi xuống, tôi trở nên xấu xí, bộ mặt xấu xí, nhưng tôi thật sự không biết phải thoát ra như thế nào. Càng muốn vượt qua cô ấy, cô ấy hơn tôi càng xa, tôi càng cảm thấy mình vô dụng, cảm thấy mình kém cỏi đến chết, tôi vui chọn giữa vực sâu như vậy, cảm thấy sẽ bị ác ý của chính mình cắn nuốt. Tôi không biết nên làm gì bây giờ, bạn có thể nói cho tôi biết không? Có thể nói cho tôi biết làm sao thoát khỏi chính mình như vậy không?

Reply from: Tôi của mười năm sau:

Trước đây xem một vài tạp chí Chicken soup for the soul, trên đó cũng thường nói đến ghen tị giữa hai cô gái, chỉ là tình tiết bình thường là, nữ sinh năm hai ở Wannian, bằng nỗ lực không ngừng nghỉ của chính mình, cuối cùng trở thành bạch phú nữ thành công, mà trái lại người đứng đầu năm đó lại sớm kết hôn, trở thành người nội trợ tâm thường tâm thường, không còn trẻ tuổi, không còn xinh đẹp.

Sau đó, nữ chủ nhà thứ hai của Wannian cảm thán: cảm ơn tại thời điểm gặp được một đối thủ cạnh tranh, không ngừng khích lệ tôi tiến về phía trước, làm tôi trở thành chính mình ngày hôm nay. Haizz, sau này, nếu bạn đọc được câu chuyện nào như thế, hãy giúp tôi hỏi tác giả một câu: Bà nói lung tung! Nếu người bạn vẫn luôn muốn vượt qua kia không chỉ không lùi bước thì cho dù bạn có cố gắng chăm chỉ bao nhiêu, họ có thể càng cố gắng càng chăm chỉ hơn bạn. Bạn cảm thấy vận may của mình không tồi, nhưng vận may của anh ta lại tốt hơn bạn; bạn cảm thấy mình đã chạy trước bạn cùng lứa tuổi, cô ấy lại bỏ bạn đến càng ngày càng xa, ngay cả bóng dáng cũng lười lưu lại cho bạn.

Đúng, không sai, người tôi nói này chính là S. Thật sự rất tức giận nhỉ, hơn nữa cô ấy còn càng ngày càng xinh đẹp, bên người luôn vây quanh rất nhiều người theo đuổi. Nói cho bạn chắc là bạn sẽ bị tức chết, sau này bạn học cùng trường cấp ba với cô ấy, khi văn bản phân khoa đều để khoa học tự nhiên làm khoa mũi nhọn, ba năm trung học, bạn chỉ thi thắng cô ấy một lần, nghe nói là vì cô ấy bị cảm. Đúng rồi, lại tiết lộ cho bạn một tin buồn, hai người yêu cùng một người. Ừ, người đối phương thích dĩ nhiên cũng là cô ấy. Nói ra thực sự là một quá khứ máu và nước mắt đau lòng chua xót mà. Lúc thi đại học, bạn phát huy không tồi, cảm thấy mình đã nắm chắc thắng lợi, kết quả cô ấy vẫn cao hơn bạn. Điều khiến người ta học máu chính là, hai người cuối cùng cùng đi một trường đại học, ngành cô ấy học chính là chuyên ngành át chủ bài, đó cũng là nguyện vọng một của bạn, bạn lại nghe theo điều chỉnh, đăng ký chuyên ngành phổ biến nhất trường không được chú trọng.

Sau khi khai giảng bạn tự tin tràn đầy mà gia nhập câu lạc bộ hùng biện, mồm miệng lanh lợi, nói có sách, mách có chứng, một mạch đánh tới vòng bán kết, đúng lúc đụng vào hòng sủng của cô ấy, chết có chứng có cứ.

Không biết có phải bạn điên rồi không, dù sao tôi cũng gần như muốn sụp đổ. Tôi cảm giác, cô ấy thật sự chính là khắc tinh ông trời phái tới của bạn.

Nhưng cho dù tan vỡ hết lần này đến lần khác, bạn vẫn muốn đứng lên đối mặt với ánh sáng ngày mai và bóng tối của cô ấy.

Dần dần, tôi tìm được một phương pháp đối phó với cô ấy. Đó chính là, kéo tài khoản mạng của cô ấy vào danh sách đen, Wechat của cô ấy, QQ của cô ấy, Weibo của cô ấy, nói chuyện phiếm với bạn cùng lớp, cũng không còn dò la hỏi thăm của tin tức cô ấy. Sau khi không bao giờ biết tình hình gần đây của cô ấy nữa, bạn bỗng nhiên phát hiện thế giới im lặng, tiêu nhân u ám trong lòng bạn kia cuối cùng cũng chết đi.

Có lẽ bạn cảm thấy phương pháp này là trốn tránh, là một loại yếu đuối, bạn cảm thấy khinh thường, nhưng tôi không cho là như vậy.

Đừng làm khó dễ chính mình, chẳng có gì là ghê gớm, chấp nhận sự thật, chưa hẳn không phải chuyện tốt.

Có vài người, chúng ta thật sự không có cách nào vượt qua, nhưng cũng không phải vượt qua không được thì sống không nổi. Trái đất này lớn như vậy, mỗi người đều có không gian sinh tồn của chính mình, đều có con đường mình phải đi.

Tôi bắt đầu học được chúc phúc cô ấy, tán thưởng cô ấy, đổi một loại tâm tình, bạn sẽ cảm thấy mình cuối cùng đã được giải thoát, dù sao thế giới này, luôn tồn tại người lợi hại hơn cô ấy.

Thoải mái thư giãn một chút, cười một cái, từ trong cảm xúc tiêu cực hổng bết vượt qua đi, bạn đã biết đường này không thông, vậy thì quay đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Mà Tôi Tìm Đối Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Lá thư thứ mười một: kindle: tỏa sáng

Vì anh ấy tỏa sáng!

From: Tình Tình Thỏ, 16 tuổi, cuồng Jay Chou

To: Tôi của mười năm sau:

Hôm nay tôi đã cãi nhau với bố mẹ.

Kỳ thi tháng này tôi làm không tốt lắm nên hai người họ đã mắng tôi một trận, nói tuần trước tôi đã mua đĩa nhạc của Jay (Châu Kiệt Luân), dán poster của anh ấy đầy phòng, trong đầu suốt ngày chỉ nghĩ đến việc theo đuổi idol, nói đơn giản chính là bị thần kinh.

Họ nói một người ngay cả ca từ cũng hát không rõ thì có gì tốt để thích, còn ảnh hưởng đến việc học.

Ba xé hết tất cả poster trong phòng tôi, còn bỏ hết băng đĩa và CD tôi mua vào trong thùng, dán băng keo niêm phong, nói nếu lần sau còn thi kém thì sẽ vứt đi.

Tôi thật sự muốn phát điên. Cho dù tôi giải thích thế nào họ cũng cảm thấy theo đuổi idol là một việc sai trái, đã là học sinh thì phải tự giam tôi trong phòng, vui đầu học hành.

Họ ép tôi học như thế thì tôi lại cứ hết lần này đến lần khác không muốn học. Tại sao phải nghe lời họ? Đây là cuộc sống của tôi mà, ngay cả quyền lựa chọn tôi thích nghe bài hát gì cũng không có sao? Tôi nhìn căn phòng bừa bộn và đồng poster bị xé nát, càng nghĩ càng phiền, cuối cùng không

kiếm được, vừa khóc vừa chạy ra khỏi nhà.

Đêm đã khuya, tôi không có nơi để đi nên đã vào buồng điện thoại gọi cho bạn nhưng lại không biết gọi cho ai. Cuối cùng tôi gọi cho một người bạn thư chưa từng gặp mặt. Cậu ấy là người bạn tôi quen được trên diễn đàn fan của Jay, tuổi tác không quá cách biệt với tôi, hơn nữa lại sống cùng thành phố. Sau khi quen nhau trên diễn đàn, bọn tôi phát hiện có rất nhiều sở thích chung trong cuộc sống thường ngày nên sau đó còn gửi bưu thiếp qua lại mấy lần.

Tôi khóc, kể với cậu ấy bố mẹ tôi đã quá đáng thế nào, còn cậu ấy thì lắng lẽ lắng nghe. Quà nhiên là fan của Jay, ngay cả tính cách cũng giống anh ấy, không giỏi ăn nói. Cuối cùng cậu ấy nói: “Cậu đừng khóc, tôi hát cậu nghe.”

Tôi vừa lau nước mắt vừa nói: “Tôi muốn nghe «Ngày tận thế».”

Cậu ấy nói: “Không cho cậu chọn bài!”

Tôi lại bắt đầu cảm thấy buồn bã, chuẩn bị khóc tiếp lại nghe tiếng hát từ đầu bên kia điện thoại: “Cả thế giới như chỉ có tôi mỗi một, không sao cả, dù sao cũng cố cầm cự cho qua nỗi đau, chỉ mong sự tuyệt vọng và bất lực bay xa...”

Chỉ mong sự tuyệt vọng và bất lực bay xa. Giọng hát của cậu ấy còn trầm hơn cả Jay, trong đấy còn có cả sự dịu dàng, quanh quẩn giữa màn đêm. Tôi cầm điện thoại, ngẩng đầu, nhìn thấy một bầu trời đầy sao.

Đúng là hiếm thấy! Bây giờ ở thành phố còn có thể thấy bầu trời đêm xinh đẹp đến dường này.

Đêm đó cậu ấy đã hát cho tôi nghe rất nhiều rất nhiều bài, cho dù luôn miệng nói không cho chọn bài nhưng tất cả đều là bài tôi thích. Bọn tôi gọi đến lúc tôi không còn xu nào dính túi thì tôi mới cam đoan rằng sau khi cúp điện thoại sẽ lập tức về nhà, cố gắng nói chuyện với bố mẹ.

Ban đầu tôi đã nghĩ kỹ rồi, sẽ nói chuyện với họ thật lý trí, nói với họ rằng việc theo đuổi idol sẽ không ảnh hưởng đến việc học của tôi, ngược lại còn là động lực học tập. Thế nhưng khi tôi trở về nhà với tràn đầy niềm tin thì thứ nghênh đón tôi lại là một cái tát vang dội của bố. Ông ấy tức giận quát tôi: “Mày phản rồi đúng không? Tịch thu đồ mày thì mày dám bỏ nhà ra đi. Vậy thì hôm nay tao tát mày một bạt tai thì mày sẽ đoạn tuyệt quan hệ bố con đúng không? Tao đã nói rồi, hăm mộ thần tượng thì có gì tốt chứ!”

Tôi tuyệt vọng nhìn ông ấy, một chữ cũng không thốt ra được. Không biết bao lâu sau, tôi hít sâu một hơi, về phòng, đóng cửa rầm một cái, khóa trái, sau đó đẩy bàn học đến chổng ngay cửa, để ghé lên vì muốn ngăn cách với thế giới này.

Về sau, khi đã hơn nửa học kỳ trôi qua thành tích của tôi lại từ từ lên lại nhưng cuối cùng họ cũng không chịu trả những món đồ đã tịch thu cho tôi, ngược lại còn dương dương tự đắc nói: “Thấy chưa, tao đã nói mà, chính những thứ này đã ảnh hưởng đến việc học của mày.”

Tôi nào tôi cũng chỉ ăn một cái bánh bao để lấy tiền tiết kiệm đi mua đĩa lậu ngay cổng sau trường, lên để trong học bàn rồi đặt sách giáo khoa lên để che đi. Ngày nào tôi cũng đến lớp sớm, nằm sấp một mình trên bàn nghe một lúc, cảm thấy rất thoải mái trong lòng.

Sau đó Jay càng ngày càng trở nên nổi tiếng, từ phố lớn đến ngõ nhỏ đều có thể nghe được bài hát của anh ấy, ngay cả bác gái trong phòng giáo vụ lúc đi đường cũng ngân nga vài câu “Tình yêu như một con gió, thổi xong thì bay đi”, rất nhiều bạn học nam cũng biểu diễn bài “Côn nhị khúc” trong những tiết mục văn nghệ.

Không biết có phải vì nguyên nhân này không mà tôi cảm thấy thái độ của bố mẹ hình như đã hòa hoãn rất nhiều, bỗng nhiên trả hết băng đĩa lại cho tôi, chỉ cần tôi không biểu hiện quá rõ ràng thì họ cũng không can thiệp quá sâu.

Diễn đàn dần trở nên lớn mạnh. Chúng tôi tự in áo thun, ly cốc, sổ và những món đồ lưu niệm khác. Mỗi ngày tôi thức dậy nhìn thấy những thứ này đều cảm thấy tâm trạng rất vui vẻ. Tôi không kể cho cậu bạn thư từ những chuyện đã xảy ra sau khi tôi về nhà, chỉ nói mọi thứ đều ổn. Chúng tôi tiếp tục nói chuyện trên diễn đàn nhưng chưa từng nghĩ sẽ hẹn gặp mặt, có điều đã có ước định nếu Jay mở concert thì chúng tôi sẽ đi cùng nhau.

Nhưng cuối cùng tôi vẫn thất hứa. Có một lần mẹ dọn phòng tôi, lục đồ tôi đã phát hiện thư của tôi và cậu ấy, có điều may là tên và chữ viết của cậu ấy đều rất thanh tú nên bố mẹ đều cho rằng cậu ấy là con gái, có thể không nghĩ con trai cũng sẽ theo đuổi thần tượng. Sau khi tôi về đến nhà đã bị họ mắng một trận, nói cuối cùng tôi cũng lén lút làm chuyện mờ ám.

Vậy mà họ không cảm thấy mình có lỗi khi lục lọi đồ tôi khi chưa thông qua tôi! Họ không cảm thấy mình có lỗi khi đọc lén thư của tôi! Tôi lười phải cãi nhau với họ vì tôi vẫn chưa phải là người lớn, vẫn còn là học sinh nên tôi làm gì cũng sai cả.

Sau đó lại là chuyện cũ tái diễn, hết thầy mọi thứ có liên quan đến Jay đều bị cấm. Có điều lúc đấy tôi đã thấy không còn quan trọng bởi vì Jay đã nổi tiếng đến thấu nửa bầu trời, khắp nơi đều có bài hát của anh ấy, khắp nơi đều có poster của anh ấy, ai ai cũng biết đến anh ấy.

Tôi cũng không tiếp tục đơn độc. Nếu thật sự vẫn tiếp tục như thế có lẽ tôi sẽ không viết lá thư này cho cậu. Sự thật là Jay đã như tôi mong muốn, đến đây tổ chức concert. Mọi người trên diễn đàn đều thảo luận rất nhiệt tình. Tôi trầm mặc tất mấy tính, vui đầu làm bài tập. Bởi vì tôi không có tiền, ngay cả vé rẻ nhất cũng không mua nổi.

Có những hôm trời tối, tôi thực sự không kiếm được đã lấy hết dũng khí nói với bố mẹ rằng có thể cho tôi tiền mừng tuổi để mua vé vào concert không, tôi có thể làm việc nhà để bổ sung. Thế nhưng kết quả là tôi lại bị mắng vì bọn họ nói tôi quá không hiểu chuyện, tôi nhận được bao nhiêu tiền mừng thì họ cũng phải mừng lại bấy nhiêu.

Tôi nói dối với mọi người rằng hôm đó trong nhà có việc phải về nên không thể đến concert được. Sau khi concert kết thúc tôi đã nhận được hình cậu ấy gửi đến. Cậu ấy đã chụp rất nhiều rất nhiều tấm, phía sau mỗi tấm hình đều chép lời bài hát của Jay.

Tấm hình tôi thích nhất là cả hội trường tối om, tất cả những que huỳnh quang trong tay mọi người đều phát ang thành một biển màu, vô biên vô hạn như đảo núi lấp biển. Cậu ấy đã viết phía sau ảnh chụp: Tôi muốn từng bước một vươn lên, chờ đợi ánh nắng yên tĩnh chiếu lên gương mặt, bầu trời nhỏ nhỏ chất chứa mộng tưởng thật to, một ngày nào đó sẽ có bầu trời thuộc về riêng tôi (1).”

Tôi kẹp tấm hình này vào tờ thứ nhất trong cuốn sổ. Tôi không lên mạng nữa, cũng không tiếp tục hỏi âm cậu ấy, chỉ là mỗi khi đau buồn, khổ sở hay mê man, nản chí vẫn lên nghe những bài hát của Jay, lấy tấm hình này ra nhìn một lúc.

Tôi càng không ngừng cầu nguyện quãng thời gian thế này có thể trôi qua nhanh một chút.

Lá thư tôi viết cho cậu chính là muốn biết, mười năm sau tôi sẽ là người thế nào? Cậu có thể thay tôi nói với cậu ấy một tiếng xin lỗi và cảm ơn không?

Phải rồi phải rồi, có phải Jay đã nổi tiếng khắp thế giới rồi đúng không? Có phải đã trở thành Thiên Vương như Micheal Jackson rồi không? Có phải bố và mẹ đã hết phản đối việc tôi theo đuổi thần tượng không? Có phải tôi đã kết hôn rồi không? Cậu nhất định phải nắm cho thật chặt nhé. Người đó nhất định cũng là fan cuồng của Jay, còn có thể đi concert với tôi nữa! Nếu như có thể mà nói thì tôi còn hy vọng giọng hát của anh ấy thật êm tai, để có thể ngay lúc tôi đau ang mà hát « Tình yêu giản dị ».

Chỉ mong sự tuyệt vọng và bất lực bay xa, chỉ mong thế giới này có thể có nhiều sự cảm thông hơn một chút.

Lời hồi đáp từ mình của mười năm sau:

Năm nay vừa lúc gặp được Jay tổ chức tour concert khắp cả nước. Tôi đã mua vé đắt nhất, theo chân anh ấy đến tất cả những thành phố có thể đi được. Bạn bè hỏi tôi: “Xem một lần là đủ rồi, mày chạy theo khắp Trung Quốc làm gì?”

Tôi nói lúc trước tôi chỉ là một học sinh nghèo, không có tiền, muốn tham dự concert của anh ấy một lần nhưng không mua nổi vé, chỉ có thể ôm một cái máy Walkman, ngồi xồm bên ngoài sân thể dục, mua một que huỳnh quang phát sáng vừa nghe vừa hát theo. Đa số băng đĩa và CD của tôi cũng là đồ lậu mười tệ. Bây giờ tôi không phải là người có rất nhiều tiền nhưng mỗi đồng đều do tự tay tôi kiếm được. Tôi muốn hết thảy những thua thiệt trước kia.

Người thiệt thòi kia không phải là Jay, mà là cậu của mười năm trước.

Là người đã thích anh ấy đến thút thít vào mười năm trước.

Sau này tôi và cậu bạn trai cậu nhắc trong thư dần không liên hệ với nhau nữa, không có nguyên nhân gì đặc biệt, chỉ là tự dung mất liên lạc. Cậu không cần phải quá khó chịu, những người bạn như thế trong cuộc sống thật sự rất nhiều, không phải vì duyên phận không đủ mà là quãng thời gian tình cờ gặp gỡ trong số mệnh đã hoàn thành.

Hí hí, lên nói cho mình biết với, cuối cùng năm đó cậu có từng rung động trước một cậu bạn trai chưa từng gặp mặt không?

Nói tiếp về concert đi. Có một concert, lúc Jay hát đến đoạn “Bầu trời nhỏ nhỏ chất chứa mộng tưởng thật to” thì tiếng hét chói tai vang lên khắp hội trường, tất cả mọi người đều liều mạng hò hét và thút thít. Vào phút giây đó, mình cảm thấy rất đáng giá. Cuộc đời này, có giây phút này cũng thật đáng giá.

Những người yêu âm nhạc như chúng ta, đến từ năm châu bốn biển, có những câu chuyện xưa khác nhau, có hoàn cảnh lớn lên khác nhau, có sở thích khác nhau nhưng lại có một giây phút trải nghiệm giống nhau.

Bởi vì lúc thanh xuân chúng ta đã thích cùng một người. Tiếng hát của người hay đã cùng chúng ta đi qua vô số những buổi đêm vui vẻ hay đau thương.

Sau đó chúng ta đều trưởng thành, ra khỏi tháp ngà để bước vào xã hội, có nghề nghiệp khác nhau. Có vài người vẫn còn kiên trì với giấc mộng của mình, có vài người đã bỏ đi. Thế nhưng chỉ cần một đĩa CD, một bài hát đã đủ để chúng ta nhớ lại thời khắc trong quá khứ.

Thứ mà Jay đại diện chính là cả một thời đại.

Thế nhưng dù tôi có sự cảm thông này, nếu thấy cô em họ mười mấy tuổi của mình âm ỉ nói mình thích một ngôi sao nào đó, thậm chí vì cậu ta mà trở mặt với bạn thân con bé thì tôi cũng sẽ vô thức nghĩ sự mê muội này của con bé hình như hơi quá?

Rõ ràng chính mình đã từng bước một lớn lên như thế nhưng ngay cả tôi cũng không đứng về phía con bé, thế nên đừng mong người khác sẽ hiểu cậu hoàn toàn.

Bởi vì sự cảm động của cậu khi mến mộ anh ấy chỉ có một mình cậu hiểu được. Tất cả tình cảm của của cậu đều là riêng tư. Không ai có thể chia sẻ cùng cậu, ngay cả dù là những fan cùng yêu lâu dài một mình tình giống như cậu cũng không thể.

Thời khắc cậu nhìn thấy hình ảnh anh ấy trên màn ảnh cười nói “Ngày mai cũng phải thật cố gắng” rồi rơi nước mắt chỉ có một mình cậu hiểu.

Thế nhưng giống như việc người ta không có tư cách chỉ trích việc theo đuổi thần tượng của cậu, cậu cũng không có tư cách chỉ trích họ chỉ vì họ không hiểu. Cuộc sống vốn được hình thành nên từ rất nhiều giai đoạn, mỗi giai đoạn khác nhau cậu sẽ bị cuốn hút bởi những thần tượng không giống nhau. Mà người mười năm, mười lăm năm, cả đời đều không thay đổi chính là ngọn đèn soi sáng đường của cậu.

Dù có ngày anh ấy rời khỏi sân khấu, có ngày không còn ca hát nữa, chậm rãi bị công chúng quên lãng thì anh ấy vẫn có sức ảnh hưởng đến cuộc sống của cậu như thế. Quan niệm sống của anh ấy, giá trị quan, thế giới quan sẽ vẫn giúp cậu hoàn thiện góc nhìn của cậu với thế giới này. Khát vọng và sự cố gắng của anh ấy sẽ biến thành động lực để cậu tích cực bước tiếp lên. Vì một người như thế này, dù có hy sinh và nỗ lực vì anh ấy thêm nhiều giờ nữa mình cũng thấy đáng giá.

Vì anh ấy đã để mình thấy được một thế giới còn rộng lớn hơn cả rộng lớn, và cho đến bây giờ học tập không phải là toàn bộ cả cuộc đời.

Cảm ơn cậu, vì vào mười năm trước đã tìm một người như thế cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Mà Tôi Từng Đối Diện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Lá thư thứ mười hai: lonely: cô độc

Những người chưa từng khóc suốt đêm, không đáng để nói chuyện nhân sinh.

From: LL, 14 tuổi, tác phẩm yêu thích nhất là “Đôi gió hú”

To: Tôi của mười năm sau:

Hình như tôi bị bạn cùng lớp cô lập rồi.

Lúc bắt đầu nhận ra chuyện này là bởi vì tôi phát hiện ra lúc thầy giáo trên lớp ra câu hỏi, chỉ cần tôi trả lời cùng mọi người thì phòng học lập tức yên lặng như tờ. Tôi bắt đầu nhớ lại, sau đó mới phát hiện, bất kỳ là tiết học nào chỉ cần tôi vừa nói, những người khác lập tức không nói.

Sau đó tôi bị cô lập trong tiết thể dục, bởi vì không có người nào nguyện ý hợp tác cùng tôi. Gian khổ nhất là thời gian hoạt động tự do, các cô gái đều tụm ba tụm năm đi đánh cầu lông, bóng bàn hoặc tán gẫu dưới tán cây, một mình tôi đứng giữa sân tập luyện, vừa ngốc vừa buồn cười.

Lý do tôi thật sự xác nhận được chuyện này là, có một ngày trên lớp số học, thầy giáo đang chữa bài thi trắc nghiệm, tôi không tìm được bài thi của mình, sau đó lấy hết dũng khí hỏi: “Thầy ơi, bài thi của em không có?”

Thầy giáo không kiên nhẫn nhìn tôi một cái, nói: “Người khác đều có, tại sao mình trò không có?”

Tôi không nói gì.

Thầy giáo tiếp tục giảng bài trên bục, tôi cắn răng cúi đầu, ngồi trên ghế không nhúc nhích. Căn bản tôi không biết thầy nói cái gì, bạn học xung quanh trả lời câu hỏi gì tôi cũng không biết, lúc đó ý niệm duy nhất trong đầu tôi chính là tự nói với mình, phải nhịn, không được khóc.

Tiết học là bốn mươi lăm phút dài đằng đẳng thống khổ nhất mà tôi từng vượt qua. Lúc tan học, bạn cùng lớp từng người đi qua bàn tôi, tôi cảm thấy bọn họ đều cười nhạo tôi.

Ngày đó, tôi là người cuối cùng ra khỏi lớp, tôi tìm được bài thi đã bị lẫn nhúm trong ngăn kéo trên bục giảng. Đồng thời ở góc trong cùng còn có bài viết của tôi đã bị mất từ lâu.

Một khắc đó, tâm tình của tôi thật sự là phức tạp, oan ức, phẫn nộ, ừ rồi... Sau cùng là một cảm giác khó vượt qua. Trong lớp học này, nhất định mỗi ngày tôi đều bị mọi người xa lánh. Nhất là thậm chí tôi còn không biết tại sao bọn họ lại cô lập tôi. Sau khi tôi xác nhận rõ ràng chuyện này thì mọi người bắt đầu giống như là trở mặt. Mọi người bắt đầu xem tôi như là một người trong suốt, ngăn cách tôi lớn tiếng nói chuyện, có bạn nữ đưa đồ ăn vặt cho bạn bè xung quanh cũng sẽ bỏ qua tôi trực tiếp đưa cho người phía sau. Thời gian trực nhật và tổng vệ sinh, các bạn im lặng làm xong một phần, sau đó để phần khó nhất lại cho tôi. Hình như giáo viên chủ nhiệm cũng phát hiện ra điều này, cô gọi tôi vào văn phòng hỏi xem gần đây tôi và bạn học đã xảy ra chuyện gì. Tôi cúi đầu, nhờ giọng oan ức nói: “Em cũng không biết.” Cô giáo thở dài: “Có thời gian cô sẽ nói chuyện với các bạn.” Vào buổi chiều, giáo viên chủ nhiệm đến lớp có ý nói về vấn đề tình bạn, cô nói với mọi người rằng có thể trở thành bạn học là một duyên phận, cô hy vọng có thể nhìn thấy chúng tôi ở chung hài hòa với nhau. Sau khi tan học, có bạn đi ngang qua bên cạnh tôi, thấp giọng nói: “Có bạn lĩnh, còn có thể đi mách lẻo”, tôi trầm mặc. Tối hôm đó, lúc ăn cơm mẹ hỏi tôi một câu, lúc tôi trả lời có cảm giác đã từ lâu tôi chưa từng được nói. Sau khi nói một chữ, phát hiện ra không nói được nữa, tôi để đĩa xuống về phòng mình. Trở về phòng, nhìn thấy khung ảnh đặt trên bàn, tôi mười tuổi, thắt bím tóc, mang đồ phong cách dân tộc, cười vui vẻ hướng về phía ống kính, hai mắt cong cong. Tôi nghĩ tới thời tiểu học, khi đó tôi không phải như vậy, bởi vì tính cách hoạt bát, tôi rất được giáo viên và bạn học yêu mến. Tôi còn là lớp phó, mỗi lần tổ chức hoạt động đều là tôi lên bục làm chủ trì.

Tôi cũng được mọi người hâm mộ, đã từng nồng nhiệt và rực rỡ. Khi đó trong lớp học cũng có một bạn nữ quái gở, chúng tôi cùng không chơi cùng bạn đó, thậm chí có lúc còn coi thường bạn ấy, tôi chưa từng nghĩ rằng tôi cũng sẽ trở thành người như vậy.

Tôi tìm được cuốn sổ ghi chép tiểu học trong ngăn kéo. Một vài người bạn tốt của tôi học ở các trường trung học khác nhau, lúc vừa bắt đầu chuyển cấp chúng tôi thường gọi điện tán gẫu, nói rằng nhớ nhau, dần dần sau đó liên hệ ngày càng ít.

Cú điện thoại đầu tiên vừa thông, tôi vừa sốt sắng vừa thấp thòm “Alo” một tiếng, đối phương cười khách sáo hỏi tôi có chuyện gì. Tôi lập tức nghẹn lời, không biết phải nói gì cả, tim cứ lung tung, hỏi cô ấy năm nay có mở buổi họp mặt không, cô ấy thờ ơ nói: “Tùy đi, cũng không cần thiết.”

Tôi “Ừ” một tiếng, sau đó cúp điện thoại. Tôi hít sâu một hơi gọi cú điện thoại thứ hai, người bạn nhận máy rất vui vẻ nói: “Là cậu à, đã lâu không gặp” tôi nói “Đúng vậy” sau đó ngại ngùng nói “Có chút nhớ cậu.” đầu bên kia điện thoại bỗng nhiên yên tĩnh lại, sau khi dừng và giây, cô ấy nhẹ nhàng nói: “Tớ cũng rất nhớ cậu, đúng rồi, đề thi lần trước cậu đúng thứ bao nhiêu? Tớ thi thật ngu, xếp hạng toàn thành phố mới vào được top năm mươi...” Tôi nắm chặt điện thoại nghe cô ấy nói thật lâu, sau đó ngại ngùng nói: “Các cậu là trường trung học trọng điểm, đương nhiên không giống với lúc trước, cứ như vậy nhé, lần sau tán gẫu.” Tôi do dự rất lâu vẫn gọi cú điện thoại thứ ba, trong lúc đợi điện thoại, tôi cầu khẩn trong lòng: không bắt máy, không bắt máy... Sau khi nghe được tiếng một người phụ nữ trung niên “Alo” thì như trút được gánh nặng rồi tắt điện thoại. Buổi tối ngày hôm đó, tôi co rúc ở góc giường mất ngủ một đêm. Tôi nghĩ hay đây chính là sự đánh đổi để trưởng thành như trong sách đã viết. Tôi mất đi sự vui mừng, trở nên cô đơn mẫn cảm, dè dặt lấy lòng thế giới này.

Tôi bắt đầu giống như bị bệnh theo thói quen tìm kiếm người bị bỏ quên trong đám đông, nếu như tìm ra tôi sẽ cảm thấy thoải mái an ủi mình: đây, mình cũng không phải quá gây chú ý, bạn bên kia cũng như vậy. Nếu như tôi phát hiện ra mọi người xung quanh ai cũng có bạn, sẽ cảm thấy hoảng sợ, cảm thấy tất cả mọi người đều đang cười nhạo tôi, đều nhỏ giọng thầm thì: các cậu xem kia, cô ta đến một người bạn cũng không có, haha.

Thành tích học tập của tôi bắt đầu sụt giảm nghiêm trọng, rõ ràng tôi đều liều mạng học tập, nhưng khi trả bài thi, trên mặt giấy đều là màu đỏ.

Tôi cảm thấy muốn điên rồi.

Mỗi ngày mở mắt ra, vừa nghĩ tới hôm nay phải đi học, tâm tình tôi sẽ lập tức trở nên nặng nề, thật sự sợ trường học, đối với tôi mà nói, nơi đó không phải trường học, mà là địa ngục.

Có ai cứu tôi không?

Có ai có thể nói cho tôi biết, cuộc sống như thế đến khi nào mới là kết thúc? Hay là, sẽ không có kết thúc?

Khó chịu nhất là, có lần đến kỳ sinh lý, tôi lại ngồi sát tường, vì vậy mỗi tiết học tôi phải đều phải đi nhà vệ sinh, mỗi lần bạn cùng bàn nghiêng người để tôi đi ra làm cho cô ấy khó chịu, hay dùng âm lượng mà tôi có thể nghe được nói: “Lắm chuyện quá, phiền chết.”

Tôi cần môi không nói gì. Ngày hôm sau tôi chịu đựng cơn đau bụng, một buổi không hề rời khỏi chỗ ngồi. Cuối cùng khi tan học, cả lớp đứng lên cúi chào giáo viên, “Tạm biệt thầy”, khi giáo viên rời khỏi phòng học, lập tức các bạn bùng nổ một trận cười lớn.

Rất nhiều bạn học đều nhìn tôi, chỉ vào tôi, cười nhạo tôi.

Tôi không biết chuyện gì xảy ra, lại mơ hồ khó chịu, cảm giác giống như mình là chú khỉ xiếc trên đường. Sau đó bạn cùng bàn dùng một giọng điệu căm ghét nói: “Ghế đều bị cậu làm dơ, thật buồn nôn.”

Một hồi lâu sau tôi cũng hiểu mọi người đang cười điều gì, bởi vì mùa hạ nên tôi mang quần bò màu nhạt, giây phút đó tôi thật sự hận không thể từ cửa sổ nhảy xuống.

Không chỉ có các bạn nam cười tôi, các bạn nữ cũng cười, tôi rất muốn hỏi các cô ấy rằng điều này có gì buồn cười? Đầu là con gái với nhau, sao các bạn lại không thể thông cảm?

Không biết qua bao lâu, mọi người trong lớp cũng chậm rãi đi về, chỉ còn lại tôi và bạn cùng bàn, cô ấy có ý chậm rãi cầm lấy cặp sách. Tôi vẫn chôn đầu mình trong cánh tay, trong không gian nhỏ mà tôi tự xây dựng, tôi tắm và yên lặng.

Cuối cùng cô ấy cũng rời đi.

Tôi đứng lên tìm một cái khăn lau phía cuối phòng học, vào nhà vệ sinh thấm nước, lau khô ghế, sau đó thả dây lưng cặp sách tới mức thấp nhất, như vậy cặp sách có thể che mờ tôi lại. Tôi cúi đầu rời khỏi trường học.

Vào lúc tôi dùng khăn lau ghế, tôi đã khóc. Ngày hôm sau, thật sự tôi không muốn đi học chút nào, thậm chí tôi còn quỳ xuống cầu xin bố mẹ chuyển trường. Bọn họ hỏi tôi tại sao, tôi không biết giải thích gì, chỉ có thể trả lời là đã trải qua những chuyện không cui. Bố mẹ đều cảm thấy tôi cố tình gây sự, nói với tôi: “Thế giới này không phải chỉ vây quanh một mình con, con không vui thì muốn chuyển trường, đừng tự cho là đúng.” Cuối cùng tôi mang cặp sách đi học. Tôi như xác chết di động, không quan tâm tới xung quanh. Nhưng là, cậu có biết tại sao tôi viết lá thư này không? Bởi vì vào một ngày trời mưa, tôi đi học muộn, tôi chỗ ngồi tôi phát hiện ra chỗ tôi vị vắng đầy mực đỏ, tất cả mọi người vờ như không có chuyện gì, vui đùa làm bài tập. Tôi không biết là ai làm, tôi cảm thấy xót xa, tuyệt vọng. Tôi lau khô mực bằng giấy, thật ra tôi biết tất cả mọi người đều đang lên nhìn tôi. Sau khi tan lớp, tôi tìm giáo viên chủ nhiệm, cô hỏi tôi: “Em có chuyện gì vậy?” tôi lắc đầu nói “Không có chuyện gì ạ, em chỉ muốn nói chuyện với cô.” Cô lấy mắt kính xuống, có chút không kiên nhẫn nói: “Cô đã nói chuyện với các bạn học làm chuyện kia, em cũng phải chú ý lại chính mình, một mình em, khiến cho lớp hỗn loạn.” Tôi cúi đầu rời đi khỏi văn phòng. Trở lại phòng học, không biết tôi lấy dũng khí từ đâu hỏi cô bạn cùng bàn: “Rốt cuộc là tớ đã làm gì đắc tội các cậu?” Cô ấy sững sốt suy nghĩ thật lâu, lạnh nhạt nói: “Lúc khai giảng, Tiểu Y mời cậu tới dự sinh nhật, cậu lại mang đồng phục học sinh tới khiến cho chúng tớ thật mất mặt.” Tôi nhớ ra rồi, ngày đó, lúc ra khỏi nhà tôi theo thói quen mang đồng phục, nhìn thấy mọi người đều mang đồ bình thường tôi cũng có chút lung tung, nhưng lại nghĩ không có chuyện gì. Tôi nhìn vào đôi mắt cô bạn cùng bàn và cười. Ngày đó sau khi kết thúc lớp tự học, tôi đi về nhà một mình, đèn đường từng cái bật sáng lên, kéo cái bóng của tôi ra thật lâu, trên bầu trời đêm còn có mấy vì sao. Tôi cảm thấy rất cô độc. Nhưng là thật giống như không cô độc như vậy.

Reply from: Tôi của mười năm sau:

Mọi người sinh ra đều bình đẳng. Khi cậu bị bắt nạt và chế giễu, điều cậu phải làm là không thỏa hiệp và chịu đựng. Cậu nên đứng dậy và chống cự. Cậu nên nói với những người làm tổn thương cậu rằng: Tôi ngay thẳng, tôi không có gì phải lo sợ. Tôi xin lỗi vì phải rất nhiều năm sau tôi mới dần hiểu rõ những điều này. Sau khi kết thúc kỳ thi, cậu chỉ thi đậu vào một trường phổ thông hạng hai, nhưng cậu thật sự rất vui vẻ. Cậu chọn một trường học rất xa nhà, nơi này sẽ không có ai nhận ra cậu. Cậu may mắn có hai người bạn tốt, sau đó khi chia lớp tự nhiên và văn học, rồi thi đại học đều không tách rời cậu. Cậu đã học trường sư phạm, tốt nghiệp đại học, cậu trở lại quê hương trở thành một cô giáo, hai năm sau, cậu trở thành tôi.

Lớp học năm nào cũng xảy ra chuyện như vậy, có một người bị cô lập trong một tập thể. Người bị cô lập có nam, có nữ, cao thấp mập ốm, chúng không thể giải thích được nguyên nhân ghét bỏ một người hoặc là thực ra không có nguyên nhân.

Tôi phát hiện, thực ra thời kỳ trưởng thành là thời gian tàn nhẫn nhất. Chúng làm tổn thương một người không cần sử dụng vũ lực hay ngôn ngữ, một cử động nhỏ của cơ thể hay thậm chí là một ánh mắt, có thể gây ra sự tổn thương về tinh thần cho người khác, nghiêm trọng hơn, nó có thể ảnh hưởng đến cuộc sống của người khác.

Điều đáng sợ nhất là chúng không biết điều đó. Chúng không biết mình đang làm sai những gì, chúng không hề che giấu nội tâm. Vì vậy, tôi đã chọn trở thành một giáo viên, tôi biết rằng tôi không thể thay đổi giai đoạn trưởng thành như vậy bằng sức của mình nhưng có một số điều tôi có thể làm. Tôi có thể ở bên những đứa trẻ bị tổn thương, khi chúng cảm thấy cô đơn, tuyệt vọng, tự chối bỏ bản thân mình, hãy nói với chúng: Bạn phải yêu bản thân mình, bạn là nhất.

Thông qua tuổi trẻ mỏng manh của chúng, tôi giống như thấy được cậu mười năm trước. Nhìn thấy cậu đi một mình trong trường, mang tai nghe ngắt đầu ngăn nước mắt rơi, tự nói đi nói lại trong lòng: Không có chuyện gì, không thể gục ngã.

Cậu biết không? Cô độc cũng không phải là một chuyện đáng xấu hổ.

Không ai có thể yêu cầu cậu quen với sự cô độc và tận hưởng sự cô độc, nhưng khi cậu lớn lên, cậu sẽ hiểu rằng mọi tâm hồn độc lập và mạnh mẽ đều thực sự cô độc

Loại cô độc này là cao quý mà kiêu ngạo, nó có một sức mạnh có thể được phun trào, khắc họa một vẻ đẹp tinh thần.

Nó uyển chuyển nhảy múa trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Mà Tôi Từng Đối Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Lá thư thứ mười ba: mother : mẹ

Những năm này có một môi lắm hay không, sức khỏe cũng không còn được như trước. Tôi đi trước, rồi sẽ có ngày chúng ta gặp lại nhau.

From: Đậu MM, 15 tuổi

To: Tôi của mười năm sau

Chắc bạn cũng biết tại sao tôi viết bức thư này cho bạn nhỉ? Hôm nay, tôi vừa rời khỏi tang lễ của mẹ. Mấy ngày này, mỗi ngày tôi đều không ngừng khóc, chỉ cần vừa nghĩ tới mẹ, tôi liền không khống chế nổi nước mắt, khóc đến mức não thiếu đường khí, trước mắt biến thành màu đen, tương chừng như sắp ngất. Tôi đã từng có suy nghĩ rằng, chẳng lẽ tôi sẽ khóc đến chết? Tôi biết bản thân mình không thể gục ngã được nữa, vậy nên tôi đã ngồi lại, tâm sự cùng mẹ lần cuối cùng.

Mẹ đi rồi, vào buổi tối, phải đến khuya ba mới về nhà, trên người toàn mùi rượu. Tôi đi xuống bếp nấu cho ông một bát mì. Vì đang trong mùa hè, trong phòng bếp rất bí bách, vừa mới vào được vài phút, toàn thân tôi đã ướt đầm mồ hôi. Tôi lục tung phòng bếp lên để tìm trứng gà, mì sợi, gia vị. Đến khi mức bát mì ra ngoài, hơi nóng từ chiếc bát bay lên làm mắt tôi cay xè, khiến tôi không nhịn được mà bật khóc.

Tôi cùng ba chưa bao giờ xuống bếp, mỗi ngày ba bữa đều là do mẹ nấu. Tôi thật sự không thể tưởng tượng được, mỗi ngày trừ lúc đi làm, mẹ còn phải đi chợ, nấu cơm, dọn dẹp, làm việc nhà,... Chẳng lẽ mỗi ngày của mẹ có 48 tiếng sao?

Mỗi ngày tôi đều phải học bài đến khuya, lúc đó, mẹ đều sẽ đợi đến khi tôi làm xong bài mới chịu đi ngủ. Nhưng sáng sớm 6 giờ mẹ đã thức dậy, chuẩn bị bữa sáng cho tôi và bố. Lúc ấy tôi còn chê bai tại sao mỗi ngày đều phải ăn mỳ thần, bánh bao, không thì là bánh quẩy với sữa đậu nành, một chút mới mẹ cũng không có. Có một lần, tôi bực mình không muốn ăn, mẹ còn nhẫn nại, hiền lành hỏi tôi buổi sáng muốn ăn gì, nhưng tôi nghĩ rất lâu cũng không biết nên ăn gì, bởi các lựa chọn cho bữa sáng vốn cũng không đa dạng.

Mẹ rất vất vả, mẹ rất mệt, những chuyện này, trước đây tôi cũng có nghĩ tới, nhưng cũng chỉ có những lúc nhớ ra, tôi mới chạy đến giúp mẹ vỗ lưng, bóp vai. Cũng có lúc tôi sẽ cảm thấy xấu hổ, dự định ngày hôm sau sẽ tự mình giặt quần áo, muốn ngoan ngoãn giúp mẹ làm việc nhà, để mẹ không cần bận tâm, muốn cùng mẹ đi bộ ở dưới sân, tâm sự với mẹ. Nhưng những ý nghĩ đó đều không thể kiên trì được, sau khi cảm giác mới lạ qua đi, tất cả mọi

thứ lại quay về với trạng thái cũ, tôi lại dùng một thái độ đương nhiên để hưởng thụ sự chăm sóc tận tình của mẹ.

Có một số việc, không dám nghĩ quá nhiều, vì dù có nuối tiếc như thế nào, mọi chuyện cũng chẳng thể đổi thay.

Dù luôn miệng nói: “Mẹ, con yêu mẹ”, luôn suy nghĩ rằng: “Chờ sau này, khi con lớn lên, con sẽ cố gắng kiếm tiền để báo hiếu cho mẹ.” Thế nhưng, những câu nói này đều chỉ là giả dối.

Luôn mang trong mình ý nghĩ rằng: “Sau này con sẽ chăm sóc cho mẹ thật tốt”, thật ra chỉ để làm an lòng bản thân, khiến ta có thể yên tâm mà hưởng thụ những chuyện mà mẹ đã làm cho mình.

Măng mọc thì tre đã già, con cái muốn phụng dưỡng cha mẹ, nhưng cha mẹ lại không thể đợi... Hiện tại, tôi xem như đã nhìn thấu rồi, con cái cuối cùng cũng chẳng thể nghĩ được xa đến như vậy.

Khi mẹ rời đi, tôi khóc đến mức tưởng như ngắt đi thì sao chứ? Thật ra tôi khóc vì tôi nhận ra được rằng, mình không thể rời xa mẹ, đó chỉ là thói quen có mẹ trong cuộc sống hàng ngày, người sẽ luôn vì tôi mà làm tất cả mọi thứ mà thôi.

Tôi tự phân tích chính mình một cách rành mạch, tự mình bày ra sự ích kỷ của mình, chỉ có sự căm ghét chính bản thân mình và sự thất vọng với bản thân mới có thể khiến tôi nguôi ngoai một chút. Bởi vì tôi cảm thấy vô cùng khổ sở, thật sự, thật sự rất đau. Vì để lương tâm mình dễ chịu, tôi chưa bao giờ dám nhìn thẳng vào những việc mà mẹ đã làm vì tôi.

Đều là một mình mẹ ôm tấm chăn dày đi phơi nắng, cũng là mẹ một mình ngồi sửa bồn cầu và những chiếc bóng đèn hỏng. Ở trong nhà, đến những con gián, con chuột cũng đều do mẹ xử lý, quần áo của tôi và ba cũng là do mẹ mua cho, mối quan hệ với hàng xóm láng giềng, họ hàng gần xa cũng là do mẹ vun vén, cơm thừa hàng ngày cũng để cho mẹ phải ăn...

Ai cũng nói mẹ của tôi vô cùng vĩ đại, tôi thật sự không thể tưởng tượng được, trong thân thể gầy yếu ấy rốt cuộc chứa đựng nguồn sức mạnh lớn đến thế nào, sao có thể làm nhiều chuyện như vậy. Từ khi trở thành mẹ, hầu như bà không có thời gian để nghỉ ngơi. Tại sao một người mẹ vĩ đại như vậy, lại yêu một đứa con lười biếng và ích kỷ như tôi? Tại sao mẹ lại là mẹ của tôi, nếu như bà không có một đứa con gái như tôi, có phải cả đời này của mẹ sẽ thanh nhàn hơn nhiều không?

Tôi vẫn còn nhớ, mỗi khi kì nghỉ hè đến, hàng ngày, tôi đều ngồi chăm chú trước máy vi tính, suru tầm các đoạn video của thần tượng, cùng người xa lạ cãi nhau trên các diễn đàn. Mỗi ngày mẹ đều hỏi liệu tôi có thể cùng bà đi dạo phố một chút không, tôi đều bình tĩnh mà từ chối mẹ: “Đề lần sau đi, bây giờ con đang bận.”

Có khi mẹ tình cờ nhìn thấy một bộ quần áo mà trước đây mình từng mặc qua, liền vô cùng vui vẻ tới hỏi tôi: “Mẹ mặc bộ này có đẹp không?”, tôi thuận miệng trả lời: “Mẹ đã lớn tuổi như thế rồi, lại còn mặc quần áo sắc sỡ thế nữa, da cũng nhăn nheo hết lại rồi.” Tôi trước đây chưa bao giờ nghĩ rằng, chính là tôi đã trộm mất thời gian của mẹ. Mẹ cũng đã từng xinh đẹp, rạng rỡ, vui vẻ, nhưng tất cả những điều này, đều bị tôi lấy đi mất.

Tôi còn nhớ, ước mơ của mẹ chính là có thể đi Cáp Nhĩ Tân một lần, bà vốn là người phương Nam, vậy nên trước giờ chưa bao giờ nhìn thấy tuyết mùa đông. Mỗi lần trên TV phát tin về lễ hội băng ở Cáp Nhĩ Tân, mẹ đều vô cùng nghiêm túc ngồi xem, không muốn bỏ qua bất kì hình ảnh nào, vừa nói chuyện cho tôi biết, tương băng nơi đó đẹp tới cỡ nào. Thế nhưng, hàng năm, đến mùa đông, vì sợ lạnh, nên tôi sẽ tìm ra đủ loại lý do “Vé máy bay quá đắt”, “Không có thời gian”, “Quá xa”, đẩy chuyện đi sang mùa đông năm sau.

Tại sao tôi lại có tư cách để xóa đi giấc mơ kia của mẹ cơ chứ? Mãi cho đến khi bà rời xa thế này, tôi cũng chưa một lần dẫn bà đi ăn một bữa cơm tây, đi xem một bộ phim điện ảnh. Mẹ vì tai nạn xe cộ mà mất. Ngày đó là Chủ nhật, tôi vẫn luôn nằm lì ở nhà, đột nhiên lại muốn ăn thịt quay, mẹ liền đi ra ngoài để mua cho tôi. Trước khi ra cửa, mẹ còn hỏi xem liệu tôi có muốn đi cùng bà không, tôi trả lời qua loa “Con chưa gọi đầu, không muốn ra ngoài”. Từ đó, mẹ tôi cũng không trở về nữa. Có lẽ là ông trời đang trừng phạt tôi, vậy nên mới đưa mẹ tôi đi mất. Tại sao tôi lại không cùng bà ra ngoài cơ chứ? Nếu như tôi đi với bà, chuyện này nhất định sẽ không xảy ra.

Thế nhưng, lúc này, nói những lời này thì còn ý nghĩa gì chứ? Dù bây giờ tôi có khổ sở, cầu xin ông trời đổi tất cả mọi thứ của tôi để đưa mẹ quay về, cũng không thể làm gì nữa, vì vào buổi hoàng hôn hôm ấy, tôi đã lựa chọn không đi cùng mẹ mình.

Tôi nhớ đến khi mình còn bé, có một lần tôi bị ốm, buổi tối hôm đó trời mưa to tầm tã, không gọi được xe, là mẹ liều mình cõng tôi, từng bước từng bước đạp qua các vũng nước để đến bệnh viện. Lúc ấy, trong bệnh viện không còn giường, tôi ngồi ở trên ghế để truyền nước, truyền dịch, sau đó gối đầu lên đùi mẹ ngủ thiếp đi, mẹ tôi ngồi im, giữ nguyên tư thế đó, không dám nhúc nhích,

Tôi mới là người bị ốm, thế nhưng, mẹ lại là người đau lòng đến mức nỡ.

Nhưng đến khi bà bị bệnh, dù biết rõ rằng mẹ đang ốm, nhưng tôi chẳng hề sốt ruột, chỉ thuận miệng hỏi bà, có nghiêm trọng không, có cần đi bệnh viện không.

Trong mắt tôi, bà là người phụ nữ vạn năng, không gì không làm được, vĩnh viễn không ngã xuống. Thế nhưng, tôi lại quên mất rằng, bà cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường, bà cũng sẽ đau lòng, cũng sẽ khổ sở, cũng sẽ ao ước muốn có người quan tâm.

Sức khỏe tôi từ nhỏ đã không tốt, hàn khí nặng, mẹ luôn cảm thấy rất có lỗi với tôi. Bởi vì trong thời gian mang thai, gia đình tôi quá nghèo, ba mẹ tôi lại ở hai nơi khác nhau nên chưa từng được bồi bổ gì cả, hoa quả, trứng gà cũng không có, vậy nên lúc tôi sinh ra, cả người nổi đầy những mụn nhọt màu đỏ. Sau một lần lỡ miệng, tôi mới biết, lúc đó là một mình mẹ cắn răng đi hơn nửa thành phố đến bệnh viện để sinh tôi. Sau khi sinh tôi ra, mẹ lại bắt đầu làm việc không ngừng nghỉ, buổi sáng đi làm, buổi tối dỗ tôi ngủ, bận rộn đến mức không có thời gian nghỉ ngơi. Mẹ chăm tôi đến béo mập, thế nhưng, chỉ sau một năm khi sinh tôi, mẹ gầy mất 30 cân *.

* 1 cân của Trung Quốc = ½ kg

Tôi thật sự không thể tưởng tượng nổi sao mẹ có thể tiếp tục kiên trì.

Có một ngày trời mưa, mẹ bị phong thấp, đau đến mức không thể đi lại được, khi tôi nhìn thấy, mẹ giả bộ như không có chuyện gì, nhìn tôi cười cười, nói chỉ là bệnh cũ thôi, không sao cả. Mẹ còn dặn tôi rằng, sau này khi hết hôn, sinh con nhất định phải ở cữ cho tốt, đừng để như mẹ, lưu lại mầm bệnh. Tôi khi ấy chẳng hề để ý, vừa ăn đồ ăn vặt, vừa nói: “Sau này có mẹ chăm sóc con là được rồi.” Mẹ cười nói: “Nhớ lúc đấy mẹ mất rồi thì sao?” Tôi chưa từng nghĩ rằng, sẽ thật sự có một ngày như thế, mẹ đã đi rồi. Hy vọng khi mẹ ở trên thiên đường, không có tôi cản trở, có thể đi tới Cáp Nhĩ Tân, ngắm nhìn thế giới băng tuyết lộng lẫy mà mẹ luôn ao ước, được mặc những bộ quần áo đẹp, cười thật vui vẻ. Tôi căm ghét chính bản thân mình, vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho mình.

Reply from: Tôi của mười năm sau

Tôi đã tìm bức thư này trong giá sách để báo tin, tôi muốn bạn biết rằng, hôm nay, tôi đã trở thành một người mẹ.

Không biết có phải do ý trời hay không, mà đứa bé này sinh ra vào đúng ngày giỗ tròn 10 năm của mẹ tôi. Ngày này mười năm trước, tôi mất đi mẹ, thế nhưng, mười năm sau, cũng vào ngày đó, tôi trở thành một người mẹ. Tạm biệt người yêu tôi nhất, chào mừng người tôi yêu nhất, có lẽ đây chính là vòng tuần hoàn của cuộc sống, luôn xoay chuyển, có người đi sẽ có người đến.

Vài năm gần đây, tôi chưa bao giờ được gặp mẹ trong mơ cả. Mấy năm đầu tôi từng khóc với bà ngoại vì chuyện này, hỏi bà liệu có phải do mẹ hận tôi nên không muốn thấy tôi không. Nhưng bà ngoại lại nói với tôi rằng, đó là bởi vì mẹ không muốn khiến tôi đau lòng.

Phải mất một vài năm tôi mới có thể quen được với chuyện mẹ đã ra đi. Những năm đầu, tôi cùng với cha đều rất vất vả, sự cân bằng trong gia đình bỗng mất đi, hơi thở của mẹ vẫn hiện hữu trong từng ngóc ngách của căn nhà.

Tôi không thể kiềm nén được sự nhớ nhung của mình với bà, bởi trong cuộc sống đơn giản của tôi, mẹ luôn là người bên cạnh tôi, yên lặng chăm sóc tôi.

Mỗi lần nhìn thấy mẹ của người khác, tôi đều cảm thấy đau khổ đến muốn khóc. Những năm trước, tôi không hề biết đau lòng là gì, tôi được mẹ yêu thương, đùm bọc, được mẹ coi là bảo bối nhỏ, tôi không có tư cách để thấy bất hạnh.

Có những khi xem phim truyền hình hay đọc tiểu thuyết, trong đó sẽ có một nhân vật, vì muốn cứu sống người yêu đã chết mà bất chấp sử dụng các thủ đoạn tà đạo, những người khác đều cười, nói nhân vật đó qua ngu ngốc. Nhưng tôi có thể hiểu được cảm giác ấy, cái cảm giác mà không tiếc bất cứ gì, chỉ mong họ có thể sống lại, để họ lại một lần nữa được nhìn thấy ánh mặt trời.

Vào ngày tôi kết hôn, chồng tôi dập đầu, quỳ xuống trước bàn thờ của mẹ, gọi bà một tiếng “mẹ”, sau đó nghiêm túc thề rằng, sẽ luôn đợi tôi, dù có chết cũng không thay đổi. Vào khoảnh khắc đó, tôi không thể kiềm nén nổi nước mắt. Đây chính là cuộc sống, dù có trải qua bao khó khăn, đau thương, cuối cùng vẫn có thể gặp được ánh mặt trời sáng lạn kia.

Bạn nói mình không xứng có được tình yêu của mẹ, không hiểu tại sao mẹ vẫn luôn bao dung, chăm sóc hết lòng. Mãi đến khi tôi trở thành một người mẹ, nhìn đứa con bé bỏng nằm ở ngực mình, hít mất cười, tôi mới có thể trả lời được câu hỏi này. Thật ra, chỉ cần nhìn thấy con được sống hạnh phúc, sẽ khiến mẹ vui vẻ và hạnh phúc hơn cả có được vàng bạc châu báu, vinh hoa phú quý trên đời.

Bạn chẳng cần làm gì cả, chính sự tồn tại của bạn đã khiến mẹ cảm thấy vô cùng hạnh phúc rồi. Dù người ngoài có nói gì, hay đến chính bản thân bạn cũng thấy mình không xứng đáng, đó là bất công, nhưng chỉ cần mẹ cảm thấy hạnh phúc, vậy là đủ rồi. Tình yêu của mẹ dành cho tôi, có lẽ, chỉ có khi đi đến hết cuộc đời, tôi mới có thể thấu hiểu toàn bộ.

Nỗi đau duy nhất trong đời tôi, vẫn là buổi hoàng hôn ngày ấy, khi mẹ rời khỏi nhà, ngoảnh đầu lại, nhìn tôi mong chờ, gọi tên thân mật của tôi, hỏi tôi có muốn đi cùng bà không. Tôi đã lắc đầu, nói rằng sẽ không đi. Vì tôi còn không ngẩng đầu lên nhìn bà, vậy nên tôi sẽ vĩnh viễn không hiểu được, nỗi thất vọng của mẹ khi bà rời xa nhân thế. Nếu như thật sự có kiếp sau thì thật tốt, kiếp sau, tôi nhất định phải nói cho mẹ biết rằng, con yêu mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Mà Tôi Từng Đợi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Lá thư thứ mười bốn: normal: bình thường

Khi thế giới đẩy ngã tôi, tôi vẫn luôn hướng về khúc khải hoàn

From: Hoa Hoa, 15 tuổi

To: Tôi của mười năm sau

Liệu tương lai của chúng ta có tươi đẹp không? Hôm nay, khi ngồi tán chuyện cùng bạn bè, họ đã hỏi tôi một câu: “Nếu có thể quay ngược lại thời gian,

vậy cậu muốn quay lại lúc nào?” Tôi cười nhẹ, trả lời: “Cuộc sống như bây giờ là tốt nhất, tớ hoàn toàn không muốn quay trở về quá khứ.” Sau khi về đến nhà, tôi vẫn nhớ đến cuộc đối thoại này, vậy nên tôi đã viết cho chính bản thân mình một bức thư. Tôi là kiểu người chết vì sĩ diện. Nếu thời gian thật sự có thể quay lại, tôi liền nghĩ về năm mười tuổi, khi mà ba mẹ ly hôn. Vài năm nay tôi vẫn luôn vô cùng hối hận, thật ra, vào lúc ấy, tôi có thể ngăn cản bọn họ ly hôn. Nhưng bởi vì từ nhỏ tôi đã sợ ba, ông là người không hề có lòng kiên nhẫn, mà tôi thì hay phản ứng chậm chạp cho nên thường xuyên bị đánh. Điều đó khiến tôi lớn lên, trở thành một con người vô cùng nhạy cảm và yếu đuối. Năm đó, khi tôi biết ba sẽ phải đi, rời xa mẹ con tôi, tôi không hề cảm thấy đau khổ, mà chỉ thấy thật may mắn.

Thế nhưng, cũng chính là trong khoảng thời gian này, cuộc sống của tôi và mẹ thật sự vô cùng khổ cực. Mẹ vì phải nuôi tôi khôn lớn đã phải rất vất vả, đôi thật nhiều thật nhiều công việc, đến khi kiếm đủ tiền rồi thì lại bị người bạn tốt nhất lừa mất trắng tay. Người di đó thường xuyên giúp đỡ cho hai mẹ con tôi, trong nhà cũng rất giàu có, chồng thì ở bên ngoài buôn bán chứng khoán. Cô ấy nói với mẹ tôi rằng có một cơ hội đầu tư lớn, được chia phần trăm hoa hồng rất cao, khiến mẹ vì tin tưởng mà đưa hết toàn bộ tiền cho cô ấy, mong rằng sau một thời gian có thể kiếm đủ tiền cho tôi học đại học và để dành làm của hồi môn.

Mẹ tôi còn kéo không ít bạn bè, đồng nghiệp đến tham gia cùng, cũng đã vay mượn họ hàng một món tiền lớn. Thế rồi, cuối cùng, người cô kia đã cầm tiền và cao chạy xa bay, đến giờ vẫn không có tung tích.

Gánh nặng về số tiền 20 vạn khổng lồ luôn đè nặng lòng ngực mẹ tôi, đến lúc ấy, tôi mới tin rằng, có những người sàu bạc cả tóc chỉ trong một đêm.

Từ đó về sau, mẹ tôi liền mắc bệnh trầm cảm. Mỗi buổi tối về nhà, tôi đều thấy di, dượng, hoặc là cậu chạy tới nấu cơm cho tôi, suốt một thời gian dài, tôi không hề nhìn thấy mẹ mình. Thỉnh thoảng mẹ sẽ trở về nhà nhưng không vào phòng mà chỉ ngồi, nằm ở trên sofa, chưa bao giờ bật đèn.

Vào một buổi sáng, khi đó vẫn còn rất sớm, trời vẫn tối mù mịt, mẹ gọi tôi thức dậy, móc hết mấy chục đồng từ trong ví ra đưa cho tôi, sau đó đọc đi đọc lại số điện thoại của ba, ông ngoại, cậu, chú cho tôi nghe. Sau đó, bà nói: “Nếu con cần gì, hay xảy ra vấn đề gì thì tìm ba con. Con phải chăm sóc bản thân thật tốt.”

Tôi còn đang chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì bà đã ra khỏi cửa.

Tôi sợ tới mức không biết phải làm gì, lúc ấy, tôi vẫn chưa định hình được chuyện gì đang xảy ra, nhưng chỉ cảm thấy thật khó chịu, lòng tôi như quặn thắt lại, tôi cảm nhận được rằng có chuyện chẳng lành sắp đến. Vào khuya hôm ấy, cậu mợ và mọi người đưa mẹ tôi về nhà, cũng không nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì.

Qua vài ngày, tôi mới phát hiện được bức di thư mà mẹ để trên bàn.

Vào ban ngày, tôi cùng với những bạn nữ bên cạnh hoàn toàn chẳng có gì khác nhau, tất cả mọi người đều có một diện mạo bình thường như vậy, một bên oán trách thầy cô giáo, một bên lại bàn tán về hoa khôi ở lớp bên cạnh. Nhưng tôi vẫn cảm thấy mình khác biệt hoàn toàn so với họ.

Tôi luôn khao khát được trở nên bình thường giống họ.

Tôi vẫn còn nhớ rằng, vào lúc mà bệnh trầm cảm của mẹ trở nặng, vì thật sự không có khả năng để chăm sóc cho tôi, có một buổi tối, khi tôi chuẩn bị đi ngủ, ba tới nhà, muốn đưa tôi đi, để tôi đến ở nhà mới của ông. Lúc đó, ông đã tái hôn được một khoảng thời gian khá dài. Vợ mới của ông ấy không muốn gặp tôi, điều này tôi có thể hiểu được.

Buổi tối hôm đó, tôi đi cùng ba về nhà ông, ngủ ở đó một đêm. Ngày hôm sau, vợ mới của ba đến tìm ông, làm náo loạn cả lên, cổ tình cãi nhau thật to với ông trước mặt tôi, để tôi nghe thấy rõ ràng. Vì thế tôi lại bị đuổi về nhà mẹ.

Chỉ qua một buổi tối, tôi cảm thấy bản thân mình như đang chìm sâu trong sự tuyệt vọng, dù có bao nhiêu tình yêu cũng không thể làm tôi đứng dậy được.

Tôi vẫn nghĩ ba không thương mình, sau đó mới biết được, khi ông đi, ông đã mang theo toàn bộ ảnh của tôi. Bởi vì thời niên thiếu không có ba làm bạn, tôi vẫn luôn khao khát nhận được sự che chở, thế nhưng lại không biết cách giao tiếp với các bạn nam xung quanh.

Nếu năm mười tuổi khi ấy, tôi có thể dũng cảm một chút, có thể thân thiết với ba hơn, ngăn ba mẹ ly hôn, vậy tôi sẽ có một gia đình đầy đủ, luôn bên cạnh làm bạn với tôi đến khi trưởng thành. Nếu như vậy, có lẽ tôi sẽ trở thành một người lạc quan, sáng sủa, có nhân cách hoàn thiện hơn chẳng?

Mẹ cũng sẽ không bị lừa nhiều tiền như vậy, sẽ không cùng đường phải tự sát. Mà cuộc sống của tôi, cũng sẽ không thê thảm đến vậy.

Mấy năm nay, mẹ luôn vội vã, bận rộn, dù ở chung trong một mái nhà, nhưng tôi cũng không thể nhìn thấy bà ấy mỗi ngày, càng sẽ không quan tâm tới việc học tập của tôi. Sau khi chuyện bị lừa kia xảy ra một thời gian, tôi hoàn toàn không có tâm trạng để học, thành tích chỉ cần rớt xuống một lần thôi, thì sẽ rất khó để vực lại lần nữa, chờ đến khi tôi tỉnh táo lại, muốn theo đuổi thành tích, nhưng ngay cả những lời thầy cô giảng, tôi cũng không hiểu nữa rồi.

Tôi cảm thấy bản thân mình hoàn toàn sai lầm, rõ ràng nếu cố gắng hơn, không chừng có thể vượt lên, thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn này, nhưng tôi lại luôn vì bản thân mình mà tìm lý do, mà lấy cớ... Luôn nói chỉ cần cho tôi thêm một cơ hội nữa thôi, thế nhưng lại bằng lòng với tình hình hiện tại mà an ủi chính mình. Tôi chính là một con người như vậy.

Tôi ghét bản thân luôn như thế.

Thế nhưng, tôi lại càng chán ghét vận mệnh, vì sao lại không đối xử với tôi dịu dàng một chút?

Reply from: Tôi của mười năm sau

Có phải bạn cảm thấy lúc đấy mình thật sự rất khổ, đúng không?

Bạn đã nói như vậy, tôi cũng không biết phải làm sao để nói cho bạn rằng, sự đau khổ của bạn vẫn chưa kết thúc.

Vào năm mười tám tuổi, khi tôi thi đại học thất bại, vốn thành tích đã không tốt, nhưng lần này thực sự vô cùng thê thảm. Mẹ không đồng ý cho tôi học lại, vì trong nhà thật sự không có tiền, bà hy vọng tôi sẽ sớm đi làm việc, giúp đỡ dần một chút gánh nặng của gia đình.

Cuối cùng vẫn là ba gọi điện đến, nói ông sẽ cung cấp chi phí trong một năm cho, tôi mới đi đăng ký học lại vào ngày cuối cùng.

Thế nhưng, đừng vui vẻ quá sớm, đó cũng chính là năm u ám nhất trong cuộc đời tâm tôi của tôi. Tôi sống ở trong ký túc xá của trường, chỉ có 100 đồng dùng trong cả vài ngày cuối tuần, phải rất rất đói bụng mới dám mua một cái bánh mì để ăn. Áp lực của việc học lại đã nặng đến mức đề tôi không thể thở nổi, thế nhưng tôi vẫn phải lo lắng về chi phí sinh hoạt của ngày mai.

Khi kỳ thứ 2 khai giảng, tôi không thể liên lạc được với ba. Mẹ bắt tôi phải đi tìm ba đòi chi phí sinh hoạt, thế nhưng ông lại không nghe điện thoại. Tôi ngồi xồm trước quán ăn vặt ngoài lề đường, tay nắm chặt ống nghe của buồng điện thoại công cộng, gọi hết lần này đến lần khác, mãi sau đó ông mới nghe máy. Ông lạnh lùng nói với tôi rằng, ông không có tiền để cho tôi, sau đó, không đợi tôi nói gì, ông đã dập máy.

Có thể bọn họ đã quên rồi, nhưng vào mùa đông năm đó, tôi chỉ mặc hai chiếc áo len, đến cả một chiếc áo khoác lông cũng không có.

Đến cuối cùng, tôi cũng không thể đỗ được vào một trường đại học top đầu, cũng không thể tìm được một công việc làm rạng danh mặt mũi.

Vào năm tôi 19 tuổi, tôi đã từng thích một người, đó thật sự là tình yêu xuất phát từ trái tim tôi. Mỗi ngày, đúng 7 giờ sáng, tôi đều gọi điện để đánh thức anh ta dậy. Tiền lương làm thêm một tháng tôi cũng không dám chi cho mình một đồng nào để mua thời son dưỡng hay một tuýp kem bôi tay, mà dùng toàn bộ để mua cho anh ta một đôi giày bóng rổ mà anh thích.

Tôi tự cho là đúng mà yêu xa hơn nửa năm trời, sau đó từ một người bạn, tôi mới biết được, anh ta căn bản không coi tôi là bạn gái.

Vào năm tôi 20 tuổi, ba mẹ quay lại với nhau. Ba bị người phụ nữ kia lừa đến mức trắng tay, mất sạch tài sản, lúc đó ông mới nhận ra mẹ là người tốt nhất. Đó cũng vừa tròn 10 năm hai người họ chia tay. Mười năm này có bao nhiêu khó khăn, bao nhiêu đắng cay, vất vả, cuối cùng bọn họ cũng tìm được cách ở cạnh bên nhau. Nếu như không có những năm tháng đó, họ cũng sẽ không thể có được hạnh phúc lúc này. Trong cuộc sống, có những thứ mất đi rồi, chúng ta mới biết quý trọng.

Năm nay tôi 25 tuổi, cũng không từ một con vịt nhỏ xấu xí biến thành một con thiên nga trắng, ngoại hình vẫn như trước, cũng không đột nhiên nổi tiếng, không giàu lên chỉ sau một đêm, tính cách cũng vẫn vậy, không khiến người ta yêu thích. Nếu tôi đứng giữa đường, cũng sẽ không ai quay lại nhìn tôi thêm một lần.

Có phải bạn muốn hỏi tôi, nếu cuộc sống vất vả như vậy, tại sao tôi vẫn có thể trụ vững.

Thật ra thì, nếu bạn cũng trải qua những năm tháng đó, khi quay đầu lại, bạn sẽ cảm thấy thật ra mọi chuyện cũng không khó khăn đến thế.

Hìhì, nói nhiều chuyện buồn như vậy rồi, tôi có một tin vui muốn chia sẻ.

Tôi kết hôn rồi!

Đúng vậy, tôi đã kết hôn cùng với một người “sẵn sàng bao dung cho sự bất cần, luôn cảm thấy tôi là người tốt nhất trên thế giới, muốn dắt tay tôi đi, muốn cùng tôi sinh một nhóc con béo trắng, sau đó thì tiện tay dắt nhau đi đến hết cuộc đời, đến khi tóc bạc trắng, hàm răng cũng không còn!”

Lễ cưới của chúng tôi cũng rất giản dị, không giống như những người bạn có tiền khác, đẹp mộng ảo như đang ở trong thế giới phép thuật, không có hoa hồng trải khắp lễ đường, không có chiếc nhẫn kim cương quý giá, không có đài phun nước lấp lánh dưới ánh mặt trời, cũng không có một quảng trường tràn ngập bồ câu trắng.

Nhưng khi tôi nói ra ba chữ “Con đồng ý” thì tôi thật sự cảm thấy rằng những năm tháng đau khổ trước kia chẳng là gì cả, chỉ cần một khoảnh khắc đó thôi cũng khiến tôi cảm thấy cuộc sống này thật đáng giá.

Tôi còn không kịp khóc, thế mà những người thân, bạn bè ngồi ở dưới đã thay tôi khóc lớn.

Hai người chúng tôi gom góp vào, cùng nhau mua một căn nhà cũng không tệ lắm. Từ nay về sau, tôi đã có một căn nhà thật sự thuộc về mình.

Sẽ không có ai nữa đem đưa tôi đi, không có ai có tư cách đuổi tôi ra khỏi nhà. Dù biết rất khó để tạm biệt với quá khứ thảm hại trước kia, tạm biệt với một bản thân hèn yếu, nhút nhát, nhưng tôi cũng đang học cách để dần buông tay.

Mười năm này, có lúc tôi cảm thấy thật sự vô cùng mệt mỏi, cảm thấy cuộc sống u ám, không có hy vọng, cảm giác sống tạm bợ, tựa như một con rối không có linh hồn, những cảm xúc đó, sự tuyệt vọng đó bao vây lấy tôi, tựa như muốn bóp nghẹt tôi. Những lúc như vậy, tôi liền suy nghĩ đến những người vẫn luôn yêu tôi.

Tuy rằng tôi chỉ là một con người rất bình thường, nhưng bọn họ vẫn lựa chọn đến bên cạnh tôi, vậy nhất định là tôi vẫn có giá trị.

Trên thế giới có 7 tỉ người, phần lớn trong số đấy là những người bình thường giống như tôi. Cả đời chúng tôi không làm được việc gì to tát, lớn lao, không có một học bạ lấp lánh, không có một công việc rạng rỡ phong quang, chưa từng đi đến nhiều nơi, cũng không được xinh đẹp, thông minh như vậy, cũng không quá am hiểu một lĩnh vực nào đấy. Nhưng chúng tôi vẫn luôn chăm chỉ, cần cù, thật thà làm việc, sinh hoạt, nỗ lực mỉm cười, nỗ lực giảm béo, nỗ lực học tập để tự làm cho mình một kiểu tóc đẹp, nỗ lực làm việc để tự mua cho bản thân một chiếc váy đẹp.

Mỗi cuối tuần, tôi sẽ làm cho người mình yêu một bữa cơm ngon lành, đợi anh về, nói với anh một câu, vất vả rồi. Tôi vẫn luôn hy vọng, hy vọng rằng tương lai sẽ càng ngày càng tốt đẹp hơn. Có thể tương lai tốt nhất mà tôi có được, trong mắt những người khác vốn không đáng để nhắc tới, họ có thể dễ dàng có được, nhưng điều đó thì liên quan gì tới tôi chứ? Tôi cảm thấy nó tốt, vậy đó chính là điều tốt, tương lai đó thuộc về tôi, ai cũng không thể cướp mất. Nhiều năm qua, tôi khao khát nó đến mòn mỏi, bây giờ nên để cho người khác mong ước cuộc sống của tôi.

Tôi cảm thấy khi Thượng đế quyết định vận mệnh của chúng ta, đã đặt ra 100 cánh cửa, trong đó 50 cánh cửa đầu là khổ đau, 50 cánh cửa sau là hạnh phúc, thuận theo tự nhiên, tự do kết nối. Có lẽ do vận may của tôi không được tốt lắm, nên trên con đường đó, tôi vẫn luôn mở những cánh cửa đau khổ kia. Nhưng cũng chính vì vậy, lại càng không thể bỏ cuộc, đừng quên rằng, còn sót lại 50 cánh cửa hạnh phúc, ấm áp. Niềm hạnh phúc đó chỉ nhỏ bé vậy thôi, không đáng để khoe khoang, nhưng đó cũng chính là niềm vui chỉ thuộc về tôi mà thôi. Một cuộc sống bình thường, một công việc bình thường, những rắc rối hàng ngày, và một hạnh phúc giản đơn. Phải biết tự yêu bản thân mình, hãy luôn nở nụ cười, bởi khó khăn rồi cũng sẽ qua đi, tương lai sẽ tốt đẹp hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Mà Tôi Từng Đối Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Lá thư thứ mười lăm: obesity: béo phì

Trên đời này không có chuyện gì có thể đánh bại một người con gái đã từng giảm cân và thất tình.

From: Ao ước có được thân hình chữ “S”, 15 tuổi, cảm không được ăn bánh ngọt và khoai chiên.

To: Tôi của mười năm sau:

Bạn biết không, hồi bé tôi không có béo đến như vậy đâu! Đặc biệt là lúc nhỏ, lúc nào tôi cũng chơi cùng bạn nam trong viện, chúng tôi cùng nhau trồng cây, thi múc nước, chơi trốn tìm, mẹ tôi còn suốt ngày ghét bỏ tôi vừa ốm lại vừa đen, không khác gì một con khi. Cho nên trong suy nghĩ của tôi, bản thân mình là một cây gậy trúc đen thui, trong đầu tôi như chưa từng có khái niệm về “Béo – gầy”. Cho đến khi lên cấp Hai, có một hôm tan học xong tôi đi ăn khoai chiên, một bạn nam đi qua bên cạnh tôi, khinh thường liếc tôi một cái, còn nói: “*Béo như vậy rồi mà còn ăn*”. Lúc ấy tôi thật sự rất chấn động, cái gọi là mập mạp, không phải là chỉ Chaien sao? Khi nào thì từ này lại xuất hiện với tôi?

Bởi vì tôi học ở một trường nội trú, ở đây không có lấy một cái gương, bình thường ở ký túc xá trên bàn mỗi bạn chỉ có một cái gương nhỏ, chỉ đủ để xem mấy hạt mụn hay để kẹp tóc linh tinh gì đấy. Tôi tìm một cửa hàng bán trang sức ốp kính trên đường, rồi giả vờ như muốn thử kẹp tóc, đứng trước gương lấy hết can đảm để đánh giá bản thân. Tôi thấy một cánh tay như củ sen mập mạp, mặt tròn tròn, bụng như quả bóng phình lên, không hề đáng yêu chút nào.

Thế nhưng tôi cũng chỉ nghĩ mình không xinh đẹp trong chốc lát, sau đó lại tiếp tục chìm đắm trong đồng tiểu thuyết võ hiệp. Bây giờ nghĩ lại, khoảng thời gian đó là lúc chúng ta phát triển nhanh nhất, mà lúc ấy vẫn còn nhỏ, vẫn còn vô ưu vô lo, và quan trọng là lúc đó không hề biết mùi vị tình yêu là gì.

Lần nữa bị buộc phải đối mặt với thể trọng của bản thân, là năm hai sơ trung. Khi đó các bạn nữ có một trào lưu mặc yếm buộc dây sau lưng, thường thấy nhất là hoa văn sọc kẻ, màu hồng phấn hoặc là đen trắng xen kẽ, cực kì nữ tính.

Chỉ có một nữ sinh là ngoại lệ, bởi vì nhà bạn ấy ở nông thôn, học chậm, thành tích không tốt nên bị lưu ban, cho nên lớn hơn bạn học cùng lớp ba bốn tuổi. Đáng người bạn ấy đầy đặn, khi chúng tôi mặc áo lá thì áo của bạn ấy đã bắt đầu có gọng thép như bra rồi, cũng không biết khi đó nghĩ thế nào mà có nữ sinh lên lút cười nhạo bạn ấy vì chuyện ấy.

Tôi còn nhớ rõ chúng tôi còn hay lập nhóm đi vào phòng ngủ của bạn ấy, xem cái bra bạn ấy treo trên ban công, rồi nói bạn ấy không biết xấu hổ, Không một ai muốn thân thiết với bạn cả, bạn ấy giống như một thứ gì đó ở cách chúng tôi rất xa vậy, ví dụ như chuyện nhạy cảm giới tính. Trong mắt chúng tôi lúc bấy giờ, chuyện ấy là dơ bẩn, là tội ác.

Cho đến một lần tôi và mẹ đi dạo phố với nhau, tôi thử một chiếc áo Tshirt xong thì mẹ nghiêm túc nói với tôi rằng tôi không nên mặc áo lá nữa, lúc ấy tôi cảm thấy như trời sập xuống. Tôi còn chưa kịp bình tĩnh lại thì đã bị mẹ kéo vào một cửa hàng nội y, sau đó cầm một chiếc bra hoa văn tầm thường cho tôi mặc vào. Tôi vốn muốn cự tuyệt, nhưng khi nhìn lại mình với chiếc áo Tshirt trước gương, hình như là có sức sống hơn nhiều.

Tôi im lặng nhận chiếc bra mẹ vừa mua cho, từ lúc đó, tôi không còn cơ hội quay lại làm cô gái đáng yêu cup A nữa.

Tôi lên giữ lại chiếc áo lá trước giờ, giấu mang đến ký túc xá ở trường. Cho đến một lần có bạn đến nhà tôi chơi, lúc đang xem tranh biếm họa trong phòng tôi, nhìn thấy chiếc áo bra trên giá, biểu cảm của bạn ấy khoa trương đến mức nào tôi vẫn nhớ rõ, bạn hỏi: “*Đây là của bạn sao?*”

Tôi vội vàng lắc đầu, cười mỉa giải thích đây mẹ nó mà là của tôi à, bạn ấy thờ phào, nói: “*Tớ biết mà, bra lớn như vậy, mặc vào thì mắc cỡ chết được.*”

Ngày đó, sau khi bạn ấy đi rồi, tôi dậm dậm trên ghế, rồi lại vào phòng vệ sinh xem tắm gương nửa người, một lần nữa đánh giá lại bản thân.

Thân hình cái thùng, trên mặt toàn thịt, mí mắt cũng không có.

Tôi bắt đầu tự hỏi, mới qua hai ba năm, tại sao tôi lại có nhiều thịt như vậy.

À! Nhớ rồi! Sáu năm tiểu học một ngày trước khi ngủ, tôi cùng nhóm bạn thường xuống lầu ăn đồ nướng. Ông chủ với tôi cũng thân, mỗi ngày thấy tôi đến, không cần tôi mở miệng đã nướng ba xiên thịt lợn, ba xiên khoai tây, ba xiên thịt dê, một khúc chân giò hun khói, khi ấy một xiên thịt dê chỉ có năm xu.

Lên cấp Hai, học trường nội trú, miệng của tôi có ngừng lại không? Không!

Mỗi buổi tối tự học, tôi đều cùng bạn đến căng-tin ăn một tô mì lớn, còn thêm một cái bánh mì bơ, ăn ngấy nghiêng xong lại ngẩng đầu hỏi bạn ăn không, bạn ấy chỉ lắc đầu nói không muốn ăn.

Không thể trách tại sao bạn ấy cao hơn tôi mười cm, nhưng lại nhẹ hơn tôi đến mười cân.

Sau này tôi nhìn thấy một câu nói, trên đời không có chuyện tự nhiên béo, cũng không có chuyện tự nhiên gầy.

Nhìn lại lịch sử béo phì của mình, tôi chưa nghĩ đến chuyện giảm cân, cảm thấy vẫn có thể khống chế cân nặng được. Tôi bắt đầu không đi căng-tin nữa, chỉ là bụng tôi mau đói, vì thể không thể không ăn tối nhiều hơn một chút. Lúc mới bắt đầu rất khó chịu, nhưng vẫn cắn răng kiên trì nhịn.

Cuối cùng tôi cũng xem như đã khống chế tốc độ tăng cân liên tục của mình. Chỉ tiếc là quá muộn rồi. Người xung quanh đã bắt đầu công khai bàn luận về dáng người của tôi, về sự mập mạp của tôi, hai cằm của tôi, tôi cũng bắt đầu có một cái biệt danh không hay ho gì: Bạn béo.

Phòng học nằm ở dãy hành lang tối, mỗi lần muốn đi WC, tôi đều phải đi hết cả hàng lang, lúc đi ngang qua lớp Bảy, ở chỗ ngã rẽ, có một đám nam sinh tụ tập.

Hầu hết bọn họ đều khá có danh tiếng, tuy rằng tôi đã quên mất vì sao họ lại nổi tiếng, tóm lại là thường xuyên nghe từ các bạn. Mỗi lần đi ngang qua bọn họ với tôi giống như là bị dày vò trong địa ngục. Tôi không phải không nhận ra ánh mắt trêu chọc đánh giá từ bọn họ, bọn họ thậm chí còn khinh thường huyết sáo, chào hỏi tôi: *Này, bạn béo.*

Tôi cảm giác cơ thể mình chấn động mạnh, cái loại cảm giác xấu hổ trong máu xương không ngừng kêu gào. Tôi có thể cảm nhận ánh mắt họ dừng trên ngực mình, có thể nghe được nội dung mà họ châu đầu vào thảo luận với nhau. Tôi cố hết sức cúi đầu, dùng sức khom lưng hóp ngực, hận không thể cắt bỏ tất cả thịt trên người mình. Chính trong khoảng thời gian này, tôi mới thật sự có ý nghĩ giảm cân trong đầu. Nhưng tôi lại không thể biến nó trở thành hành động được. Bạn biết đấy, nếu tôi thật sự có động lực và ý chí, tôi đã không biến thành một đống mỡ.

Đến khi tôi thật sự hạ quyết tâm, là khi tôi thích một người. Haiz, không sai, cậu ấy chính là một trong những nam sinh tụ tập nói chuyện ở cuối hành lang.

Tôi thừa nhận, ban đầu là tôi thích cậu ta chỉ vì đẹp trai mà thôi, có phần giống với một ngôi sao Nhật Bản tên là Akanishi. Sau đó, tôi đọc một quyển tiểu thuyết có viết yêu một người là phải yêu luôn cả tâm hồn họ, vì thế tôi bắt đầu tìm những ưu điểm của cậu ấy, mỗi ngày cậu đều uống ba chai Coca, cậu thường đến lớp khi chuông đã reng, môn văn của cậu rất tệ...

Được rồi, tôi thừa nhận, cậu ấy không có ưu điểm gì là đặc biệt, sau khi thừa nhận điểm ấy rồi, tôi lại chán nản phát hiện, hình như mình ngày càng thích cậu ta.

Đứa con gái nào mà chẳng hoài xuân, bé mập thì cũng hoài xuân thôi.

Tôi bắt đầu trở nên đa sầu đa cảm, mỗi ngày luôn đứng trước gương, trước khi ngủ phải xem xem ngày mai mặc gì cho đẹp, cho dù nó vẫn sẽ bị che dưới áo khoác đồng phục rộng thùng thình, đến cổ áo cũng chẳng thấy đâu. Tôi bắt đầu không kiềm được suy nghĩ nếu bây giờ đứng trước mặt cậu thì liệu cậu có nhìn tôi không. Tôi cố ý nói chuyện lớn tiếng trước mặt cậu, tôi nghĩ, cậu nhất định sẽ nghe được.

Trước khi yêu, chúng ta đều là một Peter Pan không chịu lớn.

Sau đó, vào ngày sinh nhật mười lăm tuổi của tôi, tôi đã ra một quyết định lớn nhất mười lăm năm qua, viết một lá thư tình cho cậu.

Sau đó, vào ngày sinh nhật của cậu ấy, tôi mang quảng thâm đen si đi vào lớp cậu từ sớm, rón ra rón rén đi đến bàn học của cậu, chuẩn bị nhét bức thư tình chưa ghi tên vào.

Rồi tôi nghe thấy âm thanh mở cửa, tôi bị dọa sắp chết, quay đầu lại nhìn thấy cậu mặt không chút biểu cảm đứng ở cửa lớp. Cậu ấy hỏi tôi: “*Bạn đang làm gì đó?*”

Tôi hét lên một tiếng, che mặt, không biết nên làm gì bây giờ. Cậu đi đến trước mặt tôi, nhìn lá thư trong tay tôi, cậu búng tỉnh hiểu ra, lộ ra một biểu cảm thật kinh khủng: “*Bạn béo, không phải bạn thầm mến tôi đó chứ?*”

Sáng hôm ấy, làm sao tôi ra khỏi căn phòng đó, rồi rốt cuộc tôi có khóc hay không, tôi đều không muốn nhớ lại. Tôi chỉ muốn nói là, từ ngày đó tôi quyết tâm phải giảm cân. Người khác nói tôi một ngàn câu béo mập cũng không bằng một ánh mắt khinh thường của cậu. Tôi vứt hết tất cả đồ ăn vặt của mình đi, bữa tối cũng chỉ ăn một chén nhỏ thôi, hết giờ tự học sẽ đến sân thể dục chạy hai vòng. Trước đây tôi thích nhất là ăn đồ ăn chan canh, hiện tại thì không bao giờ ăn như vậy nữa, ngay cả cơm cũng chỉ ăn một chén nhỏ. Cái gì mà trà giảm cân, phương pháp giảm tinh bột, quần ôm sát, ăn táo giảm cân, ... tất cả tôi đều đã thử. Thời điểm ban đầu thì thật sự rất khó, tôi cảm thấy có một âm thanh nói bên tai tôi “Bỏ đi, bỏ đi, bỏ đi”, nếu không thì “Ăn một miếng đi, ăn một miếng đi, một miếng thôi”... Đáng ghét, tôi thật sự hận không thể lòi tên quý kia ra!

Tôi thật sự rất hâm mộ bộ dáng uyển chuyển của những cô gái khác, đồng phục mặc trên người các bạn ấy càng tôn lên sự nhỏ nhắn đáng yêu, làm cho người ta không nhìn được muốn đối xử tốt với các bạn. Tôi bỗng nhiên cảm thấy bản thân nhận ra quá muộn, mười lăm tuổi, mới muốn mặc váy đẹp, đi dưới ánh mặt trời, hưởng thụ ánh nhìn của người khác. Buổi tối tôi thường tỉnh giấc vì đói, mồ hôi ra đầy người. Khi đó tôi cũng chỉ có thể không ngừng uống nước, uống một ngụm lớn, sau đó trong bóng tối chán nản nằm lấy ngón thịt trên bụng.

Qua một khoảng thời gian, tôi cảm thấy mình giống như thích cảm giác giảm cân này. Nhìn bản thân từ từ trở nên nhẹ nhàng, giống như đang giảm xuống thật, nhưng còn một chút chuyện làm người buồn bực không vui, như là chuyện tình cảm.

Dựa theo lối phát triển cũ, kế tiếp đó, tôi hẳn sẽ thành công “bảy mươi hai phép biến hoá”, trở thành một mỹ nhân xinh đẹp, đi đến trước mặt cậu ấy lạnh lùng cười, sau đó cậu ta nhận ra rằng tôi gây xuống lại rất xinh đẹp, rồi không kiềm được muốn yêu tôi.

Nếu là thế, thì tôi đã không viết lá thư này rồi. Thật xin lỗi, làm cho bạn thất vọng rồi, tôi không có gây sau một tia chớp, mà tôi đã ngắt xiu trên đường. Tôi không chỉ ngắt xiu, còn được người qua đường gọi 120 đưa vào bệnh viện, còn vui vẻ lên đầu đề “Cô gái mười lăm tuổi giảm cân quá độ bị ngắt xiu trên đường”. Lúc tôi tỉnh lại thì đã nằm trong bệnh viện. Thấy tôi tỉnh lại, các y tá mặc quần áo màu hồng phấn mang về mặt thiên sứ chính nghĩa, các cô ấy đứng chờ tôi, không đợi tôi phản ứng lại, đã bắt đầu quở trách: “*Bây giờ còn nhỏ, không lo học hành cho tốt, lãng phí thời gian ở đây.*”

“Còn nhỏ mà giảm béo cái gì, nghịch ngợm.”

Tôi không trả lời họ, chỉ cúi đầu. Đợi từng người vênh vào lên lớp tôi xong rồi rời đi, phòng bệnh rốt cuộc cũng yên tĩnh lại. Tôi im lặng nhìn miếng bánh mì trước mắt, nhắm mắt lại, cắn một cái.

Nước mắt chảy xuống.

Vừa khổ vừa chat, cái này chắc là thứ khó ăn nhất đời này.

Reply from, Tôi của mười năm sau:

Mấy ngày trước, trên đường lái xe về nhà nghe được từ một kênh radio, MC không giấu diếm chia sẻ ở tiết mục thảo luận: “*Tôi ghét mập. Bởi vì mập chỉ làm tôi nghĩ đến mỡ, lười biếng, lười thôi, ham ăn biếng làm...*”

Bởi vì câu nói này, radio quyết định tạm thời phong sát cô ấy, nhưng tôi lại yêu cái tính cách ngay thẳng của cô.

Tuy rằng tôi từng là kiểu người mập mập khiến người ta chán ghét, nhưng tôi không thể không thừa nhận, cô ấy nói đúng.

Sau này lớn lên bạn sẽ phát hiện, thế giới này bao dung người gây cỡ nào.

Nhưng mà nói cho bạn nghe một tin tốt, may mắn sau mười năm không ngừng cắn răng, không ngừng chịu đựng, bạn cũng đã thành một người gây được người khác kiên nhẫn đối đãi.

Mỗi ngày tôi đều kiên trì tập thể dục nửa giờ trở lên, ăn sáng đúng giờ, cơm trưa không đầy dầu mỡ, bữa tối ăn rau dưa và cháo, ngẫu nhiên sẽ thưởng cho mình thêm một ít dầu thực vật, nhưng tuyệt đối không được ghiền. Quản tốt miệng mình là cách thể hiện ý chí tốt nhất. Biết cách kế hoạch hoá và sắp xếp bữa ăn cho mình, tiết chế rượu chè ăn uống quá độ, chuyện này không phải ai cũng có thể làm được.

Trời cao chiếu cố con người như vậy, mang đến vận may tốt đẹp cho họ, cùng không phải chuyện gì không hợp tình.

Tôi không biết giảm cân có gì sai, có gì đáng bị cười nhạo, cố gắng làm mình trở nên đẹp hơn, trở thành người được yêu thích, thì có gì sai?

Tôi cũng không phải nói là từ bỏ hết tất cả đồ ăn ngon, nhưng vẫn khống chế trong mức thích hợp, sẽ làm cuộc sống bạn đẹp đẽ, lượng calo mỗi ngày nạp vào đã có hạn định, tất nhiên phải phân phối hợp lý, nào có chỗ trống cho những thức ăn nhanh béo ngậy

Không cần phải ăn hết tất cả rau củ, không cần xem thân thể mình như cái thùng rác. Làm một người xinh đẹp, để cuộc sống ý nghĩa hơn, chậm chậm thưởng thức hương vị của rau củ, sau đó biến nó thành thói quen trong cuộc sống và công việc của bạn, bạn sẽ thấy, thế giới này trở nên tươi đẹp, mỗi một giây trôi qua cũng trở nên phong phú hơn.

Có lẽ lúc ban đầu, việc giảm cân sẽ gian nan nhất với bạn, phải hoàn thành nhiệm vụ, nhưng lâu sau, bạn sẽ phát hiện, chuyện này thật ra là một loại trạng thái.

Duy trì sự xinh đẹp của bản thân, duy trì sự tao nhã, duy trì cuộc sống trước những soi mói, duy trì tâm thần, duy trì nụ cười... Đó cũng là một loại trạng thái.

Đầu tiên, bạn cần vững vàng, đừng mang ý nghĩ không chịu cầu tiến, đừng để bạn chỉ là người chỉ biết nói thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Mà Tôi Từng Đối Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Lá thư thứ mười sáu: pressure: áp lực

Màn đêm nếu không đến tới thì đâu cần phải hướng tới mộng đẹp.

From: Tiểu P, 18 tuổi, đối với bản thân và cả tương lai đều nản lòng thoái chí

To: Tôi của mười năm sau,

Không ngờ tôi lại ngồi đây viết lá thư này cho chị. Thời còn học lớp 12, tôi đã từng nhấc bút vô số lần, muốn viết một lá thư cho chính mình của mười năm sau nhưng lúc ấy tôi lại cảm thấy mỗi một giây một phút đều thật quý giá, cần bản không có thời gian để làm những việc này cho mình.

Tôi vốn còn cho rằng tháng sáu năm nay sau khi thi Đại học xong, tôi sẽ được tự do. Tôi còn nhớ rõ cái ngày chúng ta xé đồng sách vở đó, chúng ta đã vui biết bao nhiêu, điên cuồng biết bao nhiêu. Chúng ta đem giấy bút, đề thi vứt hết qua ngoài cửa sổ, chúng ta ngồi trong phòng học gào khóc điên cuồng, ôm nhau nức nở.

Khi đó tôi cảm thấy tâm hồn mình như rực lửa. Nhưng mà tôi chẳng thể ngờ được là tôi lại thi trượt! Tôi thực sự chẳng có triển vọng gì, khi viết những dòng này, tôi lại không kìm được mà bật khóc. Tôi cũng không biết rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu, điểm thi thực tế của tôi kém mức kỳ vọng những 60 điểm. Tôi còn nhớ rõ buổi tối chờ kết quả thi hôm đó, tôi ngồi với bố mẹ vừa ăn dưa hấu vừa xem tivi, chờ đến 8 giờ, các bạn học đều vội vàng đi tra điểm còn tôi vẫn điềm nhiên thông tả, bởi tôi thực sự tự tin rằng lần này tôi đã phát huy rất tốt, vượt xa những người khác, tuyệt đối không thể có vấn đề gì.

Khi bố tôi cúp máy điện thoại, im lặng nhìn tôi một hồi rồi nói điểm của tôi, tôi lập tức khóc oà lên. Tôi cảm giác ngực mình như bị khoét thành một cái động không đáy, còn thân xác mình lại đang rơi mãi không ngừng, cứ rơi rơi mãi không thấy điểm cuối cũng chẳng có tận cùng, ngay đến cả cơ hội thịt nát xương tan cũng không có.

Sau đó, vấn đề lớn nhất mà tôi phải đối mặt chính là phải lựa chọn hoặc là học trường tư học phí đắt đỏ hoặc là đi học nghề.

Tôi vốn còn cho rằng mình có thể rời thành phố này, đi tới một nơi rất xa, đi Bắc Kinh, đi Quảng Châu, đi Thượng Hải, đi tới những thành phố lớn. Tôi vốn đã quyết định theo học ngành tài chính, nghe qua thì thấy thật oai oách sáng giá. Tôi còn tưởng tượng mình sẽ giống như những nhân vật trong phim, quần áo là lượt, đi giày cao gót, vội vàng sải bước trong những toà nhà văn phong, miệng nói tiếng Anh lưu loát. Kết quả, tôi lại thất bại đến thế này, tôi còn có tư cách gì mà nói đến ước mơ với mộng tưởng chứ? Hơn hết, tôi cảm thấy cực kỳ có lỗi với bố mẹ tôi. Hai người họ đặt biết bao kỳ vọng vào tôi, khi tôi học lớp 12, họ thậm chí còn không xem tivi, mỗi ngày đều làm những món ăn ngon cho tôi, khi tôi nói với họ điểm thi mà tôi tự tính, bọn họ đều cực kỳ vui mừng. Học phí trường tư cao như vậy, tôi căn bản không có mặt mũi nào xin họ chu cấp cho tôi mà tôi lại không cam lòng đi học nghề, thế nên cuối cùng tôi quyết định học lại.

Mẹ lo lắng tôi theo lớp học lại phải chịu áp lực quá lớn, bà hỏi tôi có muốn được xếp vào lớp 12 khoá sau không, tôi từ chối. Nếu đã lựa chọn con đường này, tôi đã xác định đây sẽ là một đoạn đường vừa cô độc lại vừa gian nan thông khổ.

Nhưng tôi đã quá ngây thơ. Phải đến khi tôi thực sự ngồi trong căn phòng ôn tập thi lại, tôi mới biết được nơi này đáng sợ tới mức nào.

Những bạn học cùng lớp không ai quen biết ai, bất kể lúc đi học hay lúc tan học đều tuyệt đối không nói chuyện với nhau, thầy giáo đứng trên bục giảng bài dường như cũng chẳng có ai nghe. Tất cả mọi người đều cắm đầu vào làm bài, làm bài, làm bài, làm bài liên tục không ngừng nghỉ, mỗi người ngồi ở một đầu của cái bàn, phần bàn thừa ra ở giữa dùng để để sách bài tập và đề thi.

Ở nơi này không có những tiếng cười đùa, không có ai tình nguyện trực nhật, không có giờ nghỉ, không có giờ thể dục, bút máy cực tẩy rơi xuống đất cũng không có ai giúp bạn nhặt lên.

Tôi thực sự rất nhớ lớp cấp ba trước kia, khi đó chúng tôi gọi là “Lớp 12 đen tối”, tức là vào lúc tan học, nam sinh sẽ ở sau phòng học đùa giỡn với nhau, nữ sinh sẽ buồn chuyện về thân tượng hay cùng đọc tiểu thuyết ngôn tình. Người nào đến muộn sẽ bị phạt phải hát trước cả lớp, những bộ quần áo lỗi mốt của thầy cô giáo đều bị tụi tôi cười nhạo rất lâu.

Có một hôm, tôi tới căng-tin ăn cơm, vì đi muộn nên chỉ còn chút cơm thừa canh cạn. Tôi gọi một suất, theo thói quen ngồi một mình trong góc, ăn được một lúc thì có người ngồi xuống phía đối diện tôi. Bạn ta chủ động chào tôi, nói: “Hi.”

Tôi ngẩng đầu nhìn cậu ta, có phần ngạc nhiên nhưng vẫn gật đầu đáp lại rồi tiếp tục ăn cơm. Sau đó cậu ta nói: “Bạn không nhận ra tôi sao? Tôi ngồi ở chỗ chéo phía sau cậu, chúng ta là bạn cùng lớp đó.”

Hôm đó chúng tôi trò chuyện một lúc lâu, kể về chuyện thi Đại học thất bại, nói về những ước mơ cho tương lai, nói về những quyển sách yêu thích.

Khi đến giờ học, lần đầu tiên tôi tươi cười vui vẻ quay về lớp. Khi chúng tôi vội vàng chạy về, suýt chút nữa vào muộn giờ.

Nhưng mà sau đó, mọi chuyện lại bình lặng như lúc ban đầu. Chúng tôi lại biến thành những cỗ máy mặt lạnh, người này nhìn thấy người kia cũng không chào hỏi, cũng không giao tiếp dù chỉ bằng ánh mắt, trở về là những kẻ xa lạ ngay cả tên tuổi cũng không rõ. Thậm chí tôi còn có ảo giác, phải chăng tất cả những gì xảy ra chiều hôm đó đều là giả hay sao? Không lẽ tất cả đều chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng của tôi?

Tôi biết, nếu chuyện ngày hôm đó là thật, chắc chắn bạn ấy vẫn còn nhớ rõ, nhưng mà dưới áp lực nặng nề tới mức chẳng thờ nổi, ai còn có thời gian kết bạn này kia cơ chứ. Chúng tôi đều cần nín chặt từng giây từng phút, nỗ lực không ngừng không nghỉ.

Thực ra tôi vẫn nghĩ rằng chỉ cần quyết tâm kiên trì, chuyện gì cũng sẽ qua. Thế nhưng động lực lớn nhất thúc đẩy tôi viết cho cậu lá thư này chính là kỳ nghỉ đông năm đó.

Đương nhiên chẳng phải là kỳ nghỉ đông của tôi mà là kỳ nghỉ của các bạn học cấp ba của tôi.

Bọn họ đều đã lên Đại học, một số người học ở tỉnh, một số người đi nơi khác. Người bạn thân nhất của tôi Z lên Bắc Kinh học, lúc mới đầu cô ấy còn nhắn tin cho tôi, kể cho tôi nghe những chuyện vui trong kỳ huấn luyện quân sự, khi bọn họ kết thúc kỳ huấn luyện còn có bao nhiêu bạn nữ rơi nước mắt.

Cô ấy còn bảo tôi sau này nhất định phải chọn trường Đại học chuyên ngành khoa học tự nhiên và công nghệ, ở những trường đó con gái rất được yêu chiều, lên lớp không cần giữ chỗ, những hàng ghế đầu đều được nhường lại cho sinh viên nữ, cũng sẽ có nam sinh giúp mình đi lấy nước nóng. Còn nữa, mỗi khi đến ngày lễ của phái nữ, nữ sinh có thể viết một mong ước của mình vào tờ giấy, nam sinh nào bắt được sẽ giúp thực hiện nguyện vọng đó.

Dần dần, cô bạn đó của tôi bắt đầu gia nhập Hội sinh viên và những câu lạc bộ trong trường. Những thứ cô ấy nói tôi không hiểu lắm, mà những thứ tôi có thể kể cho cô ấy, trừ mấy đề thi và điểm số thì cũng chẳng có gì khác, chúng tôi liên lạc với nhau ngày một ít.

Đến kỳ nghỉ đông, bạn bè tôi đều về quê, bàn chuyện tổ chức họp lớp. Tôi do dự rất lâu, hôm đó là cuối tuần, nếu chỉ đi ăn một bữa cơm rồi đi karaoke một lúc, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Tôi rất phân vân, vừa muốn đi gặp các bạn trong lớp vì quả thực, tôi rất nhớ khoảng thời gian ở bên họ. Không biết đã bao lần tôi mơ về lớp học cũ, chiếc bảng đen viết chỉ chít những con số toán học, mơ thấy thầy giáo môn văn đứng trên bục giảng viết “Đa thâm hốt mộng thiếu niên sự, mộng đề trang lệ hồng lan can”(*), bạn cùng bàn há miệng ngáp dài còn tôi tô tô vẽ vẽ lên chỗ trống trên trang sách.

(*) *Chú thích: Trích hai câu thơ trong bài “Tỳ bà hành” của Bạch Cư Dị, theo bản dịch thơ củ Phan Huy Thực, <https://www.thivien.net/Bach-Cur-Di/Tỳ-bà-hành/poem-7Jx-9zMDy2CyYi7fIk3zRA>*

Đêm khuya, sự nhớ vòng tuổi trẻ,

Lệ trong mơ hoen vẽ phấn son.

Thật nhớ, nhớ đến da diết, nhớ đến rơi nước mắt.

Nhưng đồng thời, tôi cũng không muốn gặp lại họ. Tôi cảm thấy giờ đây tôi và họ không còn hợp nhau nữa, tôi không giống họ, tôi chỉ là một kẻ thất bại đáng chê cười còn bọn họ lại đang bắt đầu bước lên con đường khiến người người ngưỡng mộ. Chỉ cần nhớ lại hồi thi Đại học xong, chính tôi là người cực kỳ tự tin nói “Không sao đâu, cậu giỏi mà” để an ủi những bạn đang ủ rũ vì thi không tốt, tôi liền cảm thấy xấu hổ tới mức muốn tìm một cái hố chui xuống đất.

Nhưng nếu tôi không đi, họ sẽ nói về tôi như thế nào? Nói tôi nhát gan sao? Liệu họ có túm năm tụm ba cười nhạo tôi không?

Cuối cùng, vì sợ bị người ta chế giễu sau lưng mà tôi quyết định tham gia họp lớp. Bạn cùng lớp khi xưa đều thay đổi thật nhiều, bạn nam đều trưởng thành hơn, có phong độ hơn, chủ động giúp các bạn nữ cầm đồ, mở cửa, nhường chỗ ngồi. Các bạn nữ càng không cần nói, tuy đang là mùa đông nhưng đều trang điểm thật xinh đẹp, mặc áo khoác lông, còn có giày boots, đeo dây chuyền lấp lánh, thậm chí có một số bạn trang điểm rồi còn khiến tôi không thể nhận ra. Không có ai nhuộm tóc cả, cũng chỉ có ba người uốn tóc, buồn nhất nhà, tôi là một trong số ba người này.

Điều khiến tôi ngỡ ngàng hơn cả là: Z có bạn trai rồi!

Hơn nữa bạn trai của cô ấy lại chính là bạn nam tôi vẫn yêu thầm từ hồi cấp ba. Cô ấy bảo giờ cô ấy mới nói cho tôi biết vì cô ấy muốn nói trực tiếp với tôi. Z cũng không biết tôi yêu thầm cậu bạn đó, tôi chưa từng kể chuyện đó với bất kỳ ai. Nhìn hai người họ ngồi bên nhau tay trong tay, không hiểu vì sao tôi đột nhiên cảm thấy không thể chịu đựng nổi nữa, chỉ muốn đào một cái hầm trốn đi.

Z hát một bài tặng tôi, là bài “Ngày mai sẽ tươi đẹp hơn”. Khi đó chúng tôi ngồi trên sân thượng, một người hát mọi người cùng vỗ tay cổ vũ. Khi cô ấy tươi cười, vừa hát vừa muốn kéo tay tôi, tôi giả vờ không để ý tránh đi.

Tối hôm đó, tôi từ chối không để các cậutôi đưa tôi về nhà. Một mình tôi đi dưới ánh đèn dọc theo con đường dài. Trên quảng trường có tốp năm tốp ba những bạn cùng trang lứa với tôi đang cười đùa, khoảnh khắc đó, tôi cảm thấy mình như bị thế giới này vứt bỏ.

Rõ ràng chỉ là một lần thất bại thôi mà, rõ ràng mọi người đều an ủi tôi: “Không sao mà, sang năm thi tốt hơn là được mà” nhưng vì sao tôi vẫn cảm thấy như thể cả thanh xuân của tôi đã mất đi rồi, dù năm sau tôi có thể thi đỗ Đại học cũng chẳng thể quay lại được nữa.

Từ sau lần họp lớp đó, tôi cảm thấy sự tập trung học hành của tôi sụt giảm hẳn. Tuy rằng tôi không hề biếng nhác nhưng thành tích vẫn không thể tốt hơn, thậm chí có mấy lần làm bài thi không tốt, điểm số còn thấp hơn cả hồi học cấp ba. Giáo viên chủ nhiệm cũng không quá để tâm, chỉ để chúng tôi tự lo.

Tôi cũng không biết sao mình lại trở nên như vậy, trước kia mỗi khi thấy chán nản một chút, tôi còn nhớ về bạn học cũ, tin rằng họ đều đang ở Đại học chờ tôi, nhưng giờ tôi lại không nghĩ vậy nữa. Tôi bị áp lực ép tới không thở nổi nhưng tương lai tươi đẹp kia lại cách tôi ngày một xa.

Tôi rất sợ, nếu lần thi này tôi vẫn không thể làm tốt thì biết phải làm sao bây giờ? Nếu đã học lại một năm mà điểm thi còn không bằng được lúc trước, liệu tôi có thể hận mình đến chết hay không? Nghĩ đến đây tay cầm bút của tôi lại run rẩy.

Tôi thấy mình không còn đủ dũng khí để đối mặt với kỳ thi này nữa.

Tôi viết lá thư này cho cậu vì tôi chỉ còn có cậu mà thôi.

Cầu xin cậu, hãy trả lời cho tôi đi. Cầu xin cậu, hãy nói với tôi rằng mọi thứ sẽ tốt lên đi.

Cầu xin cậu, hãy đưa tôi ra khỏi nơi u ám này đi.

Reply from: Tôi của mười năm sau:

Đã mười năm trôi qua rồi, tôi đã không còn nhớ được cảm giác tuyệt vọng và đau khổ của cậu lúc trước nữa, cậu có trách tôi không?

Thực ra vận may của cậu thực sự không tốt. Lần thứ hai thi Đại học, kết quả của cậu cũng không khác lần trước là mấy, cuối cùng cậu vẫn đăng ký một trường Đại học hạng hai, theo học ngành mà rất nhiều nữ sinh lựa chọn đó là kế toán. Đến khi hết năm nhất, cậu quyết định chuyển ngành, theo học ngành tài chính mà cậu luôn mơ ước.

Sau bốn năm Đại học phải thi lấy bằng chứng nhận, cậu vẫn tiếp tục kiên trì không từ bỏ, đạt được thành tích không tệ, hai lần giành được học bổng, tự tìm được công việc thực tập ở một ngân hàng nhỏ. Sau khi tốt nghiệp, cậu lại dự tuyển vào các ngân hàng lớn, thi viết, phỏng vấn,... Cậu thất bại rất nhiều lần, dù cho có cơ hội tìm được việc làm thì cũng không phải nơi mà cậu ưng ý.

Cậu là người cuối cùng trong khoá tìm được việc làm. Khoảng thời gian đó, rất nhiều người đã rời ký túc xá, chỉ còn vài người ở lại. Mỗi khi trời tối, cậu tắm rửa xong trở về phòng, nhìn cả hành lang rộng lớn tối đen vắng lặng, cậu lại không kim được mà bật khóc.

Trong ký ức của tôi, đó là lần thứ hai cậu bắt đầu mất đi niềm tin vào chính mình, câu cứ mãi hoài nghi liệu quyết định thay đổi chuyên ngành lúc trước có phải là sai lầm hay không. Nhưng mỗi lần khóc xong, đến ngày hôm sau cậu lại vực dậy tinh thần, quyết chí tiếp tục đi phỏng vấn, khi gọi điện về nhà, cậu vẫn báo bố mẹ là không có vấn đề gì, đừng lo lắng cho cậu.

Công việc đầu tiên cậu tìm được là ở một công ty tiêu thụ game, xuất phát điểm không quá tốt, mỗi ngày đều làm vất vả muốn chết nhưng mà cũng học được không ít. Một thời gian cậu chuyển chỗ làm, hiện giờ cậu đã là giám đốc hạng mục của một công ty đồ dùng gia dụng.

Rất xin lỗi cậu, tôi của mười năm sau vẫn không thể trở thành người mà cậu từng mơ ước, kiểu người “giống như những nhân vật trong phim, quần áo là lượt, đi giày cao gót, vớ vàng sải bước trong những toà nhà văn phong, miệng nói tiếng Anh lưu loát”.

Nhưng tôi cảm thấy tôi của hiện tại thực sự hạnh phúc. Nhìn lại hơn hai mươi năm cuộc đời, tôi đã đi rất nhiều con đường vòng quanh quẩn, đã làm không ít việc khiến bản thân phải tiếc nuối, đã để vụt mất bao người tôi yêu thương... Nhưng mà, tôi không hề hối hận.

Dòng chảy cuộc sống chẳng phải là một chuỗi những hiệu ứng bướm bướm hay sao? Cậu căn bản không thể nào biết được rốt cuộc là bước chân nào trên con đường quá khứ đã dẫn cậu tới chỗ đứng của hiện tại.

Thế nên, cậu đừng quá đau lòng, những tháng ngày khổ sở đó cuối cùng rồi cũng sẽ qua đi. Cậu cũng đừng tự dằn vặt mình liệu rằng làm như vậy có đáng hay không, một khi đã đưa ra quyết định, cậu nhất định phải tin rằng “Đây chính là quyết định tốt nhất”. Đừng hoang mang cũng đừng nghi ngờ, càng không nên sợ hãi. Bởi thất bại thực ra chẳng có gì đáng sợ. Nói thật, nỗi lo bị người ta cười nhạo của cậu cũng chỉ là ảo giác, mỗi người đều đang loay hoay với những vấn đề của chính mình, nào có ai rảnh mà đi chế giễu cậu đâu.

Mà dù cho họ có chế giễu hay cười nhạo cậu thật đi chăng nữa, chuyện có thể làm ảnh hưởng tới cuộc sống của cậu hay không? Dù cho lần thi Đại học này lại thất bại nữa thì có sao, nếu cậu muốn thi lại thì hãy cứ tiếp tục thi lại đi. Ai có tư cách chê cười cậu theo đuổi ước mơ cơ chứ?

Đừng cho rằng người khác đối với cậu chỉ toàn ác ý, người khinh thường cậu nhất kỳ thực chỉ có chính bản thân cậu mà thôi.

Cậu khát khao chiến thắng đến thế cũng bởi cậu hết lần này đến lần khác muốn tự áp đặt những tiêu chuẩn kiểm soát cho bản thân.

Suy cho cùng, cuộc sống này không phải là một trò chơi mà cậu có thể sắm vai nhân vật. Trong trò chơi, cậu chọn sai còn có thể chọn lại, nhưng trong cuộc sống, nếu đã không thể lựa chọn lại, vậy thì điều mà cậu có thể làm chỉ có là can đảm tiến lên phía trước mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Mà Tôi Từng Đối Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Lá thư thứ mười bảy: qualm: bàng hoàng

Khi người ta tán tỉnh yêu đương rồi hỏi khi nào nhe chín, bạn phải chờ đợi, yên lặng mà chờ đợi, kể cả có thất bại cũng phải chờ.

From: A Khai, 25 tuổi, độc thân,

từ khi tốt nghiệp đến giờ đều không được nhận bao lì xì

To: Tôi của mười năm sau:

Trời hôm nay xanh lắm, nhưng tôi đi xem mặt lại thất bại rồi.

Dù tôi đã lặp đi lặp lại với bản thân những câu đại loại như “*Dù sao cũng không phải lần đầu thất bại*”, “*Chỉ là xem mặt thôi mà, đâu có gì to tát*” hay “*Dù gì mà cũng hai mươi lăm tuổi rồi mà*”, tôi vẫn thấy rất khổ sở.

Rõ ràng sinh nhật năm hai mươi bốn tuổi tôi còn ước mình sẽ gặp được người mình thích, làm điều mình yêu, thế nhưng mới qua một năm mà dường như tôi đã từ bỏ rồi.

Tôi đã không ngừng bảo mình thôi cứ thế cũng được, cuộc đời này nhiều người như thế, đa số đều sống cuộc sống thế này, sao mà không thể tạm chấp nhận?

Lần đầu tiên đi xem mặt, tôi mang tâm thái nhẹ nhàng, nghĩ bụng “*Vui thật đấy, không biết sẽ thế nào nhỉ*”, “*Không chừng có thể gặp được chân mệnh thiên từ như tiểu thuyết viết*”. Nhưng vừa gặp được đôi phương, tôi mới nhận ra mình đã quá ngây thơ rồi.

Người tôi là một ông chú ba mươi tuổi, nhưng lại ấu trĩ quá chừng, hai ba câu lại nhắc “*Mẹ tôi nói...*”. Tôi rất muốn hỏi rốt cuộc là chú hay mẹ chú đi xem mặt. Nhưng tôi tuổi này rồi, tôi cũng nào có tư cách gọi người khác là ông chú. Sau đó, tôi lại lục tục đi xem mặt vài lần, nhớ lại thì có một nghiên cứu sinh đi dép lê ăn nói vụng về, có đại thiếu gia bị bạn gái lừa cả nhà lẫn xe ngay trước thềm kết hôn... Còn có cả bạn tiểu học của tôi, ban đầu còn chưa nhận ra nhau, đến khi báo năm sinh tháng đẻ, quê quán và tài sản mới đột nhiên vỗ đùi thốt lên “*Áy, cậu cậu cậu không phải là người này nọ kia sao?*”

Nói thật, đi xem mặt lại gặp người quen là một việc rất xấu hổ. Sau lần đó, tôi rốt cuộc cũng thuyết phục được bố mẹ ngừng một thời gian. Nhưng dừng lại không có nghĩa là vấn đề độc thân của tôi đã được giải quyết.

Có một khoảng thời gian đám cưới của bạn bè đồng nghiệp mọc lên như nấm sau mưa. Tiền của vất vả hơn nửa năm mới kiếm được đều trở thành tiền mừng. Một ngày nọ, Hoa Hoa rủ tôi đến tiệm trà sữa tám chuyện, báo với tôi rằng cô ấy sắp kết hôn. Tôi giật mình ngã khỏi ghế. Khi nhìn thấy vẻ tươi cười trên gương mặt cô ấy, tôi phải nín thở không khóc. Rõ ràng biết đây là một việc vui nhưng tôi lại không kiềm được muốn rơi lệ, muốn gào khóc lớn lên, khóc cho hết những không vui trong đời cô ấy, chỉ để lại hạnh phúc bình yên. Trong hôn lễ, tôi thấy Đại K. Gặp lại người mình từng hết lòng yêu thương là một việc khiến người ta vừa khổ sở vừa thốn thức. Đó là chuyện bảy tám năm về trước. Khi đó tôi thích Đại K, Hoa Hoa thích chồng cô ấy bây giờ, hai đứa chúng tôi suốt ngày lén lả lén lút. Thư tình đã viết không dám đưa, chỉ cần gặp thoáng qua lúc ăn trưa là đã vui vẻ cả tuần, nhìn thấy cậu ấy nói chuyện với cô gái khác thì không nuốt trôi cơm, nằm mơ cũng không dám hy vọng xa vời cậu sẽ thích mình.

Tuy rằng chuyện ấy đã quá xa vời, tôi vẫn nhớ rõ tết Nguyên đán năm nọ chúng tôi cùng múa một bài với lớp Đại K, tôi bị trật chân nên Đại K công tôi về nhà. Khi đó chúng tôi còn chưa yêu nhau, suốt đường đi chẳng biết nói gì, tôi chỉ gác tay lên vai cậu ấy, cảm nhận cơ thể ấm áp của đối phương qua lớp áo len dày.

Khi đó, trên đầu là ánh trăng vàng vạc, chung quanh là hoa tươi đua nở.

Sau này yêu nhau rồi, Đại K bảo lúc đó suýt nữa đã gãy lưng, tôi suýt nữa đã đánh chết tên nhóc ấy!

Một lần khác, đến tối cậu ấy đưa tôi đi xem pháo hoa. Quảng trường rộng lớn không một bóng người, pháo hoa nở rộ từng hồi trên bầu trời đêm. Tôi quay đầu nhìn lên Đại K, thấy cậu ấy cũng đang mỉm cười nhìn tôi chăm chú. Đó là lần đầu tiên chúng tôi nắm tay, tôi vui vẻ hoa tay múa chân liến thoắng, nhảy qua nhảy về, cuối cùng lại bị trật chân. Cậu ấy lại công tôi về nhà.

Đến nay, tôi chỉ mới bị trật chân hai lần đó.

Nguyên nhân chúng tôi chia tay ấu trĩ vô cùng. Có một cậu bạn theo đuổi tôi, lúc tỏ tình thì Đại K bắt gặp. Có thể thôi mà cậu ta đã khẳng khái rằng tôi không thật lòng với mình, rằng tôi chỉ đang chơi đùa với cậu ta mà thôi. Trong cơn tức giận, tôi đã đề xuất chia tay.

Hoa Hoa vẫn luôn trách chúng tôi, việc bé tí teo mà lại để đến mức ấy. Đúng vậy, một việc không đáng gì đã khiến chúng tôi không ai nói với ai câu nào tận ba năm, đến lúc hai bên đều trưởng thành mới nhận ra đã để lỡ lâu như thế.

Bốn người chúng tôi từng cùng nhau thả đèn trời cùng ước mong của mỗi người. Thế mà giờ đây hai người họ đang đứng trên bục thành hôn, kiên định nói “*Tôi đồng ý*”, còn chúng tôi chỉ có thể im lặng nhìn nhau qua chén rượu.

Không biết mười năm sau Hoa Hoa sẽ trông thế nào nhỉ? Chắc chúng tôi vẫn sẽ là bạn rất tốt, rất tốt của nhau. Dù sao thì chúng tôi đã hứa với nhau, con

cô ấy sẽ nhận tôi làm mẹ nuôi.

Sau hôn lễ, Hoa Hoa để Đại K đưa tôi về nhà. Một lần nữa sau nhiều năm đằng đẳng, tôi nắm tay Đại K. Bàn tay cậu ấy vẫn vừa to vừa ấm áp như xưa. Cậu ấy cũng thế, khi cười sẽ vô thức để lộ mấy chiếc răng. Đường như cậu ấy vẫn là Đại K trong ký ức tôi, thích chọc ghẹo, nhưng thực ra lại rất thiện lương.

Sau ngày hôm ấy, mỗi lần Đại K đi công tác tới Côn Minh đều hẹn tôi, chúng tôi có lúc cùng ăn cơm, có khi bận quá chỉ kịp cùng nhau đi một đoạn. Không biết như vậy có tính là bạn bè hay không, bởi giữa bạn bè sẽ không nắm tay hay ôm ấp, nhưng chúng tôi lại cách tình yêu quá xa. Hai người chẳng còn biết gì về cuộc sống của đối phương.

Có lẽ chúng tôi đều còn thích nhau, đó là một thứ tình cảm đã trải qua gọt giũa của thời gian, rất khó hình dung. Khi nhớ đến sẽ không không chế được mà thấy đau, nhưng chúng tôi đều hiểu rõ có cố chấp giữ lại chút ái muội cũng không thể về lại bên nhau. Đã lỡ nhiều năm như vậy rồi, cuộc sống đâu phải như phim thần tượng, tám năm không thấy vừa gặp lại đã yêu đương nồng nhiệt.

Qua tầng phản chiếu của vụn vặt, bao lời ong tiếng ve chỉ để lại năm tháng hoang vu, đường dài đằng đẳng.

Bình tĩnh giấc mộng, dưới ánh trăng chỉ còn sót lại những mảnh mộng mị vụn vỡ, có làm sao cũng không nhặt lên được.

Sau đó, bố mẹ sắp xếp cho tôi một đối tượng xem mặt mới. Đối phương là một con người mẫu mực, mặt nào cũng khá tốt, không tìm được tật xấu nào. Khi cùng đi xem phim còn biết mang theo áo khoác, mỗi ngày đứng giờ sẽ chúc tôi ngủ ngon.

Nhưng chính vì người ấy quá hoàn hảo, luôn nở nụ cười, tôi lại thấy bất an.

Đường như anh ta chỉ cần một người cùng kết hôn sinh con, lập gia đình, như chỉ muốn hoàn thành một nhiệm vụ. Trong mắt anh ta, ái hận dây dưa chỉ như một trò đùa trẻ con.

Chúng tôi cứ bên nhau không lạnh không nhạt như thế, mỗi tuần gặp một lần, nhạt nhẽo trò chuyện công việc, nói chuyện bữa trưa ăn gì, cha mẹ hai bên thì gấp gáp chuẩn bị hôn sự.

Bức thư này không dài, nhưng bắt đầu đã viết từ mùa xuân đến tận mùa đông.

Mùa đông năm nay, Côn Minh bốn mùa như xuân đỏ tuyết. Nói cũng xấu hổ, lớn đến từng này, hai mươi lăm tuổi đầu tôi mới được thấy tuyết rơi.

Một mình tôi vừa nghe nhạc vừa đi trên đường, rất lạnh, cũng rất vui. Tất cả mọi người đều ủa ra đường xem tuyết, tuyết đọng đầy trên ngọn cây, nóc nhà. Trong công viên có hai cô cậu mặc đồng phục xanh lục đang đắp người tuyết, vừa trông đã biết là một cặp đôi lên yêu sớm. Nam sinh ngồi xổm dưới đất, cõng bao tay đưa cho bạn gái, nữ sinh không chịu, một mực trả cho bạn trai. Cậu lại đeo vào cho cô, lần này, không để bạn gái nhỏ kịp phản ứng, cậu đã cúi người ôm lấy cô. Cô bé dường như kinh ngạc đến ngây người, chắc tim đã đập nhanh muốn “chết” rồi ấy nhỉ.

Thật là! Tôi đã từng này tuổi rồi mà nhìn cảnh này lại thấy trái tim thiếu nữ trở dậy. Thanh niên thời nay thật là, không biết “Bảo vệ phụ nữ ế lớn tuổi là trách nhiệm của toàn dân” à!

Đúng là tôi ghen tị thật, bởi tôi chợt phát hiện mối tình đầu mập mờ không rõ hay đối tượng xem mặt thoát nhìn thuận buồm xuôi gió đều không phải người tôi muốn ngồi xuống bên mình, cùng đắp người tuyết.

Mp3 nhảy sang bài “Mười năm” của Trần Dịch Tấn, bài hát còn chưa xong, tôi đã nước mắt giàn giụa.

Tôi của mười năm trước đơn giản đến thế, thích chính là thích, đơn thuần đến mức không nhân nhượng chút hư tình giả ý nào. Vì sao tôi từng dùng hết sức theo đuổi một tình yêu đẹp đến vậy, cuối cùng lại trở thành một người cam chịu chấp nhận như vậy?

Quá khứ nên đặt sang một bên, không yêu nên buông tay, phải không?

Người khác đều uống rượu lấy can đảm, đến tôi lại thành ngắm tuyết lấy can đảm. Sau ngày đó, tôi không qua lại với người ấy nữa.

Sau khi biết, bố mẹ mắng tôi xối xả, thậm chí chỉ thẳng mặt tôi bảo một đứa tính tình khó ưa như tôi đáng đời không lấy được chồng. Thân thích trong nhà cũng thay phiên tới quở trách tôi không hiểu chuyện, bạn bè bảo tôi độc ngôn tình nhiều đam mê muội, đến lãnh đạo đơn vị cũng đến nói bóng gió với tôi: “Người trẻ tuổi, đừng nên yêu cầu quá cao.”

Không có bạn trai thì sao? Không lấy được chồng thì sao? Chẳng lẽ vì tôi chỉ là một người bình thường nên phải sống như một cái máy trên đường chuyên sản xuất? Rốt cuộc pháp luật nào trên thế giới quy định phải kết hôn, sinh con, phải cử án tề mi, con cháu đầy nhà?

Tôi tuân thủ luật pháp, nghiêm túc học tập, chăm chỉ làm việc, thế nhưng chỉ vì không may mắn, đến giờ vẫn chưa gặp được một người có thể bên nhau đến bạc đầu liền trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích?

Tiếp theo chính là một chuỗi những ngày khắc khổ không ngừng với bố mẹ. Cuối cùng, tôi quyết định dọn ra ngoài sống. Thực ra tôi đã muốn làm vậy từ sớm rồi, nhưng tôi vẫn luôn lo lắng tiền lương không đủ chi trả cuộc sống một mình, sợ ở ngoài đến một người nói chuyện cũng không có... Tóm lại toàn những lý do linh tinh vụn vặt, tôi cứ thế liệt ra từng điều một, nói đến cùng cũng chẳng qua là ở nhà kính quá lâu rồi nên không dám bước ra thế giới.

Bây giờ tôi đang viết thư cho bạn trong nhà thuê, nhà không lớn, chỉ có một chiếc bàn làm việc, một cái ghế tựa, một cái giường, một khung cửa sổ, mở

ra có thể thấy đây thường xuân ở nhà đối diện.

Nói không sợ hãi là giả, tôi sợ củi gạo mắm muối vụn vặt, sợ trong nhà bếp đột nhiên có gián, sợ một ngày nào đó bỗng có cướp vào nhà, sợ từ đây phải cô độc sống phần đời còn lại.

Thế nhưng, tôi cảm thấy lần phản nghịch ấy mình ngẫu thực sự.

Cô bạn mười năm sau à, tôi bảo này, bây giờ tôi phải dùng hết dũng khí mới có thể giúp bạn san bằng chướng ngại trước mắt đấy!

Xin bạn đừng nói dối, đừng vì tiền từ bỏ những điều mình muốn kiên trì, đừng cúi đầu trước hiện thực, đừng thỏa hiệp với nỗi cô đơn, đừng vô tri vô giác sống hết cuộc đời, cũng đừng kết hôn với người mình không thích để rồi mỗi người mỗi ngả.

Đừng quên tôi.

Bạn có ham tiến nhanh bước xa cũng đừng làm tôi mất mặt nhé! Bằng không nhất định tôi sẽ không tha cho bạn đâu!

Reply from: Tôi của mười năm sau

Đã nhiều năm không viết thư, nay chỉ cầm bút viết chữ thôi đã thấy ngượng tay, như thể trở lại những năm tháng tiểu học, cẩn thận từng nét một vẫn chẳng thể viết ra Hán tự, trông cứ như vẽ bùa xua ma đuổi quỷ.

Hiện tôi đã ba mươi lăm tuổi, da đã có nếp nhăn, khoé mắt đầy dấu chân chim, chỉ cần ăn khuya sau tám giờ sẽ khó tiêu đến mức ngủ không yên. Cơ thể này không ngừng nhắc tôi về tuổi tác ngày một lớn. Đã lâu rồi tôi không nổi giận, cũng không bức bối với đồng nghiệp. Nếu những điều này đều có thể xem như chuyện tốt thì tôi cũng có thể tự xưng là một người trung niên trưởng thành đứng đắn rồi nhỉ.

Đây là năm thứ mười tôi chuyển ra sống một mình. Mua một căn phòng nhỏ, không mua xe vì không quá cần thiết. Côn Minh không lớn, tôi đi bộ hai mươi phút đã đến chỗ làm, muốn đi đến nơi xa một chút thì gọi xe cũng rất tiện, nên tiền mua xe, bảo dưỡng xe chỉ bằng để mỹ phẩm dưỡng da đắt tiền một chút. Mỗi tối thứ Sáu, tôi sẽ về nhà ăn cơm, cùng bố mẹ đi xem điện ảnh rồi dạo phố. Cảnh hoà bình trước mắt được đổi lại từ vô số lần khắc khẩu rồi lại hoà hiệp.

Họ đã từng nghiêm túc hỏi tôi hai việc, một là tình yêu thực sự quan trọng đến vậy ư? Hai là, nếu cả đời này cũng không đợi được, tôi phải làm sao bây giờ?

Câu hỏi thứ nhất, tôi đáp tình yêu không quan trọng chút nào, không có nó tôi vẫn có thể sống rất tốt, nhưng hôn nhân rất quan trọng, đến mức nếu đối phương không phải người tôi yêu sâu đậm thì tôi thà không có còn hơn.

Câu hỏi thứ hai, tôi đáp mình cũng không biết, nhưng tôi nhất định sẽ gặp được người ấy, bởi vì tôi đã làm việc đại bộ phận người không có dũng khí làm, tôi xứng đáng có được hạnh phúc.

Khoảng một năm trước, tôi đi công tác ở Sở Hùng. Trên tàu khi về, vì quá mệt mỏi, tôi đã gà gật ngủ, lúc tỉnh dậy mới nhận ra mình đang dựa vào người bên cạnh. Tôi quen biết người ấy như thế. Trên tàu, chúng tôi nói chuyện vui vẻ, hai người chỉ hận gặp nhau quá muộn.

Người ấy nhỏ hơn tôi ba tuổi, là một kiến trúc sư, vừa trắng vừa cao. Tôi rất thích trò chuyện cùng anh, bởi chúng tôi đã đi qua rất nhiều nơi giống nhau, đọc sách giống nhau, xem những bộ phim giống nhau. Có khi tôi thích ngắm người một mình, người ấy sẽ không quấy rầy, cũng sẽ không thấy tôi kỳ quái.

Tôi từng hỏi anh vì sao đến tuổi này rồi còn chưa kết hôn. Anh bảo người anh thích thì sai thời gian, đúng thời gian thì chẳng tìm được người như ý. Chúng tôi đều như nhau, chìm chìm nổi nổi, đi đi về về, đã chờ người kia rất lâu. Hè năm nay Côn Minh mưa tầm tã, ngập lụt khắp nơi nên không ai dám ra ngoài. Tôi không có gì để ăn, đang lúc đói meo thì anh mạo hiểm dầm mưa đến đưa cháo bí đỏ. Đêm qua, anh nói với tôi vì lý do công việc nên khả năng anh sẽ phải ở nơi khác mấy năm. Tôi còn nhớ rõ câu cuối cùng anh nói, đó là “*Em đi cùng tôi, không thì tôi sẽ ở lại.*” Nhìn lại ba mươi lăm năm qua, lần đầu tiên có người nói với tôi như thế. Thuở niên thiếu từng có vài cuộc tình ngây ngô hấp tấp, đáng tiếc chúng tôi đều không có dũng khí gánh vác tương lai của đối phương. Có lẽ chỉ một khi ta vượt qua được cô độc, bản cùng, yếu đuối, tịch mịch, khi ta trở nên ngày càng tốt, tình yêu mới có thể đề lộ dáng vẻ chân chính của mình.

Mười hai giờ tối rồi, tôi cũng đã thấm mệt, thư viết đến đây thôi. Ngày mai tôi còn phải nói cho anh quyết định của mình, rồi còn thu thập hành lý. Chuyển nhà là một việc rất phiền toái, mỗi một kệ sách đã khiến tôi đau đầu, chưa kể còn có quần áo, giày dép... Tính đi tính lại, thật đúng là một việc mệt mỏi vô cùng.

Nhưng bạn yên tâm, tôi không còn sợ hãi nữa. Bởi tôi dần cảm thấy, cuộc đời này dù có giãy giụa thế nào, đến cuối vẫn sẽ có tiếc nuối, hối hận, tất cả gom vào một câu “*Nếu như hồi xưa không làm thế thì tốt biết mấy.*” Nghĩ đến đây, tôi lại có thêm dũng khí, chẳng lẽ cũng phải hối hận, chẳng lẽ cũng đã lệch xa khỏi quỹ đạo “Người bình thường”, vậy tôi cứ tiếp tục vùng vẫy cũng được, ít ra đến cuối đời còn có thể ngẩng đầu kiêu ngạo tuyên bố tôi cam lòng.

À, đúng rồi, cảm ơn bạn nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Mà Tôi Từng Đối Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Lá thư thứ mười tám: resolve: quyết định

Dùng cách của bản thân vượt qua cuộc sống.

From: Mạnh Mạnh, 19 tuổi, sau khi tốt nghiệp chỉ có khả năng đi đời gạch.

To: Tôi của mười năm sau.

Đây không phải là một bức thư quan trọng, bạn không cần trả lời cũng không sao. Tôi viết lá thư này, chủ yếu là muốn nói xin lỗi với bạn. Năm ngoài thi đại học, tôi phát huy vượt xa mức bình thường, thi được điểm số rất không tầm thường. Có thể là bởi vì quá kì diệu nên lúc điền bảng nguyện vọng, cả nhà chủ động bày mưu tính kế cho tôi. Không có hồi ý kiến của tôi. Sau khi đại chiến ba trăm hiệp, bố tôi vung bút lên, quyết định cho tôi học ngành kiến trúc công trình bằng gỗ. Tôi thà chết chứ không chịu khuất phục, một khóc hai nháo ba tự tử, sống chết phải nói cho bố biết, tôi còn không hiểu công trình bằng gỗ* là cái quái gì cơ mà. Tôi có ước mơ của mình, tôi muốn học văn học Hán ngữ. Bố tôi mặt không đổi sắc hỏi: “*Con có nghĩ tới học chuyên ngành này có thể ra làm gì chưa?*” Tôi gật đầu như giả tôi, nói: “*Con biết, có thể là cô giáo dạy văn. Có thể làm thư ký! Còn có thể làm tác giả!*” Bố tôi không để ý tới tôi mà chỉ nói: “*Thích nhận đối thì nhận đi, mới bao lớn, con phải tự chịu trách nhiệm với cuộc sống của mình, với điểm số này của con, đương nhiên phải học chuyên ngành sát dẻo nhất.*”

* Công trình bằng gỗ: Thật ra chính là dùng gỗ để xây nhà hoặc dùng làm đồ gia dụng trong gia đình ấy các bạn ạ. Có rất nhiều công trình đẹp mọi người google nhé.

Tôi lúc ấy cảm thấy bố tôi có chỗ không đúng, nhưng lại không biết giải thích từ đâu. Sau đó cứ như vậy, người nhà xem sự im lặng của tôi là ngầm đồng ý, tôi tới Thượng Hải học kiến trúc công trình bằng gỗ. Lên đại học, tôi mới biết bố thương tôi thế nào. Cả khoá, cộng thêm cả phụ đạo viên mới có hai nữ sinh. Ngoại hình thường thường như tôi mà cũng thành hoa khôi của lớp, được mọi người yêu quý, vây quanh ủng hộ. Đoàn anh khoá trên phụ trách kiểm tra bài tập và bài thi của chúng tôi nói lớp anh chỉ có ba cô gái, một người bám theo bạn trai được vào viện thiết kế, hai người tìm không ra việc, chỉ biết tiếp tục học thạc sĩ, đoán chừng cũng không tìm được việc nên học luôn lên tiến sĩ. Tôi hỏi hận chết đi được. Huống chi, tôi nào có hiểu trên lớp giảng viên đang nói gì. Tôi hỏi anh: “*Về sau ngành chúng ta có thể làm gì vậy ạ?*” Anh nói: “*Dời gạch chứ còn gì. Em đừng xem thường việc dời gạch nhé, em xem, khoa Công trình Điện khí và Tự động hoá tên vừa dài nghe vừa kêu, tốt nghiệp xong cũng đi chép công tơ điện mà thôi!*”

Học nửa kỳ trên lớp, tôi bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ việc chuyển chuyên ngành.

Thế nhưng chương trình học của ngành tôi nhiều đến biến thái, tôi căn bản không có thời gian đi Viện Văn học hun đúc một chút tình cảm. Cuối kỳ có thông báo chuyển chuyên ngành, tôi bèn viết đơn gửi giáo viên phụ đạo. Thầy gọi tôi tới văn phòng, dùng phương pháp liệt kê để tôi hiểu rõ khoa xã hội ở trường tệ như thế nào, ngành kỹ thuật trâu bò bao nhiêu, chúng tôi là người nổi nghiệp của xã hội chủ nghĩa, phải trở thành một người có ích đối với xã hội, dân tộc Trung Hoa vĩ đại phục hưng được đặt trên vai những người trẻ tuổi chúng tôi.

Chúng tôi phải xây nên tất cả từ những viên gạch, viên ngói đầu tiên, không thể vì phong hoa tuyết nguyệt nhất thời mà quên đi kiến trúc hạ tầng. Tôi gật đầu, nói sẽ quay về ngắm lại, sau đó thì không có sau đó nữa. Đầu năm nay, tôi hẹn hò, đối tượng là... một anh chàng học Văn học Hán ngữ. Tôi thấy mình chắc là trúng ngải rồi, không thì sao cứ mãi không qua được cửa này? Lúc mới quen, tôi thấy anh ấy vừa lãng mạn vừa tài hoa, đọc rất nhiều sách nên gì cũng biết, giỏi giang cực kì. Thế nhưng lâu dần tôi thấy anh ấy phiền cực, ngày nào cũng lăm nhăm phàn nàn chuyên ngành của mình, rồi còn hăm mộ sinh viên ngành kỹ thuật chúng tôi. Anh hỏi hận lúc cấp Ba chọn ban Xã hội, vì rất ít lựa chọn khi vào Đại học, còn phàn nàn chuyên ngành này tỉ lệ việc làm thấp, lương khởi điểm cũng thấp, không có không gian phát triển, thấy mình bụng ôm hoài bão nhưng không làm được gì.

Sau khi chia tay với anh ta, tôi một mình đi ra ngoài hóng gió thật lâu. Tôi nhận ra mình ghét anh ấy vì nhìn thấy bóng dáng mình ở anh. Đó không phải là tôi sao? Luôn miệng nói mình ghét chuyên ngành hiện tại, thế thốt một hai nói biết mình muốn làm việc gì nhất, thế nhưng căn bản không có dũng khí thực hiện bước mấu chốt nhất. Sợ nếu như có một ngày hối hận, tôi trách cứ mình của bây giờ. Cho nên luôn tìm cho mình thật nhiều lý do, sau đó yên tâm thoải mái duy trì tình trạng hiện tại, để cuộc đời tiếp tục hướng tôi đến tiền đồ tươi sáng, yên ổn bình đạm. Sau đó, lúc không có gì làm, lại phàn nàn vài câu, nhẹ nhàng nói đây không phải điều tôi muốn làm.

Tôi ghét tình trạng hiện tại của bản thân mình. Thế nhưng bất kể có hận bao nhiêu, tôi vẫn một mực cúi đầu trước nội tâm yếu đuối kia, mặc cho cô ta tiếp tục tung hoành ngang ngược. Xin lỗi, là tôi sai, khiến bạn không thể làm được điều mình muốn làm, khiến bạn không vui. Bạn có thể tha thứ cho tôi sao? Tôi thật sự không làm được.

Reply from: Tôi của mười năm sau.

Cô bé, biết tôi bây giờ đang làm gì không? Tôi của mười năm sau không đến công trường dời gạch, cũng không trở thành cô giáo dạy văn hay tác giả nổi tiếng. Tôi hiện đang làm biên dịch cho một nhà xuất bản ngoại văn, chủ yếu dịch những sách vở bảo vệ sinh vật biển. Tiền lương rất thấp, chỉ miễn cưỡng đủ nuôi sống chính mình, lượng công việc hàng ngày lại nhiều vô cùng, nhất là đụng phải dạng bách khoa toàn thư như thì nửa năm cũng dịch không xong một quyển. Nghe hơi... Được rồi, tôi thừa nhận, không phải là hơi, mà là quá hoang đường. Đừng cười tôi không làm nên trò trống gì nhé.

Bốn năm đại học đó, tôi lấy thân phận người đứng đầu khoa được trường cử đi học nghiên cứu sinh, trong hai năm nhận được mấy giải thưởng của một số cuộc thi quốc tế khá nổi, thoạt nhìn đúng là tiền đồ xán lạn.

À, tôi còn đi dự thính không ít môn của ngành Văn học Hán ngữ, trong phòng học phần lớn đều là con gái, nhưng các cô ấy đều không nghiêm túc nghe giảng, mà chăm chú chơi điện thoại, đọc tiểu thuyết, truyền giấy nói chuyện phiếm, tôi nhìn mà thấy đau lòng. Về sau tốt nghiệp nghiên cứu sinh, giáo sư

đề cử tôi cho một công ty xây dựng ở Pháp, thế là tôi ở nước Pháp thêm ba năm.

Lúc vừa mới đến nước Pháp, tôi trải qua hai tháng không có điện thoại. Tôi cố ý làm vậy xem nếu không duy trì liên lạc thường xuyên với xã hội này thì có chết hay không. Sự thật chứng minh tôi không chết được, thậm chí hai tháng này cuộc sống của tôi còn phong phú muôn màu, lượng sách đọc được còn nhiều hơn cả một năm học Đại học. Nhưng nếu bạn hỏi tôi có vui không, tôi cũng không thể đáp được, chỉ có thể im lặng.

Sau đó, tôi gặp được ông chủ hiện tại khi đến thư viện tìm sách tiếng Trung. Về sau trở thành bạn bè, anh ấy hỏi tôi có muốn thử thêm việc khác hay không. Lúc vừa bắt đầu tôi chỉ nhận những việc rất đơn giản, làm mãi rồi trở thành như bây giờ. Hiện tại công việc này khiến tôi rất vui vẻ, cảm thấy mình đang làm chuyện có ý nghĩa. Ban đầu lúc từ chức tôi đều không nói với ai, không phải sợ bị mắng, mà lười giải thích, trên thế giới này có đến nửa số người không thể hiểu nổi nữa còn lại.

Thỉnh thoảng tôi vẫn suy nghĩ đến chuyện từ chức để làm việc khác, nhưng sau đó phải làm việc gì còn chưa nghĩ ra, nói không chừng sẽ trở về tiếp tục xử lý công viên có liên quan đến gỗ, cũng chưa biết chừng về nước lấy chứng nhận tư cách giảng dạy, thử xem có năng lực trở thành giáo viên dạy văn hay không.

Cụ thể đến lúc đó sẽ nói cho bạn biết sau.

Cuộc đời như vở kịch, gặp rất nhiều việc kỳ lạ, nếu một ngày nào đó có người nói với tôi Bành Vu Yến muốn cưới tôi, có khi tôi sẽ ngất xỉu ngay tại đó mà chẳng thêm chớp mắt.

Cuộc sống được tạo thành từ vô vàn khoảnh khắc, như lần đầu tiên tự mình đi học, lựa chọn học khoa xã hội hay khoa tự nhiên, cầm bút chọn ABCD trên bài thi đại học, đi thành phố nào học trường đại học nào, sau khi tốt nghiệp đại học muốn học Thạc sĩ hay à làm việc...

Càng là lúc còn trẻ, chúng ta càng làm ra quyết định qua loa hoang đường, nghĩ rằng cuộc đời còn rất dài, trước đó chỉ là diễn thử.

Sau đó bạn phải tốn một khoảng thời gian mới có thể ý thức được, tất cả đều không thể thay đổi, lại tốn thêm chút thời gian nữa, nảy ra ý định đi sửa chữa sai lầm phạm phải trước đó, lại tốn thêm chút thời gian nữa, thừa nhận bạn chỉ có thể nhìn về phía trước, lại tốn thêm một chút thời gian nữa, để làm gì?

Không làm gì cả, chỉ ngẩn người.

Bởi vì khi quay về giai đoạn đầu tiên đưa ra quyết định vừa qua loa vừa hoang đường, cách thức suy nghĩ vấn đề càng ngày càng trở nên đơn giản, chính là, tôi vui vẻ, tôi bằng lòng, tôi thích, không hối hận.

Mười năm trôi qua, bạn biến thành tôi của hiện tại.

Đến bây giờ tôi vẫn cảm thấy lúc trước không chọn học văn học Hán ngữ là điều nuối tiếc nhất trong đời, nhưng điều đó không có nghĩa rằng tôi không thích công việc hiện tại.

Chúng ta hãy thành khẩn với nhau đi. Lúc trước bạn không có dũng khí cùng người nhà quyết liệt cả đời không qua lại với nhau để chọn chuyên ngành mình muốn học, vậy có nghĩa là nó không quan trọng đến mức có một không hai, cuộc sống của bạn cũng không phải là không có nó thì không được. Đừng cho rằng tôi nói linh tinh, khi đó nếu bạn thật sự có khi thế đập nổi đim thuyền, tự mình kiếm tiền nuôi mình, có khi ba mẹ bạn lại lui trước một bước đấy.

Tôi hiện tại càng sống càng phóng khoáng, yêu tự do, nhưng cũng không thể trách bạn khi ấy đã yếu đuối.

Thế này nhé, lúc đó bạn đã trưởng thành hơn nhiều so với bạn cùng tuổi, biết mình muốn làm gì, nhưng kiến thức và kinh nghiệm chưa đủ để phản kháng, để tranh thủ cho bạn thân. Phải già đi thêm mấy năm mới có thể đi đến bước này.

Không biết điều này có an ủi được bạn không. Chúng ta sinh ra là một tờ giấy trắng, rất nhiều chuyện không thử làm sao biết được mình không hợp chứ? Phải từng sai, mới biết được câu trả lời chính xác.

Hơn nữa “Không thay đổi” là quyết định của chính bạn, bạn không lựa chọn “Thay đổi”, nhưng không chứng minh rằng bạn làm sai.

Trên đời này, phàm có câu hỏi khiến bạn tiến thoái lưỡng nan, ắt không có đáp án chính xác, bạn hiểu không?

Khoảng thời gian trước cháu gái diễn nguyện vọng thi đại học cũng thế, cô bé nói ngành Điện tử rất hấp dẫn, nhưng cô không muốn học, chỉ muốn học Trung y, thế nhưng ở nghề y càng già mới càng đáng tiền, bèn đến hỏi tôi làm sao bây giờ. Tôi nghe xong cảm khái, mỗi người chúng ta ở tuổi dậy thì đều sẽ đứng trước những hoang mang giống nhau, bởi vì không biết, bởi vì còn nhỏ, bởi vì tuổi trẻ.

Tôi nói với con bé: “*Cháu hãy chọn con đường để cháu bây giờ thấy thoải mái nhất đi, dù sao mỗi chúng ta mỗi người đều sống cho hiện tại.*”

Tuy nhiên tôi không nói với nó, nếu để cho người hai chín tuổi là tôi lựa chọn, tôi chọn con đường ít ai đi nhất kia, bởi vì như vậy nhìn có vẻ ngẫu nhiên. Bạn cũng không hiểu, làm người trưởng thành, muốn trông ngẫu nhiên rất khó.

Đừng ủ rũ nha cô bé, bạn không cần xin lỗi bất kỳ ai cả, dù sao sau này bạn không chỉ làm sai chuyện này đâu.

Dù sau này như thế nào, còn có tôi giúp bạn giải quyết tốt hậu quả cơ mà.

Chương 19: Lá thư thứ mười chín: school violence: bạo lực học đường

Trong lòng tôi, bất cứ lỗi lầm vô ý nào đều có thể hủy hoại một cuộc đời.

From: Trần Tiểu Tâm, 15 tuổi, mỗi ngày đều kiên trì uống sữa,

hy vọng có thể cao lên 10cm.

To: Tôi của mười năm sau.

Mười tuổi tôi đã học lớp Bảy, bạn bè nhỏ nhất đã mười hai tuổi, mười ba là bình thường, còn có học sinh lưu ban mười bốn tuổi. Những bạn khác học vượt lớp, nhảy lớp là vì thông minh, còn trường hợp của tôi khá đặc biệt, do bố mẹ bận rộn quá nên phải cho tôi đi học để mình còn đi làm. Đây có lẽ chính là nguyên nhân mọi người đều không chơi với tôi. Các bạn nữ trong lớp thấy tôi ù ừ cạc cạc, cười nhạo tôi dậy thì kém. Tôi cũng không quá thích chơi với các cô ấy, làm gì mà cả ngày cứ quan tâm bạn nam nào nhìn mình lâu hơn bình thường, lúc ra ngoài kiểu tóc có bị xù lên hay không. Đương nhiên, tôi cũng không có bạn. Thực ra như vậy cũng tốt, phần lớn thời gian và công sức tôi đều dùng để làm đề toán nên không thấy cô độc.

Tôi những tưởng mình có thể yên lặng như thế học hết ba năm cấp Hai. Nhưng một ngày nọ, sau giờ tan học tôi đi mua bánh trứng, tôi bèn tò mò nhìn các cậu ấy. Chỉ liếc mắt chút thôi mà các cô ấy đã trừng mắt nhìn tôi, nói nhìn gì mà nhìn. Tôi không dám đáp lại câu nào.

Các cô ấy mua bánh trứng xong không đi ngay, tôi cũng không để ý. Nhưng khi mua xong bánh trứng, tôi mới phát hiện điều không thích hợp, hình như các cô ấy đi theo tôi. Tôi rảo bước nhanh hơn, các cô ấy cũng tăng tốc độ.

Con đường đó không nhiều người, các cô ấy vây quanh lấy tôi, sau đó dùng sức túm tôi đến một góc. Tôi sợ hãi cực kỳ, chỉ biết run rẩy hỏi: “*Các chị muốn làm gì?*” Nữ sinh cầm đầu tát tôi một cú nảy lửa, nói: “*Dạy dỗ mày đó, khôn hồn thì sau này đừng nhìn quanh nhìn quắt!*” Tôi đau muốn chết đi được, bật khóc. Tôi những tưởng mình tỏ ra yếu thế sẽ khiến các cô ấy mềm lòng, ai ngờ sự mềm yếu của mình lại khiến các cô vui vẻ hơn, bắt đầu kéo tóc, kéo áo quần tôi, đập lên bụng tôi.

Tôi vừa sợ vừa đau, bắt đầu giãy dụa không ngừng, như người điên cấn bọn họ. Nhưng các cô nhiều người, ai đều cao hơn tôi, khỏe hơn tôi, chút phản kháng ấy chẳng được gì mà chỉ tỏ khiến các cô ra tay ác liệt hơn.

Tôi không biết phải làm gì. Tôi sợ đến chết, tôi cảm thấy mình sắp chết rồi. Tôi khóc lóc cầu xin họ, nói rằng: “*Em sai rồi, hãy tha lỗi cho em. Em xin lỗi các chị mà.*” Rốt cuộc bọn họ cũng nổi lòng tay, nói: “*Tha cho mày cũng được, nhưng mày xin lỗi, phải có thành ý một chút, đưa hết tiền trên người ra đây.*” Lúc đó trên người tôi có nửa tháng sinh hoạt phí mà mẹ cho tôi để mua thẻ com, toàn bộ đưa cho bọn họ.

Tôi cho rằng chuyện này sẽ kết thúc như vậy.

Nhưng ngày hôm sau tan học, tôi lại bị các cô ấy chặn lại lần nữa. Các cô ấy lại tìm tôi đòi tiền, tôi khóc lóc nói rằng mình không có, chính mình cũng không biết sống làm sao cho hết tuần này. Các cô ấy không tin, còn đánh tôi.

Tôi khóc đến ngất xỉu. Thật sự tôi muốn tất cả chỉ là cơn ác mộng, tỉnh lại là tốt rồi. Nhưng sáng sớm tỉnh lại, nhìn thấy dấu móng tay trên cánh tay mình, tôi biết rằng tất cả đều là sự thật.

Nhất định tôi phải làm như không có chuyện gì tiếp tục đi học, phải chấp nhận sự thờ ơ và chế giễu của các bạn trong lớp, nhưng hiện tại tôi ước gì thời gian học lâu một chút, giáo viên sẽ không bao giờ dừng lại.

Bởi vì khi tan học, mọi thứ càng trở nên kinh khủng.

Hơn nữa căn bản tôi không dám nói chuyện này với bố mẹ. Mỗi ngày bọn họ đều làm việc mệt mỏi, tôi thật sự không muốn đem đến phiền toái. Tôi biết, mấy cô nàng con đồ kiểu này, bình thường trong nhà đều có chỗ dựa vững chắc, đây vốn là chuyện của trẻ con, nếu liên quan tới người lớn, làm cho bố mẹ của tôi cũng chịu sự đối xử như vậy, cũng bị người khác khi dễ thì phải làm sao bây giờ?

Sau đó có một ngày, các cô ấy đánh tôi, ngày đó mưa rất lớn, tôi liên tục hét chói tai hy vọng có người tới cứu. Kết quả thật sự có người nghe được, hơn nữa là người mà tôi biết.

Tôi cảm thấy ông trời đã nghe được lời kêu cứu của tôi, phái người đến cứu tôi rồi.

Đó là một bạn nữ sôi nổi trong lớp, thành tích tốt, ngoại hình đẹp, ai cũng thích cô. Tôi cũng thích cô ấy, cứ đứng trước mặt cô là lại ngại ngùng, không

dám nói câu nào.

Tôi mừng rỡ như điên gọi cô ấy, tha thiết nhìn cô đầy hy vọng.

Cô ấy cũng nhìn thấy tôi. Tôi không bao giờ biết được trong khoảnh khắc ấy cô ấy nghĩ gì.

Nhưng tôi hiểu được ý cô ấy, bởi cô đã xoay người bước đi. Cô ấy cứ như vậy, mặc chiếc váy trắng xinh xắn của mình, bước đi không quay đầu lại. Khoảnh khắc ấy, tôi hiểu được vì sao có người nói không gì buồn bằng một trái tim đã chết. Không ai cứu tôi. Những ngày tháng như vậy căn bản không có kết thúc. Tôi thật sự sợ hãi, sợ rằng ngày mới sắp đến, tôi vẫn như thế đứng trong bóng tối, không ai nhìn thấy. Rốt cuộc thì phải làm thế nào bọn họ mới buông tha cho tôi?

Reply from: Tôi của mười năm sau:

Từ xưa đến nay, có một số người thích mang bạo lực để giải quyết những vấn đề không thể giải quyết. Tôi không có tư cách đánh giá đúng hay sai, rất nhiều chuyện, tự thân nó không có đúng sai. Nói thật, tôi cũng không biết giai đoạn này mang đến cho cậu cái gì. Tôi có lẽ nên an ủi cậu, nói rằng điều này sẽ làm cho cậu càng trở nên kiên cường. Tôi chắc phải nói cho cậu rằng nó không thể đánh bại cậu, mà làm cho cậu trở nên mạnh mẽ hơn. Nhưng tôi biết nói như vậy quá giả tạo, trống rỗng, đẹp đẽ không có tác dụng gì. Cậu vốn không cần trưởng thành bằng cách này. Những ký ức đau khổ này không phải là con đường duy nhất của cậu. Nhưng có giải pháp nào không? Nếu nó đã xảy ra, điều duy nhất cậu có thể làm chính là đừng để nó hủy diệt cậu.

Nhìn từ một khía cạnh khác, cuộc sống không phải là đánh boss, thăng cấp, mua trang bị hay sao? Ta khỏi thôn Tân Thủ, mọi người đều ngẫu nhiên gặp những con boss khác nhau, chỉ cần tiền độ không chậm lại, không ngừng tích lũy tài sản thì đã là điều tốt rồi.

Sau khi lên cấp Ba, cuối cùng cậu cũng không gặp phải những người kia nữa. Lớp học có một bạn nữ rất béo, phản ứng luôn chậm nửa nhịp, tính tình rất tốt, nhưng có lẽ là quá tốt làm cho người ta có cảm giác quá nhiệt tình, dần dà làm một đám nữ sinh chán ghét.

Cấp Ba chúng tôi đều ở ký túc xá tại trường, cho nên khi cô ấy bị bắt nạt thì bị tôi nhìn thấy. Bọn họ cời váy của cô rồi lấy đi động chụp ảnh lại, đập vỡ đồ đạc của cô ấy, đồ thức ăn lên đầu của cô.

Nhìn thấy bọn họ bắt nạt cô, tôi lại có chút biến thái thấy vui vẻ. Vừa đồng cảm vừa hưng phấn, bởi vì rốt cuộc tôi cũng không phải là người duy nhất bị bạo lực học đường.

Cuối cùng chuyện này bị chủ nhiệm lớp biết, cô giận dữ gọi bọn họ vào văn phòng rất lâu, xử phạt thật nặng, nhưng bọn họ vẫn tiếp tục vui vẻ. Cô giáo mở một buổi họp lớp, cô đứng trên bục giảng lên án mạnh mẽ sự xấu xa của những người này, nói rõ sự nguy hiểm của bạo lực học đường, cuối cùng cô bật khóc thành tiếng.

Ba cô gái đang cười khúc khích dưới lớp học. Cô giáo và bọn họ hoàn toàn trở mặt. Cô lờ họ đi, nắm lấy vai bạn nữ béo lên đứng trên bục giảng, hỏi: “*Ái có thể cho bạn ấy một cái ôm?*” Cả lớp im lặng. Tôi đang cầm bút, cúi đầu, giả vờ thờ ơ, ra vẻ quan tâm đến bài tập của mình. Nhưng thực tế tay tôi đã run lên, tôi muốn đứng dậy, muốn mang cho cô ấy sức mạnh. Nhưng tôi không dám, tôi sợ hậu quả của việc đó. Tôi sợ rằng tôi sẽ xúc phạm những cô gái đó và trở thành mục tiêu của cuộc tấn công tiếp theo của họ. Tôi sợ rằng sự bốc đồng của mình sẽ kéo tôi vào ngày tháng địa ngục như ở trường trung học cơ sở. Đã rất vất vả tôi mới thoát khỏi tất cả. Sau khi im lặng, cô giáo hỏi lần thứ hai: “*Có bạn học sẵn sàng ôm cô ấy không?*”

Âm thanh càng ngày càng lớn, tiếng quạt cũng càng ngày càng vang. Mỗi người đều mang vẻ mặt lạnh lùng nhìn lên bục giảng. Một giây đó, bỗng nhiên tôi không suy nghĩ gì cả, bình tĩnh buông cây viết, đẩy ghế, đi lên bục giảng dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Tôi dang hai cánh tay ôm lấy cô gái ấy. Cơ thể của cậu ấy mềm mại, còn có mùi thơm của cô, ôm rất thoải mái. Hóa ra ôm một người lại có cảm giác tuyệt như vậy. Tôi nhẹ giọng nói bên tai cô: “*Không có chuyện gì, mọi thứ sẽ ổn thôi.*” Đột nhiên cậu ấy òa ra khóc. Hóa ra khóc cũng chia ra nhiều loại, một khắc đó, tôi thấy rằng tất cả mọi người trong lớp học đều cảm nhận được, tiếng khóc của cô giống như một sự sống sót sau tai nạn, giống như đứa trẻ lạc đường cuối cùng cũng được tìm thấy. Cô ấy cao hơn tôi, cánh tay của cô gấp đôi tôi, nhưng lại khóc lớn ở trong vòng tay tôi. Tôi cũng bị lây nhiễm, không nhịn được bật khóc.

Bởi vì tôi cảm thấy được, không chỉ là giúp đỡ một người, mà quan trọng hơn là tôi đã chiến thắng đám người kia, chiến thắng con ác mộng đè ép tôi mỗi ngày, những cái tát, cú đánh lần lượt giáng lên người tôi đó.

Tôi nhìn thấy mình trong quá khứ, cũng chính là cậu, đang ngồi trong góc tối khóc. Rốt cuộc cậu cũng ngẩng đầu và nở nụ cười giải thoát với tôi. Lớn lên chỉ sau một đêm, hóa ra là có thật. Ngay lúc này, những thứ có thể làm tổn thương tôi liền mất đi. Sau đó, những người còn lại trong lớp, nam và nữ, học sinh giỏi và học sinh dốt đều xếp hàng, từng người một, đi lên và ôm cô ấy. Cô giáo lớp lên tháo kính ra.

Đây có thể là khoảnh khắc đáng tự hào nhất trong cuộc đời tôi, tôi không phải là siêu nhân, không thể cứu vớt Trái Đất này, nhưng tôi hiểu mỗi một hành động của chúng ta tại một thời điểm thật sự có thể thay đổi cuộc sống của một người.

Ác ý giết người, thiện ý cứu người.

Thế giới này, xấu xí tốt đẹp mỗi thứ một nửa, thật sự mạnh mẽ chính là nhìn thấy vẻ ngoài xấu xí nhất nhất nhưng vẫn hướng tới cái đẹp. Hãy hứa với tôi, hãy kiên trì, đừng từ bỏ, nhé? Tôi muốn cho cậu thấy tương lai của cậu đẹp đẽ biết bao.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Mà Tôi Từng Đối Dịch* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Lá thư thứ hai mươi: time delay: bệnh lười

Dù sao cứ cố gắng sẽ thành công, vậy tôi chờ thêm chút rồi lại cố gắng là được rồi.

From: A Ván, 17 tuổi, thích mùa đông, vì có thể bọc mình hình một cục bông.

To: Tôi của mười năm sau.

Bệnh lười của tôi rất nghiêm trọng.

Lúc mới bắt đầu, chỉ cần tan học về nhà sẽ chơi trước học sau, bởi vì lượng bài tập không nhiều, có khi còn có thể ngủ trước làm sau. Tốc độ viết bài của tôi rất nhanh, bình thường viết xong vẫn còn thừa thời gian, về sau tìm được quy luật, bắt đầu thay đổi thời gian viết của lần sau, luôn cảm thấy thừa chút thời gian là đang thiệt thời.

Về sau, càng ngày càng khó làm bài, bài tập càng ngày càng nhiều, tôi vẫn giữ thói quen chơi trước làm sau. Nhưng vừa mới nghĩ đến nhiều bài tập thế liền đau đầu, tự nói với mình, chờ thêm một lát, không được, thì tối nay đi ngủ.

Sau đó càng ngày càng muộn, thời gian thức đêm càng ngày càng nhiều. Tôi còn cảm thấy thành tựu, cảm thấy mình trắng đèn đêm khuya, cực kì cố gắng học tập.

Chất lượng công việc làm ra ngày càng kém, làm không kịp bắt đầu chép bài, cảm thấy chút dễ đơn giản, ngày hôm sau về nhà xem lại một lần là được, thế nhưng hôm sau về nhà, lại có bài mới chờ tôi.

Thành tích dần dần tụt hạng. Lần đầu tụt xuống sau hai ba người, tôi tự nói với mình đây là chuyện bình thường. Lần thứ hai tiếp tục tụt hạng, tự nói với mình, từ hôm nay phải học tập thật giỏi. Lần thứ ba vẫn tụt hạng, vẫn không quên tự quyết tâm, cuối kì chiến đấu với đồng đề là được. Luôn có các lý do như vậy tự an ủi mình, sau đó yên tâm thoải mái tiếp tục lười biếng. Lần sau, lần sau, luôn nghĩ đến lần sau. Lúc đầu không nghĩ làm xong nhanh như vậy nên lười, về sau ảnh hưởng đến các mặt sinh hoạt khác của tôi. Tôi bắt đầu liên tục đi trễ, cùng bạn bè hẹn gặp lúc 10h sáng, lúc 8h nên rời giường, nằm ý đến 8h30, rõ ràng 9h30 nên đi ra ngoài, đến 9h30 vẫn lè mà lè mề, nằm trên ghế salon không muốn động, tự nhủ, dù sau đi đường cũng chỉ mất 10 phút, đến sớm cũng chả để làm gì.

Đến trễ nhiều lần, bạn bè không muốn hẹn hò cùng tôi nữa, bọn họ nói: “Dù sao mày cũng sẽ không đến đúng giờ.”

Một năm một lần thi viết văn cả nước, tôi được giải nhất, giải nhì. Năm nay trước một tuần thầy giáo giao cho bọn tôi đề viết văn, tôi suy nghĩ vài phút, không nghĩ ra được, bảo cuối tuần sẽ viết. Đến tối chủ nhật tôi mới nhớ ra chuyện này, không đủ thời gian, tôi tùy tiện viết một bài văn nộp trước.

Cuối cùng đến vòng đầu loại tôi cũng không qua, các bạn học đều thấy kì lạ, tôi xấu hổ nói vốn dĩ tôi không có tham gia. Thật sự hối hận, nếu tôi chuẩn bị sớm hơn nửa ngày, sẽ không phải là kết quả như vậy, thế nhưng trách được ai đây?

Cuộc thi hoá học học kì 1 cũng vậy, tôi đã báo danh, cuối cùng thấy địa điểm thi đấu quá xa, tra bản đồ quá phiền phức, nên đi ngủ luôn, bố mẹ tôi còn không biết việc này đâu. Về sau nghe nói lần tranh tài này rất đơn giản, học sinh kém nhất đi thi cũng được giải ba. Tôi đỏ cả con mắt, nhưng lại không muốn trách cứ bản thân mình, lại tự an ủi, giải ba thôi mà, thi đại học cũng không được thêm điểm.

Tôi cảm thấy càng ngày mình càng trở nên kì lạ, được nghỉ liền ở nhà ăn vạ, không nhúc nhích, cái gì cũng không làm. Không có cái gì làm tôi hứng thú. Trước kia thích nhất là đi du lịch, bây giờ lại cảm thấy, haiz, rất phiền phức, chờ thêm một khoảng thời gian nữa rồi đi.

Tôi biết thái độ của tôi như thế không đúng, nhưng không thay đổi được, ngọn lửa nhỏ trong lòng vụt lên một chút, nhiều lần cũng chỉ cháy trong vòng một giây đồng hồ liền tắt.

Tôi nhớ bản thân của mình trước kia, rất dễ dàng tràn ngập ý chí chiến đấu, dốc sức đọc văn, nhiệt huyết sôi trào, cảm thấy mình có tương lai sáng lạng vô hạn. Nhìn thấy tên trường đại học ngưỡng mộ, đã cảm thấy ý chí chiến đấu đầy mình, không nhìn được muốn học tập. Nhìn thấy đàn anh đàn chị ưu tú, phục sát đất, muốn làm quen với họ, cùng bọn họ trở thành bạn bè.

Nhưng tôi của bây giờ, đọc hết sách liền buồn nôn, tự nói với mình, vô dụng, có cố gắng cũng vô dụng, đều là lừa dối. Mỗi lần nghe thầy giáo bạn bè gọi tên trường đại học danh tiếng, tôi sẽ thờ ơ nói ở trong lòng, thi rất khó, dù sao tôi cũng không thi đỗ, thi không đỗ cũng không chết người. Nhìn thấy nhóm học sinh xuất sắc, sẽ tự động đi đường vòng, cảm thấy mình và bọn họ chính là người của hai thế giới, bọn họ có tiền đồ vinh quang, ở trong xã hội tương lai phóng khoáng tự do làm người, mà tôi cái gì cũng không có.

Cuộc sống chỉ là phù du, ăn xong rồi chờ chết.

Tôi trở nên tê liệt đối với mọi thứ, giống như cái xác không hồn. Xảy ra chuyện lớn, tôi cũng lười quản, ngáp một cái, không chút hoang mang. Tôi cũng không biết làm sao bây giờ. Tôi rất muốn trở về làm mình của trước kia, có thể tập trung làm việc, không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ quấy rầy nào. Phải làm sao cho phải? Tôi không muốn thừa nhận, tôi biến thành một người ăn hại, cái gì cũng không biết, kém cỏi muốn chết. Tôi rất sợ, tôi đang nghĩ, sẽ có một ngày tôi lười đến chết không. Tôi còn có thể cứu không? Tôi còn có thể có ước mơ không? Tên đời này còn có sự việc nào kích thích tôi không? Tôi còn có thể trở về một người tinh thần phấn chấn bùng bùng không?

Reply from: Tôi của mười năm sau.

Tôi không có cách nào giúp bạn. Bởi vì cả kẻ tôi dùng sức bủi sữa mẹ, kéo bạn từ vũng bùn ra ngoài, bạn vẫn sẽ tự mình rơi lại. Tôi có thể kéo bạn một lần, nhưng không kéo được cả một đời. Tôi cảm thấy con người phân thành nhiều loại. Loại thứ nhất, đơn giản là bùn nhão không dính được lên tường, ở trong lòng từ bỏ bản thân mình đầu tiên. Loại thứ hai, chỉ nói mà không làm, trong đầu có vô số kế hoạch hoàn mỹ, nhưng cũng chỉ dừng lại ở trong đầu, bay nhảy xong, lại tiếp tục an nhàn với tình trạng hiện tại, phát ngôn bừa bãi. Loại thứ ba, nói là làm, có ý tưởng gì, vén tay áo lên thực hiện, tuyệt đối không trễ đến ngày hôm nay. Loại thứ tư, tâm tư kín đáo, có kế hoạch, giống như nhện kết tơ lưới, con mồi lẳng lặng đưa tới cửa. Bệnh lười này, cũng không nhất định phải từ bỏ, tùy xem bạn nghĩ thế nào, tùy xem bạn muốn trở thành người như thế nào.

Phần lớn mọi người đều là loại thứ hai, đồng thời bọn họ xem thường loại thứ nhất. Nhưng tôi hy vọng, bạn hoặc là làm người thứ nhất hoặc là làm loại thứ ba. Dù sao loại người thứ tư trí thông minh và EQ, tôi tự nhận người bình thường không thể nào đạt tới.

Tại sao tôi không muốn làm loại thứ hai, bởi vì bọn họ dễ dàng truyền bá năng lượng tiêu cực, chứng khí mù mịt vây quanh bản thân, còn hun đúc người xung quanh. Bọn họ cảm thấy mình rất thảm, thứ có ở hiện tại đều không xứng với họ.

Bạn khi đó, chính là loại thứ hai.

Để tôi nói cho bạn biết bệnh lười có đáng sợ như thế nào.

Bạn vào đại học, chuẩn bị xuất ngoại, thời hạn xin thi phúc khảo có hiệu lực hai năm, bạn cảm thấy năm ba bắt đầu chuẩn bị là kịp, đầu tiên là thi GRE (1). Người khác đều nói GRE thi rất khó, không sao, bạn có cả thời gian đại học để chuẩn bị. Ban đầu mỗi ngày bạn học thuộc 100 từ đơn, làm được trong một tuần, phát hiện dù sao học thuộc xong cũng quên, vậy nên thả chậm tốc độ đi từ từ sẽ đến, một ngày năm mươi từ, lại từ từ, một ngày nhìn vài từ đơn, lại nghỉ, ngày mai lại học thuộc, dù sao một ngày mình cũng có thể học thuộc một trăm từ.

(1): GRE: Graduate Record Examination là kỳ thi đầu vào của các chương trình cao học ngành Khoa học và Kỹ thuật. GRE bao gồm 3 phần thi: Verbal (Ngôn ngữ), Math (Toán), Analytical Writing (Phân tích luận). Là một bài thi khó vì đòi hỏi lượng từ vựng khổng lồ khoảng 5000 từ và kỹ năng làm bài, điểm thi có giá trị trong vòng 5 năm. Giống với GMAT nhưng GMAT là cho ngành quản trị và kinh doanh.

Kéo dài cho đến khi kết thúc năm hai, một trang từ đơn trong sách còn không học xong, làm sao bây giờ? Còn phải bắt đầu chuẩn bị xin thi phúc khảo. Vậy kết thúc đại học năm ba lại chuẩn bị xin phúc khảo vậy, dù sao người khác đều nói thi GRE xong xin phúc khảo cũng không phải là vấn đề.

Kết quả kéo dài đến khi kết thúc năm thứ ba, bạn ngay cả GRE cũng không thi. Vậy làm thế nào đây? Khẽ cắn môi, nhắm mắt với chính mình ba tháng có thể lấy được, chính là bạn cảm thấy không được, suy nghĩ, không xuất ngoại nữa.

Vậy bảo vệ luận án đi. Người khác đem giấy chứng nhận tài liệu chuẩn bị đầy đủ caam thật. Bạn lại mỗi ngày ngồi trước máy tính xem phim truyền hình, cảm thấy mấy tài liệu đó rất đơn giản, vài phút là có thể làm xong, không vội. Kết quả là bạn bỏ lỡ thời gian xin bảo vệ luận án, coi như tự động từ bỏ.

Cái đó vẫn không là gì, tìm việc làm vậy. Người khác ngày ngày lên mạng dài hồ sơ sơ yếu lý lịch, bạn cảm thấy dục tốc bất đạt, tháng mười mới là thời gian chiêu mộ, ung dung đắc ý chờ đến tháng mười, xung quanh rất nhiều người đã ký hợp đồng, bạn mới bắt đầu viết sơ yếu lý lịch. Chờ bạn viết xong đuổi người dài sơ yếu lý lịch, tất cả công ty ngưỡng mộ đã lâu đều đủ quân số. Cũng không sao, chờ mùa xuân sang năm cũng được, xung quanh không phải còn có nhiều người không tìm được việc mà.

Mùa xuân năm thứ hai, bạn rốt cuộc cũng luống cuống tay chân mà đem sơ yếu lý lịch dài bên ngoài, nhận được một công việc tạm được, không do dự đem mình “gà” đi. Ký xong hợp đồng, không biết khi nào có một công ty tốt đưa cho bạn cảnh ôliu, bạn khóc không ra nước mắt.

Bệnh lười kéo dài tác dụng phụ nhất chính là, làm việc không có kế hoạch không có phương pháp, miễn cưỡng cường cường, lặp đi lặp lại. Phải biết cơ hội chỉ dành cho những người có chuẩn bị.

Phải làm sao mới có thể từ bỏ nó?

Bởi vì sai lầm này làm bạn mất đi đồ quan trọng, nó làm bạn đau đến không muốn sống trong một thời gian, bạn và nó nếu không phải bạn chết chính là sống như tôi, bạn sẽ biết, phải rút kiếm chém chết nó.

Hình thành thói quen, phải trường kỳ tích lũy, cũng không phải theo như lời mọi người nói 21 ngày, muốn bỏ được nó, một sớm một chiều là đủ rồi. Rất không công bằng đúng không? Không sao, bị huỷ hoại mất mát, một lần nữa sẽ tốt hơn.

Thật ra bạn vốn dĩ không bị mất nhiều như vậy, nhưng không còn cách nào, ai bảo bạn mắc cái bệnh lười này, không kéo tới lúc cuối cùng, sẽ không tỉnh ngộ.

Quá trình vượt qua nó rất khó, tôi cảm thấy báo nhập học đại học, bản hợp đồng công việc đầu tiên đặt trong ngăn kéo, lúc nào cũng nhắc nhở mình, tôi từng có ước mơ và tôi đạt được ở hiện tại. Trong ba năm sau khi tốt nghiệp, tôi một mực không ngừng chiến đấu cùng nó, tôi nghĩ tôi không có cách nào chữa khỏi hoàn toàn, nhưng tôi duy trì cảnh giác, không có nó cơ hội xoay mình.

Ngày mai tôi đến công ty mới đi làm, chính là công ty năm đó tôi bỏ lỡ. Mười ba năm, tuy nhiên không sao, cuộc sống của tôi sau này còn có nhiều khả năng. Tôi còn trẻ như vậy, phía sau không có bùn nhão, nhất định có thể càng chạy càng nhanh.

Đừng có lại dung túng bất kỳ một thói quen xấu nào, bạn biết mà tế bào ung thư sẽ khuếch tán. Đừng tự huỷ hoại chính mình.

Chương 21: Lá thư thứ hai một: unrestrained: tự do

Người bị vây trong thành trì muốn trốn ra, người đứng ngoài thành lại mong được chen vào.

From: Doanh Doanh, 15 tuổi, viết rất nhiều rất nhiều bài thơ

nhưng vẫn không làm thơ điền từ

To: Tôi của mười năm sau:

Khi còn nhỏ, tôi thường lợi xuống hồ nước bắt nòng nọc, thả vào trong chai nhựa đem về nhà. Bố mẹ bảo tôi hãy đem phóng sinh đi, thả chúng vào trong nước, để cho chúng được tự do. Khi đó tôi liền tự hỏi: Tự do là gì? Nòng nọc được thả vào trong nước là tự do, chìm chóc được trở về với bầu trời là tự do, linh dương về với thảo nguyên là tự do, thế còn chúng ta thì sao? Đối với chúng ta, rốt cuộc cái gì mới là tự do? Tôi cảm thấy toàn bộ cuộc sống của tôi đều bị người lớn trong nhà khống chế, tuyệt đối không được phạm sai lầm, không được vượt quá khuôn mẫu dù chỉ một chút, mọi thứ của tôi đều bị họ kiểm soát. Mỗi ngày ở trường đều có bảo vệ gác cổng vô cùng nghiêm khắc, sau khi tan giờ tự học buổi tối trong vòng nửa tiếng phải về đến nhà, có một lần thời gian làm bài thi bị kéo dài, tôi về muộn, bị mắng suốt một tuần. Phải đến cuối tuần tôi mới được xem tivi, mỗi ngày chỉ được xem một tiếng, trời biết là thời gian quảng cáo đã mất tới 20 phút rồi! Tuyệt đối không được đụng vào máy tính, đừng nói là chơi game, dù chỉ lên Tieba hay dạo các diễn đàn thôi cũng bị rút điện ngay. Mỗi lần lên mạng đều phải lên lút như ăn trộm, phải để chân ngay chỗ nút nguồn cục máy, vừa nghe có động tĩnh là phải dùng chân nhất nút tắt nguồn ngay. Tuyệt đối không được ăn vặt ở quán ven đường vì không đảm bảo vệ sinh, nhưng mà tôi cảm thấy đó mới là tuổi trẻ mà, cùng mấy người bạn ngồi bên quán ven đường ăn đêm, chém gió nói chuyện phiếm, nói cười vui vẻ. Kem ly cùng mấy thứ đồ ăn vặt khác cũng không được ăn, mấy thứ đó đều là thực phẩm bẩn, ăn một miếng cũng không được. Không được nói chuyện với bạn nam, nếu không sẽ bị coi là yêu sớm. Không được phép yêu sớm, nếu dám to gan sẽ bị đuổi ra khỏi nhà. Không được đến nhà bạn học chơi cũng không cho bạn học đến nhà chơi. Nếu cùng bạn bè đi dạo phố mua quần áo thì lúc về thể nào cũng bị chê bôi, nói sao mua đồ xấu thế, chất lượng thì kém mà đắt chết đi được. Dù sao tôi làm gì cũng là sai, chuyện gì không được bố mẹ đồng ý đều là sai. Nếu chỉ mặc một cái áo, bố mẹ liền bắt mặc thêm áo khoác, nhưng mà tôi có lạnh đâu. Ăn cơm chưa ra món nào cũng bị nhắc mãi, làm tôi ức chế muốn chết. Chỉ cần tôi không làm theo lời mẹ, bà sẽ ngồi một mình lặng lẽ rơi nước mắt cứ như gặp chuyện gì âm ỉ, tôi chẳng còn cách nào, chỉ có thể nghe lời bà.

Giờ ngẫm lại, tôi thật sự không hiểu sao mình có thể sống tới tận bây giờ.

Tôi có một người bạn hàng xóm cùng lớn lên bên tôi từ nhỏ, học xong lớp 10 cậu ấy đã bỏ học, xin vào xưởng dệt làm việc, không sống cùng người nhà nữa. Tôi cực kỳ hâm mộ cậu ấy có thể tự tiêu tiền do mình kiếm ra.

Cậu ấy sơn móng tay màu hồng phấn nhàn nhạt, tóc cũng không cần phải buộc kiểu đuôi ngựa, cậu ấy có thể mặc những bộ váy xinh đẹp, còn có một đôi giày xăng-đan màu trắng đính hoa.

Tôi không có. Lúc lên cấp hai, tôi được tặng một chiếc máy ảnh, là chú tặng cho tôi. Chú có rất nhiều máy ảnh, tôi vẫn thường nghe cô mắng chú, nói bao nhiêu tiền kiếm được đều đổ vào mua máy ảnh. Nhưng tôi cảm thấy chú tôi chẳng làm gì sai, tiền kiếm ra không phải để tiêu cho những thứ làm chú thấy vui sao? Chú không chỉ tặng tôi máy ảnh mà còn dạy cho tôi cách chụp. Khoảnh khắc nhấn vào nút chụp ảnh đó, tôi cảm thấy tôi đã nắm bắt được sự vĩnh hằng. Tôi muốn chụp lại thế giới trong mắt tôi, tôi muốn ra ngoài ngắm nhìn thế giới rộng lớn này. Nhưng bố mẹ lại không đồng ý. Bố mẹ không cho tôi mang theo máy ảnh ra ngoài, nói đồ đắt tiền như thế, nếu tôi làm rơi hỏng hóc thì biết làm sao, thế nên chỉ cho tôi ngồi trong nhà, chụp những cảnh bên ngoài cửa sổ. Họ căn bản không hiểu được, chiếc máy ảnh này tựa như một phần cơ thể tôi vậy, tôi tuyệt đối không làm hỏng nó.

Các bạn nữ trong lớp đều thích đọc tiểu thuyết, đọc xong sẽ cùng nhau bàn tán, tôi không tìm được cũng mượn truyện của họ để đọc. Buổi tối tôi trùm kín chăn, bật đèn pin để đọc. Tôi cũng rất có chừng mực, mỗi ngày chỉ đọc một ít, không làm ảnh hưởng tới giấc ngủ nhưng cuối cùng vẫn bị bố tôi bắt được. Ông ấy đứng ngay trước mặt tôi, xé nát cuốn truyện đó thành từng mảnh. Trong suy nghĩ của bố mẹ tôi, ngoại trừ sách giáo khoa thì chỉ được phép đọc những danh tác của thế giới. Tôi đã nói với bố rằng quyển sách kia không phải là của tôi, là tôi mượn của bạn học, còn phải trả cho bạn! Nhưng bố không quan tâm!

Đợt trước, một bạn nữ rất có năng khiếu trong lớp tới tìm tôi nói chuyện, bạn ấy nghe nói tôi biết chụp ảnh, muốn cùng tôi tham gia một cuộc thi do tạp chí tổ chức, tôi chụp ảnh, bạn ấy làm thơ.

Tôi cực kỳ vui vẻ, lên cầm theo máy ảnh, đến cuối tuần đi phố cổ chụp rất nhiều ảnh. Tối hôm đó lúc về nhà, tôi bị bố mẹ phát hiện, tôi đã giải thích với họ là tôi đã làm xong bài tập rồi. Nhưng bất kể tôi cầu xin thế nào đều không có tác dụng gì, bất kể làm chuyện gì ngoài chuyện học cũng đều là sai, không được phép. Mấy thứ đó sẽ làm tôi tổn công tổn sức, làm tôi mất tập trung, làm tôi xao nhãng, ảnh hưởng tới tương lai sau này.

Bố mẹ cảm thấy tôi đã đến thời kỳ phản nghịch rồi, sắp lên cấp ba rồi, đây là thời điểm quan trọng, tuyệt đối không được lơ là. Bố mẹ ép tôi càng lúc càng quá đáng, mỗi ngày đều đưa đón tôi đi học, cũng không cho phép tôi đụng vào máy ảnh nữa.

Tôi thực sự chịu hết nổi rồi, quá là phiền phức.

Mỗi ngày tôi đều tranh luận với bố mẹ nhưng chẳng có tí hiệu quả nào. Tôi đối đầu với họ chẳng khác gì quăng hòn đá nhỏ ra giữa đại dương mênh mông, chẳng tạo ra nổi một gợn sóng, càng không bao giờ có thể lấp đầy biển khơi.

Có lúc, tôi chỉ mong mình được làm bù nhìn bị người ta cầm ngoài ruộng, ít nhất nó cũng được ngắm nhìn cả ruộng lúa, khi gió nổi lên còn có thể nhìn thấy màu xanh của bầu trời. Tôi viết cho cậu lá thư này là vì muốn báo cho cậu biết, tôi đã quyết định rồi. Ngày mai trước khi trời sáng, tôi sẽ bỏ trốn khỏi nhà. Tôi không nói đùa, tuyệt đối không đùa cũng không phải dọa dẫm gì cả, tôi không phải muốn lôi kéo sự chú ý của người khác gì hết, tôi chỉ thực sự muốn trốn khỏi nhà. Tôi đã chuẩn bị tiền và hành lý xong xuôi cả rồi, tuy rằng tôi còn chưa quyết định sẽ đi đâu. Tôi còn mang theo một quyển sách — “On the road” của Jack Kerouac cùng chiếc máy ảnh quý giá nhất của tôi. Tôi muốn ngao du khắp chân trời, muốn tận hưởng cuộc sống này, tôi không chịu nổi những ngày tháng của mình hiện tại nữa! Tôi đã đọc rất nhiều sách, từ trong đó tôi đã biết được, có rất nhiều người ưu tú, đạt được thành tựu lớn lao, rạng danh trong sự nghiệp đều không đi theo kỳ vọng thông thường của mọi người xung quanh là chỉ cắm đầu vào học, rồi thi vào trường Đại học tốt. Con đường vắng vẻ ít người đi kia mới đích thực là con đường thành tựu trong mơ của tôi. Tôi muốn thoát khỏi những người luôn muốn khống chế cuộc đời tôi. Cuộc đời tôi phải do chính tôi tự quyết định.

Reply from: Tôi của mười năm sau:

Cậu hỏi tôi tự do là gì, tôi không trả lời được. Vậy cậu nói cho tôi nghe xem, cậu cảm thấy tự do là gì?

Trong “Từ điển Tân Hoa”, “Tự do” được định nghĩa là: Trọng phạm vi quy định của pháp luật, mọi người có quyền được tùy ý quyết định hoạt động của mình; theo quan điểm triết học, mọi người từ trong thực tiễn nhận thức được quy luật khách quan, cũng có thể dùng ý thức vận dụng vào thực tiễn, không chịu sự kiểm soát và hạn chế.

Tôi cực kỳ thấu hiểu với những cảm xúc tuổi dậy thì của cậu, tôi hiểu rõ quãng thời gian đó khổ sở biết nhường nào. Nhưng mà tôi không cảm thấy đó là lý do chính đáng để cậu tùy tiện bỏ nhà ra đi. Thế giới này không phải là để so sánh xem ai khổ hơn ai, không phải cứ so xem ai trải qua nhiều đau khổ hơn để phân định. Thực sự không nên cứ mãi kể lể với người khác xem cậu đã cực khổ như thế nào. Trên đời này người khổ hơn cậu có rất nhiều. Những người thực sự khổ khổ sẽ không tùy tiện kể lể, bởi bọn họ thật lòng không muốn nhắc tới, mỗi lần nhắc tới là đau thêm một lần. Cứ làm một cô nữ sinh bình dị, thế cũng được rồi.

Trong suốt mười năm qua, có không ít lần tôi đứng trên cầu vượt, nhìn dưới cầu “ngựa xe như nước”, trong cơn gió đêm tôi tự hỏi mình: “Tự do là gì?” Khi mới mười mấy tuổi đương nhiên chẳng thể nào tìm ra đáp án, chúng ta chỉ đành chờ thêm mấy năm. Cậu có biết cậu của mười năm sau như thế nào không? Khi ấy đúng là cậu đã bỏ nhà trốn đi, trên lưng vác theo chiếc máy ảnh, định phiêu bạt khắp chân trời góc bể, chỉ để lại cho thế giới này một bóng lưng ung dung tự tại. Cậu đi quanh quẩn một hồi rồi chạy tới ga tàu hỏa, mua một vé cho chuyến tàu xuất phát sớm nhất. Tàu đưa cậu tới Tây An — cố đô lục triều. Cậu cảm thấy đây là một dấu hiệu tốt, nơi đó là cột mốc lịch sử của lịch sử, đồng thời cũng là cột mốc lịch sử của cuộc đời cậu.

Có điều, hành trình tìm kiếm tự do lần đó của cậu chỉ kéo dài có năm ngày, cậu cũng không phải bị bắt về mà là ngoan ngoãn tự tìm đường về nhà. Vì sao à? Vì hết tiền chứ sao. Tính ra cậu cũng còn biết điều, hết tiền, đói bụng, không có nơi ở, thế là mặt xám xịt cúp đuôi về nhà. Tôi cảm thấy trong từng ấy năm gần nửa đời người, đó chính là quyết định sáng suốt nhất mà cậu từng đưa ra. Chuyện này coi như là bí mật giữa tôi và cậu, suốt mười năm nay tôi chưa từng kể với ai bởi thực sự là quá mất mặt. Tôi nói cậu nghe, kỳ thực lúc đó cậu chẳng phải là theo đuổi tự do gì cả, đó chỉ là thời kỳ phản nghịch tuổi dậy thì của cậu thôi. Sau đó, cậu quay lại trường học, tiếp tục học hành chăm chỉ, làm một học sinh ngoan ngoãn, thi thoảng cũng tranh luận với bố mẹ và thầy cô nhưng cũng chưa từng làm chuyện gì quá bất bình thường. Đến lúc thi Đại học cậu cũng làm bài khá tốt, đỗ vào một khoa chính quy, coi như không làm bản thân mình thất vọng.

Lên Đại học, cậu đăng ký vào câu lạc bộ nhiếp ảnh, có tham gia mấy cuộc thi về nhiếp ảnh, lớn nhỏ đều có nhưng cũng chưa từng đạt giải cao. Sau đó có mấy bạn nữ tới tìm cậu nhờ chụp ảnh giúp, dần dần cậu cũng có chút tiếng tăm trong trường, rất nhiều người tới nhờ cậu chụp ảnh.

Giờ tôi đã trở thành một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, sau khi tốt nghiệp vào làm việc tại một studio nhiếp ảnh, làm được hai năm thì tách ra tự mở studio riêng. Nhưng phần lớn thời gian tôi vẫn đi đi lại lại khắp nơi trên cả nước, mấy năm gần đây cũng đi nước ngoài khá nhiều.

Tôi vẫn thường đi Tây An, mỗi lần đến Tây An đều phải ăn món “đỉnh băng” cùng một đĩa thịt thái sợi giống như cậu lúc trước vậy. Hình như tôi đã trở thành kiểu hình mẫu mà cậu vẫn luôn ngưỡng mộ. Giờ bố mẹ cũng không thêm quản tôi nữa, nói là mắt không thấy cho lòng đỡ phiền. Nhưng đến lượt tôi cảm thấy không quen, trước khi làm chuyện gì cũng đều gọi điện bàn bạc với họ, mỗi lần họ nói với tôi “Tự con xem rồi quyết đi”, tôi lại thấy rất khổ khổ, cảm giác phí cả tiền điện thoại luôn.

Tôi cũng thường nói chuyện phiếm với mấy người bạn làm công việc theo giờ hành chính sáng đi chiều về, họ đều nói rất hâm mộ tôi, cảm thấy cuộc sống của tôi rất tự do. Tôi thực sự không thể phản bác, giờ điều khiến tôi ghen lời nhất chính là nghe người khác nói tôi sống thật tự do, bởi tôi có cảm giác điều mà họ thực lòng muốn nói chính là họ hâm mộ tôi có thể chơi bởi lêu lổng cả ngày, không cần đi làm, chỉ cần tùy tiện nhàn vãi nút trên máy ảnh là khỏi cần lo chuyện cơm ăn áo mặc.

Đây là “tự do” sao? Nếu nói như vậy chính là đang bôi nhọ hai chữ “tự do” này. Một người, phàm là có chút dục vọng lập tức sẽ bị gông xiềng, một khi đã bị gông xiềng trói buộc thì không thể cả ngày lải nhải rằng mình tự do. Nhưng nếu ngay cả chút dục vọng cũng không có thì tồn tại còn có ý nghĩa gì nữa. Sau khi thông suốt được vấn đề này, tôi không còn tự hỏi mình cái gì là “tự do” cũng không còn theo đuổi tự do. Cho nên hiện tại tôi cảm thấy “tự do” đối với tôi mà nói là một từ mang nghĩa hàm ý. Hàm ý là “Tôi tình nguyện, tuyệt đối không hối tiếc”. Đời này vừa ngắn ngủi lại gian khổ, tuy hứng một chút thì được, quá tuy hứng thì không hay rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Mà Tôi Từng Đối Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Lá thư thứ hai hai: vanity: hư vinh

Là một phần tử của thế giới này, tôi muốn dịu dàng đối đãi bạn.

From: Vi Vi, mười bảy tuổi, sở trường tết tóc xương cá.

To: Tôi của mười năm sau:

Bạn phải hứa với tôi đọc bức thư này xong không được cười! Bạn biết không ước nguyện của tôi sinh nhật này là gì không? Tôi hy vọng mình có thể được hoan nghênh hơn một chút, có người có thể thích tôi, không cần quá nhiều, một người thôi cũng được rồi.

Lễ Giáng sinh năm nay, bạn thân của tôi nhận được rất nhiều táo do các bạn nam lên tặng, gần bàn cô ấy nhét đầy ơ là đầy, cuối cùng ăn không hết còn cho tôi một quả. Tôi rửa sạch sẽ quả táo không biết ai đưa này rồi trình trọng đặt lên bàn học, chỉ thiếu điều lấy dải lụa bọc quanh, lừa mình dối người rằng đây là của tôi.

Tôi không biết vì sao mà từ nhỏ đến lớn chưa từng có bạn khác giới nào thích tôi. Rõ ràng về ngoại và tính cách tôi cũng không tệ, thành tích cũng khá giỏi, không quá thông minh nhưng chắc chắn không ngốc, cũng có một ít bạn khác giới. Nhưng vì sao không một ai thích tôi? Mà những bạn gái được người ta thích phần lớn đều diện mạo thường thường. Tôi nói thật, không phải không ăn được nhơ thì nói nhơ xanh đâu.

Hè năm ngoái, có một ngày trời nóng kinh khủng, trường lại đòi tổ chức đại hội động viên gì đó, bắt chúng tôi tự đem ghế của mình đến hội trường. Từ khu nhà học đến đây còn cách cả sân thể dục, xa ơ là xa, tôi kéo lê chiếc ghế dưới trời nắng chang chang, lúc mệt đến tuyệt vọng thì bạn thân đột nhiên vỗ vai từ phía sau hỏi tôi có cần giúp không.

Tôi tò mò hỏi: “*Ghế của cậu đâu?*”

Cô ấy ngại ngần nói cho tôi đã có bạn nam dọn ghế cho mình rồi.

Lúc bấy giờ, tôi nhìn quanh mới thấy không ít nữ sinh đều hai tay trông tròn như cô ấy, vài nam sinh lại mỗi tay một chiếc ghế, ấy thế mà trông lại chẳng đến nỗi nào.

Có lẽ từ lúc đó, tôi mới mang ý nghĩ “*Muốn có người thích mình*”. Tôi bắt đầu chú ý ăn mặc, lúc nói chuyện với con trai cũng cố tình dịu dàng hơn, lúc hỏi bài bạn cũng tận lực tìm bạn nam, tranh thủ bất cứ cơ hội được người ta chú ý nào...

Tôi biết làm vậy rất đáng xấu hổ, vậy nên mới nói bạn không được cười nhạo tôi đâu.

Không phải Cổ Long đã nói con gái thích cười sẽ may mắn ư? Ông ta đúng là một kẻ lừa đảo!

Trước kia, bạn cùng bàn tôi là nam, trong lớp có mấy nữ sinh đều thầm thích cậu ấy. Có một ngày mưa tầm tã, tôi chạy ào từ sân thể dục vào phòng học, người ướt sũng, hắt xì liên tục, cậu ấy thấy được bèn cởi áo khoác ra đắp lên người tôi. Học xong tiết tự học buổi tối, tôi bèn quên khuấy mất chuyện này mà mặc luôn áo khoác của cậu ấy về phòng ngủ, giặt sạch treo lên ban công. Các bạn gái lớp khác thấy được, đồn đãi nói hai người chúng tôi đang yêu nhau, tôi còn giúp cậu ấy giặt quần áo.

Lúc vừa biết chuyện, chúng tôi làm sáng tỏ chuyện này ngay, nhưng có lẽ vì hai người ngồi cùng bàn nên mọi người vẫn luôn trêu chọc. Khi trực nhật, hề thấy tôi không với tới mép trên của bảng là cả lớp lại ồn ào bảo cậu ấy giúp đỡ.

Thực ra chuyện cũng chẳng to tát gì cho cam, lớp nào có nam nữ ngồi cùng bàn mà chẳng như vậy, nhưng có một lần cậu ấy đã nổi nóng bắt mọi người không được nói bậy, cuối cùng còn dọn đến bàn cuối.

Lúc ấy tôi vừa xấu hổ vừa không biết làm sao, chỉ cảm thấy tất cả mọi người đều nhìn tôi thương hại, cười nhạo tôi không có ai thầm thương trộm nhớ. Hai chúng tôi đã ngồi cùng bàn lâu như vậy, cậu ấy thật sự không có chút hảo cảm nào với tôi sao?

Dính líu đến tôi làm cậu ấy khó chịu đến mức ấy sao? Tôi kém cỏi đến mức ấy à?

Tôi thật sự không nghĩ tới chuyện yêu sớm, cũng chưa thích ai nên không thể hiểu được cảm giác lưỡng tình tương duyệt. Bởi vậy, tôi không hiểu sao mình lại mong muốn được người ta thích đến vậy.

Có lẽ là vì muốn thể hiện hết tài năng, muốn được người ta chú ý, nhưng sâu trong lòng lại có chút tự ti, chút cô độc. Cảm giác cô độc này chẳng thể giải bày với cha mẹ, bạn bè. Có những lúc tôi ảo tưởng nếu có một người thích mình, cậu ấy sẽ nhớ mình chứ? Cậu ấy có vui lúc tôi vui, buồn lúc tôi buồn không?

Tôi còn nhớ năm trước, có một buổi chiều nọ, sau giờ học tôi vẫn ngồi trong lớp làm bài tập. Có một nam sinh tôi chỉ mới quen sau khi phân ban đến hỏi bài. Xong việc, cậu ấy hỏi tôi sao không đi ăn, tôi đáp vì không quá đói nên muốn làm bài tập một lát đã. Cậu ấy gật đầu rồi đến căng-tin ăn, lúc về cầm theo hai hộp sữa chua và hai chiếc bánh mì, không nói gì mà chỉ đặt lên bàn tôi rồi về chỗ ngồi.

Tôi đỏ mặt, may mà xung quanh không có ai. Tôi cẩn thận cất đồ đi, sau đó chia một phần cho bạn thân ở cuối lớp.

Đó là lần đầu tiên tôi biết bánh mì có thể ngon đến vậy.

Từ đó về sau, tôi luôn lên chú ý cậu nam sinh ấy. Cậu ấy cao dong dong, vừa trắng vừa gầy, có phần giống nam chính trong phim Nhật. Dù cậu ấy không hay nói nhưng vẫn thường đến chỗ tôi để thảo luận về bài học, lúc cười còn có má lúm đồng tiền, lại hay xấu hổ cúi đầu.

Một khoảng thời gian dài sau đó, tôi cảm thấy cậu ấy hẳn đang thầm thích tôi rồi.

Vì thế, giờ thể dục tôi còn vô tư rủ cậu ấy cùng đánh cầu lông, khi đến quầy đồ ăn vặt mua nước cũng thuận miệng hỏi xem cậu ấy có cần gì không.

Sự thật nửa năm sau được công bố: Cậu ấy tỏ tình với bạn thân tôi.

Không được cười! Biết chưa!

Quan trọng là việc không chỉ một lần.

Tức chết tôi mất, đừng tùy tiện đối tốt với nữ sinh, dễ làm người ta hiểu lầm lắm đó biết không!

Tôi còn trộm nghĩ điều này có phải vì bạn thân tôi được hoan nghênh quá hay không?

Cậu ấy đúng là mỹ nữ theo nghĩa truyền thống với đôi mắt biết nói, làn da trắng nõn, mặc quần áo mùa hè còn có thể thấy xương quai xanh xinh đẹp. Nhưng tôi thích cậu ấy như vậy, sẽ không tùy tiện ghen ghét với cậu ấy đâu.

Không biết từ lúc nào, các bạn trong lớp tôi rất thích đùa nhau chuyện bạn nam bạn nữ. Giáo viên hẳn gọi một bạn nữ trả lời câu hỏi mà không làm được, mọi người sẽ nhón nháo đòi thầy cô gọi một bạn nam khá thân thiết với cô bạn kia. Tuy đương sự thường bị bạn bè làm đỏ mặt tía tai, nhưng tôi vẫn cảm thấy thực sự họ vẫn đang thầm vui vẻ, bằng không các bạn cũng sẽ không đùa cợt nhàm chán như vậy.

Chúng tôi còn có một quy định, đến sinh nhật ai thì đối tượng có tai tiếng với người ấy phải lên bục giảng hát một bài làm quà. Nhưng cũng có người như bạn thân tôi, vì quá nhiều người thích, không tìm được ai đại diện nên dứt khoát để mỗi người hát một bài.

Dù nghe rất ầu ỹ nhưng tôi vẫn rất chờ mong xem sinh nhật mình các bạn sẽ gọi ai lên hát? Từ một tuần trước sinh nhật tôi đã bắt đầu háo hức không thôi, còn mong đợi hơn được quà sinh nhật. Kết quả là đến hôm đó, tôi mới phát hiện không ai hát cho tôi nghe cả.

Có lẽ đối với người khác, đây là một chuyện quá đỗi bình thường. Lớp tận hơn năm mươi người, thỉnh thoảng cũng sẽ có tình huống này. Nhưng sinh nhật ngày đó, nhìn bốn chữ “Sinh nhật vui vẻ” lẽ loi trên bảng, tôi thấy mất mặt chết đi được.

Tối hôm đó, tôi trốn trong chăn khóc rầm rức. Tôi thấy mình thất bại vô cùng, sống mười bảy năm mà đến một điểm khiến người khác thích cũng chẳng có!

Bạn đừng nói với tôi kiểu tôi còn có ba mẹ yêu tôi, họ yêu tôi vì tôi là con gái của họ chứ gì! Cảm giác này chẳng khác gì đang gian lận, bởi vì nếu tôi không phải con gái họ, đời nào họ chịu yêu tôi?

Tôi mong chờ được người thích như vậy có phải vì thói hư vinh, vì nội tâm không đủ mạnh mẽ?

Nhưng tôi đâu còn cách nào khác, tôi cũng biết tâm lý như vậy không tốt, nhưng tôi chỉ mới mười bảy tuổi đầu, cũng mong muốn có một mùa mưa lãng mạn chứ không phải chỉ toàn học với học. Tôi hy vọng mười năm sau nhìn lại, thanh xuân của mình không chỉ có một màu nhợt nhạt.

Vì sao không ai thích tôi? Tôi làm gì không tốt cơ chứ? Tôi không đáng được yêu thích như vậy sao?

Reply from: Tôi của mười năm sau

Lên đại học rồi, trong kí túc xá nữ có một chủ đề là “Kể về những nam sinh tốt bạn từng bỏ lỡ”.

Tôi im lặng nghe “lịch sử huy hoàng” của mọi người, rồi thành khẩn nói tôi chưa từng được ai theo đuổi. Tuy các cô ấy đều không tin, nhưng sự thật đúng là vậy.

Mười năm nay, tôi rất cuộc cũng có người thích, cũng có người tôi thích. Tình yêu của người trưởng thành rất khác với thời niên thiếu, không có ai biết thư tình, lên đặt ly trà sữa lên bàn cho bạn, cũng không ai chạy dưới trời mưa đưa dù đến lớp học, đứng trước cổng trường hét tên bạn... Tình yêu của người trưởng thành gọn gàng dứt khoát, không bị hóc môn tuổi dậy thì khuấy phá, có thể liệt kê tuần tự một cách rõ ràng.

Khi lớn lên, bạn sẽ hiểu ra rằng cách làm của bạn cùng bạn năm ấy cũng không sai, thích là thích, không thích là không thích, cậu ấy không có nghĩa vụ phải nghĩ tới cảm giác của bạn, phối hợp bạn diễn kịch, thỏa mãn lòng hư vinh của bạn. Mập mờ và do dự là sự không kiên định đối với tình cảm.

Bạn từng thấy không phục, vì sao những nữ sinh của bề ngoài và thành tích thoát nhìn không bằng mình lại được người ta nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Nhưng bây giờ nhìn lại, tôi nhận ra khi đó bạn quá lo được lo mất, tuy không cố ý nhưng thường có ý dâm chọc người khác. Trong việc học tập bạn cũng thường nói dối rằng mình không ôn bài gì nhiều...

Bạn không thể không thừa nhận những tật xấu ấy tuy không phải khuyết điểm nhưng sẽ làm người ta khó lòng yêu mến.

Những cô gái yêu cười đều sẽ gặp may mắn, đây là sự thật. Bởi vì lúc bạn nở nụ cười, bạn đang truyền cho người khác năng lượng tích cực, khiến người khác vui vẻ sung sướng.

Muốn được người khác yêu thương, chú ý không phải là một chuyện khó mở miệng nói ra.

Hy vọng mình tự tin hơn nhờ được người khác yêu thích cũng không phải là một điều đáng xấu hổ.

Điều này không liên quan đến chuyện nội tâm mạnh mẽ hay yếu đuối, bởi ai cũng hy vọng được yêu thích, được khẳng định. Tôi thậm chí còn thấy đây là một cảm xúc tích cực, chỉ là phương pháp của bạn quá đối ngẫu thôi.

Muốn làm nam sinh thích mình, ngoài việc tỏ ra ồn ào để thu hút sự chú ý, bạn có thể đơn giản ngắm lại xem làm cách nào để mình trở nên tốt hơn. Thấy vẻ ngoài mình tạm được thì hãy nỗ lực giảm cân, làm đẹp, nâng cao thẩm mỹ, đổi một kiểu tóc hợp với mình hơn, trở nên sạch sẽ gọn gàng. Nếu thấy tính tình mình quá tệ, trò chuyện cũng không khiến người khác yêu thích thì hãy đọc thêm sách, tiếp xúc với những người được hoan nghênh nhiều hơn, như vậy bạn mới biết được vì sao không ai thích mình.

Bạn phải nhớ rằng trong lịch sử nhân loại dài đằng đẵng, có những đức tính luôn được người ta ca ngợi, dù ở niên đại nào, nền văn minh nào. Tỷ như thiện lương, chuyên tâm, nỗ lực.

Con đường trưởng thành chính là việc học làm sao để dịu dàng hơn, hiểu biết hơn. Dịu dàng không phải là nói chuyện nhẹ nhàng, vén tóc qua tai lúc mỉm cười là xong, mà phải xóa bỏ từng chút năng lượng tiêu cực và tính xấu trong mình.

Không có ai ghét ghét mãi, nếu bạn đủ tốt thì chẳng việc gì phải lo lắng không ai thích mình. Nếu cả thế giới đều không thích bạn, hãy xem lại bản thân còn nơi nào không đúng, chắc chắn không có chuyện cả thế giới đều sai.

Bạn phải xứng với từ “yêu” này trước cái đã

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Mà Tôi Từng Đối Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Lá thư thứ hai b:a windup: kết thúc

Thanh xuân trong suốt giống như chén rượu nguyên chất, uống đó, cạn đó, rồi chia ly.

From: Trâu Trâu, 18 tuổi, trong một năm lớp 12 tăng hai độ cận thị.

To: Tôi của mười năm sau.

Hôm nay, tôi tốt nghiệp.

Hôm nay, tôi tròn mười tám tuổi.

Tính ra thì tôi từng tốt nghiệp mẫu giáo, tiểu học, trung học, đã ngọt ngào ba lần rồi. Thế nhưng lần chia ly sau khi thi Đại học này rất khác, nó khiến tôi sợ hãi.

Tôi thật sự rất sợ, sợ tương lai đơn độc, sợ thanh xuân dần mất đi, sợ thời gian trôi qua nhanh.

Lớp mười khi mới vào lớp này, một người quen cũ cũng không có, tôi không muốn chủ động đi kết bạn. Bạn bè thân cấp hai đều học trường khác, tôi đã từng rất muốn chuyển trường đi tìm chúng nó.

Chủ nhiệm lớp rất lùn, tự xưng là “Khoai Tây”, thầy đứng trên bục giảng như một đứa trẻ con đang nhảy nhót, lên lớp buổi đầu tiên đã cười híp mắt nói: “*Lớp chúng ta là lớp 10-1, từ bây giờ chúng ta chính là người một nhà.*”

Đại hội thể dục thể thao lần thứ nhất, vừa mới bắt đầu vào lớp ai cũng không quá nhiệt tình, không ai viết bản thảo tin tức, cũng chỉ có mấy bạn trong ban cán sự đến cổ vũ các bạn tham gia thi đấu. Cuối ngày đầu tiên, lớp chúng tôi xếp cuối cùng, thành tích vô cùng thảm hại.

Ngày thứ hai đi vào sân vận động, tôi mới phát hiện trong vòng một đêm tất cả mọi người đều thay đổi, trở nên rất đoàn kết. Các bạn không tham gia gì tự giác thành lập ban hậu cần, khẩu hiệu cũng có, mọi người đổ đầy cát vào chai rỗng, một bên hô cổ lên một bên gõ, chấn động toàn trường.

Tôi báo danh tham gia chạy tám trăm mét cự li dài, chạy thứ hai từ dưới đếm lên, lúc vượt qua vạch đích, cả lớp chạy ra ôm lấy tôi.

Ba năm ba lần đại hội thể dục thể thao, lớp chúng ta thứ hạng lần lượt là thứ ba, thứ hai, thứ nhất.

Vào mùa đông, trường học yêu cầu học sinh chạy bộ lúc sáu giờ sáng. Chúng tôi học như học cái bánh chưng, từng đĩa xiên xiên vẹo vẹo chưa tỉnh ngủ đã bắt đầu chạy bộ, chạy được nửa đường cả lớp ngằm hiểu cùng nhau rẽ sang nhà ăn. Chờ đến lúc cán bộ trực nhật đến bắt chúng tôi thì bánh bao đã ăn xong rồi.

Tuyết rơi đầu mùa, “Khoai Tây” mắt nhắm mắt mở, để chúng tôi đến sân thể dục ném tuyết, đuổi theo chạy mấy trăm mét cũng không chịu dừng lại. Tôi nằm xoài trên đất bật cười, bạn bè kéo cũng không dậy nổi. Kết quả ngày hôm sau tỉnh dậy phát hiện mình bị cảm, đến phòng học liền yên tâm, bởi vì hai phần ba lớp đều ốm. Thầy giáo lên lớp mới mở miệng, ở dưới lớp học đều là tiếng lau nước mũi.

Không rõ ai mang thuốc cảm, cả lớp chuyền tay nhau cùng uống.

Còn có một lần mất điện, các lớp khác đều bị đuổi về phòng ngủ, chỉ có lớp chúng tôi không ai chịu về. Phòng học không có đèn, không có nến, chúng tôi ngồi trong lớp chơi đánh trống chuyền hoa, đến phiên ai thì lên bục hát. Hôm ấy tôi khá xui, thành người đầu tiên “trúng thưởng”. Tôi hát dở tệ, đứng trên bục nhìn nhó mồm mới hát hết bài “Bạn cùng bàn”, lúc bấy giờ lũ bạn ngồi dưới đã cười như điên rồi.

Còn nhớ lần cả lớp chúng tôi cãi nhau với lớp bên cạnh, học sinh hai lớp tranh nhau xem đến cùng lớp nào mới là lớp tốt nhất. Mặc dù vị trí nhất khối ở lớp học nhưng top 10 lớp tôi chiếm nhiều hơn rõ ràng.

Mặc dù tôi và mấy bạn nữ đều ghét cái đứa được gọi là Hoa khôi ở lớp chúng tôi, cảm thấy con nhỏ này ớn à ớn ền lại làm màu, thế nhưng lúc nữ sinh lớp bên cạnh bảo cô ấy xấu xí, chúng tôi vẫn không nhịn được gây hấn với họ ở WC.

“Xấu cái gì mà xấu, sao mày không nói hoa khôi lớp chúng mày xấu thế nào đi.”

Tiệc tối tết âm lịch lớp mười một, lớp chúng tôi biểu diễn đàn ghi-ta bài “Bạn cùng bàn”. Thật ra áp lực từ việc học rất lớn, thế nhưng mọi người tình nguyện ngủ ít đi một tiếng, không ai muốn bỏ lỡ khoảng thời gian cùng luyện tập, cùng cười đùa sau giờ học.

Lúc tập duyệt lại một lần trước khi diễn, trời đột nhiên đổ mưa, trời mưa đột ngột quá nên đến lúc tanh, cả trường hò reo vang trời. Tôi ngồi trong phòng học nhạc cũ kỹ, ngẩng đầu thấy một ánh cầu vồng.

Tôi mãi mãi không thể quên chàng vạng tối hôm đó, chúng tôi ở dưới cầu vồng đàn ghi-ta, hát to, cười toe toét, thời gian giống như dừng lại, cả đời sẽ không già đi.

Bây giờ nhớ lại, thật hoài niệm.

Nhớ tên “Bốn mắt” mỗi lần thức đêm ôn tập trước kì thi còn luôn miệng nói mình chưa học gì. Nhớ đến lúc tổng vệ sinh lớp phó lao động nói nhiều đến mức làm mọi người muốn nhét giẻ lau vào mồm. Nhớ sau mỗi kì nghỉ đại diện bộ môn nghiêm túc thu bài tập về nhà. Nhớ mỗi lần viết bảng đều phải kiễng chân lên, phải nhảy lên mới lau tới chữ của “Khoai Tây” trên bảng. Nhớ giọng nói chuẩn Anh của giáo viên đứng lớp...

Nhớ cô bán com ở nhà ăn, mặc dù cô luôn thiên vị bọn con trai. Nhớ chủ nhiệm giáo dục ngày ngày đi giày cao gót, mũi hếch lên tận trời. Nhớ bức ảnh xấu xí trên thẻ học sinh. Nhớ vết trỉ loang lổ trên xà kép ở sân thể dục...

Nhớ lớp 12-1 sớm chiều bên nhau như người một nhà, mọi người đều dịu dàng, thiện lương, đáng yêu đến vậy.

Chúng tôi sắp phải xa nhau rồi sao.

Thật sự hi vọng mùa hè này vĩnh viễn không kết thúc, chúng tôi mặc đồng phục ngập một cái, thầy giáo dạy số học không sợ người khác thấy phiên tiếp tục giảng về hàm số lượng giác, quặt trên đầu kêu kéo cả kéo kệt như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, hề tiếng chuông tan học vang lên là học sinh đồng loạt gục xuống bàn.

Mà dưới góc bảng đen là thời gian đếm ngược, mãi mãi cũng không đếm đến số không.

Tiếng ve kêu ồn ào bên tai, tủ lạnh đầy kem bên trong quán bán quà vặt.

Viết đến đây, tôi không nhịn được mà khóc.

Có thể là tôi quá đa sầu đa cảm, hôm nay kết thúc kỳ thi đại học, mọi người thật sự đường ai nấy đi rồi. Câu sau này gặp lại còn chưa kịp nói rõ ràng, mà đã có người bắt đầu kế hoạch đi du lịch nghỉ hè, các bạn nam thì lập nhóm đi net đại chiến ba ngày ba đêm. ... Tôi một mình trở về lớp học, thấy cửa đã khoá bèn trèo vào từ cửa sổ.

Sách giáo khoa của chúng tôi đã dọn về nhà từ lâu trước kì thi tốt nghiệp trung học. Bàn ghế do chúng tôi bỏ tiền mua, “Khoai Tây” nói nếu muốn thì có thể dọn về, nhưng không ai làm vậy. Bọn tôi rời khỏi trường học rồi, chúng nó đâu còn ý nghĩa gì. Vừa mới thi xong môn cuối cùng này, tất cả học sinh lớp mười hai cùng một chỗ đi ra, thiên quân vạn mã, dòng người chen chúc xô đẩy, thế nhưng trên mặt mỗi người đều là biểu tình mê mang chết lặng. Vậy là kết thúc rồi? Cứ như vậy thôi? Thanh xuân đây ư? Lúc đó, tôi xen lẫn trong đám người, ngổn ngang trăm mối cảm xúc, nhưng một câu cũng không nói nên lời. Cảm thấy có gì đó nhen nhóm trong đáy lòng, đồng thời lại mất đi cái gì đó. Tôi thật sự không có tiền đồ, vừa viết vừa khóc. Đáng giận là radio của trường học còn cất cao giọng hát, hết lần này tới lần khác là “Bạn cùng bàn”:

“Mai đây liệu cậu còn nhớ tới

Dòng nhật ký nắn nót viết ngày hôm qua

Sau này liệu rằng cậu có nhớ lại

Lúc xưa cậu từng hay khóc nhè...

Mình cũng chỉ tình cờ lật lại bức ảnh

Và nhớ cậu, bạn cùng bàn..."

Thật sự muốn đem lời bài hát chép lại một trăm lần. Sau một trăm lần, chúng ta sẽ không phải nói lời tạm biệt. Lớp 12-1, tôi yêu bạn.

Reply from: Tôi của mười năm sau:

Lúc tôi mở bức thư này, đúng lúc vào mùa hè. Có người nói, chỉ có mùa hè thuộc về học sinh mới gọi là mùa hè, mà đối với những người lớn như chúng tôi, tháng 7 tháng 8 chỉ có thể được gọi là “những ngày nóng như đổ lửa”.

Vào một ngày nóng như thế, tôi nhận được bức thư cáo biệt từ bạn, cô gái đến từ mùa hè.

Vừa rồi là tết Đoan Ngọ, tôi được ba ngày nghỉ nên quyết định về nhà một chuyến. Người một nhà cùng ăn bữa cơm, ở bên bố mẹ cùng xem phim. Sau đó, tôi đi dạo phố cả một buổi trưa, đến tối về đến nhà thì ngăn người nhìn mấy tính, không có lấy một người để hò hẹn, cả nam lẫn nữ.

Nhóm bạn thân trước đây hầu hết đều học đại học ngoại tỉnh, sau bốn năm, có người xuất ngoại, có người đi phương Bắc công tác, người gần nhất cũng đến thành phố trên tỉnh, không ai chịu ở lại chốn nhỏ bé này.

Thật ra cũng không phải muốn hay không, chỉ là không có cách nào, thân bất do kỷ.

Chúng tôi vẫn còn giữ liên lạc, thỉnh thoảng vẫn bình luận xã giao trên Internet, cũng thường nói câu “*Lần sau có thời gian gặp phải mời tao ăn cơm nhé.*” Thế nhưng mỗi ngày sáng đi chiều về, thật khó tìm được lúc “có thời gian”.

Mấy năm vừa tốt nghiệp, bạn cùng lớp trở về lúc nghỉ đông và nghỉ hè còn tụ tập đến trường gặp thầy cô. Mua chút trái cây, sô cô la gì đó, dù không khi nào đủ lớp nhưng bảy tám người cũng đủ náo nhiệt rồi.

Thế nhưng nơi đã từng nhớ mãi không quên, nơi đã bao bọc chúng tôi qua cả thời thanh xuân niên thiếu, bây giờ chỉ còn là “có hương” mỗi khi nhắc lại. Khi bạn dùng từ “có hương” để nói đến một nơi, thường có một ý nghĩa khác, đó là bạn sẽ không trở về.

Chỉ có thiếu niên ngây thơ trẻ tuổi mới tin sẽ có ngày gặp lại, chờ đến độ tuổi như tôi bạn sẽ rõ, đại đa số những lần tạm biệt đều lặng lẽ không tiếng động, thậm chí nói một câu cho ra dáng “Gặp lại” cũng không có.

Càng là người quan trọng, càng khắc sâu tình cảm, ngày mất đi càng qua quýt bình thường.

Giống trống khua chiêng, oanh oanh liệt liệt, mọi người ai cũng biết, ân đoạn nghĩa tuyệt tạm biệt, ngược lại thường bị vận mệnh đùa cợt, tình cờ lại gặp nhau giữa biển người.

Cuộc sống không ngừng có người đến người đi, mấy năm nay đón đi rước về, tôi đã thành thói quen.

Hai mươi tuổi đến ba mươi tuổi, miễn cưỡng có thể gọi là “Sau tuổi dậy thì”, đây mới là thời gian hoang mang nhất, thời gian tốt nhất cũng tồi tệ nhất của một người.

Chúng ta đã mất đi rất nhiều che chở giúp đỡ, sẽ không còn ai tha thứ, bao dung sai lầm, thế nhưng chúng ta lại tay trắng bước trên con đường đời, không ngừng lạc mất chính mình, sau đó lại té ngã trên đất, cảm thấy đau, mới nhớ tới phải tìm lại chính mình.

Rồi lại vội vã chạy theo dòng đời, lại đánh mất bản thân.

Có khi ngay cả chính mình cũng không thể tìm trở về, hướng chỉ là lạc mất ai đó?

Cũng không phải là không đau lòng, chỉ là mất đi quá nhiều không thể đếm được, có đủ loại ngăn cách ở hai bên bờ sông, không có cách nào vượt qua. Kể cả có lấy hết can đảm vượt qua, lại sẽ phát hiện, phong cảnh bên kia đã sớm không phải nơi bạn quen thuộc, người đã từng cùng bạn sống vai kề vai cũng đã lìa lìa. Nhưng còn có cách nào đâu, chỉ biết bất lực vậy thôi.

Thế nhưng vẫn phải cảm kích, cảm ơn người đã từng xuất hiện trong sinh mệnh của tôi, để cho tôi tại lúc bốn bề vắng lặng, tại lúc uống rượu ca hát, có ít nhất một hồi ức đáng giá để nhớ lại. Cảm ơn người đã ở lại đến cuối, để cho lúc tôi rời khỏi thế gian này, không tính là trắng tay.

Sợ mới đúng, có sợ mới là cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Mà Tôi Từng Đối Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Lá thư thứ hai từ: father: bố

Tình thương của cha với tôi mà nói luôn bí ẩn và xa lạ, là một nút thắt có vô số khả năng

From: Snoopy, 19 tuổi, thích nhất câu chuyện Charlie Brown và Snoopy

To Tôi của mười năm sau:

Hôm nay bố lại cãi nhau với mẹ, âm ỉ vô cùng, cuối cùng ông ấy cầm cái bật lửa trên bàn ném về phía mẹ. Tôi chạy đến che trước mặt mẹ, mẹ một tay đẩy tôi ra, chỉ lo tôi bị thương.

Tôi nhin không được vừa khóc vừa lớn tiếng mắng ông ấy. Ông ấy tức giận đến run rẩy, cả người đều là mùi rượu, ông chỉ vào cửa lớn bảo tôi và mẹ cút đi. Tôi lúc ấy lôi kéo mẹ sẵn sàng đi ra ngoài, mắng ông ấy: “*Bố tưởng quý hoá lắm à! Con hận bố cả đời!*” Tôi đã thật sự nghĩ tới chuyện từ nay về sau ân đoạn nghĩa tuyệt với ông ấy, nhưng mẹ một hai phải giữ chặt tôi, đẩy mạnh tôi vào phòng, bảo tôi ngủ cho tốt, đừng nghĩ nhiều nữa, tất cả cứ để bà lo.

Tôi thực sự không thể hiểu được sự yếu đuối của mẹ tôi, một cuộc hôn nhân, đến mức như vậy, ông ta đã chỉ ra cửa bảo chúng tôi cút ra ngoài, vì sao còn muốn mặt dày mày dạn ở lì nơi đây? Vì sao mẹ không thể thoát mái nhà chầm dứt?

Dù sao trong mười mấy năm qua, thứ mà bà nhận được đều là bất hạnh.

Ông ấy không quan tâm tôi và mẹ tôi từ khi tôi còn nhỏ, mỗi ngày vừa tan ca là cùng đi uống rượu với nhóm bạn xấu, phải tới đêm khuya mới say khướt về nhà, ồn ào khiến tôi và mẹ chẳng tài nào ngủ được. Ông ấy không biết sinh nhật của tôi, không biết tôi học lớp nào, cũng chưa từng tham dự hội phụ huynh của tôi.

Tôi chưa từng gặp ai vô trách nhiệm hơn ông ta.

Tôi chưa từng đi dạo phố với ông ấy lấy một lần, chưa từng ăn đồ ăn ông ấy làm, chưa từng thấy ông ấy làm việc nhà, chưa từng chụp tấm ảnh nào với ông ấy.

Còn nhớ một năm tiểu học, trước sinh nhật tôi một buổi tối, bởi vì quá hưng phấn nên tôi ngủ không yên. Ông ấy uống rượu trở về, thấy tôi còn chưa đi ngủ, gờ tay lên cho luôn tôi một cái tát, tôi làm sai cái gì chứ? Tôi chỉ chờ mong sinh nhật của mình thôi mà.

Còn có một lần mẹ đi công tác, giữa trưa tôi về đến nhà, cao hứng bưng bưng mà cho ông ấy xem bài thi điểm tối đa. Ông ấy lại không nói hai lời, cầm lấy giá phơi đồ một bên đánh tôi mà không có một lý do, tôi vừa khóc vừa kêu. Thế rồi tôi đẩy cửa chạy ra ngoài. Tới trường học thì cửa trường còn chưa mở. Tôi ngồi xồm ngay cổng trường cả một buổi trưa. Đến giờ giải lao đầu giờ chiều mới nhờ bạn bè cùng tôi đến nhà vệ sinh, vén quần áo ra thấy trên lưng đều là vết thương vừa tím vừa sưng.

Buổi tối mẹ về nhà, thấy vết thương của tôi, bà như điên lên, vứt hết việc nhà, chỉ biết ôm tôi khóc nói xin lỗi. Đến nay tôi còn nhớ dáng vẻ bi ai như muốn chết của mẹ. Tôi biết được nguyên nhân ông ấy đánh tôi, đó là bởi anh em ông ta bất ngờ qua đời, còn tôi lại vui cười xuất hiện trước mặt ông.

Ông như một người mắc bệnh trầm cảm, đóng kín bản thân trong thế giới của chính mình, không ai có thể đi vào.

Sau này lên cấp Hai, quan hệ của chúng tôi ngày càng tệ. Ở nhà, ông ta không nói lời nào, có nói chuyện, hỏi han ông ấy cũng không hề hé răng. Mẹ bèn đứng bên cạnh hỏi ông muốn ăn gì, có muốn mua giày mới hay không, hỏi mai có tăng ca hay không... Ông ta không đáp đến một lời.

Ngay cả tôi cũng bị tra tấn điên rồ, kỷ lục là tôi suốt một tuần không nghe ông ấy nói một chữ, tôi làm sao không biết mẹ nhin được.

Năm đó bà ngoại phản đối mẹ lấy bạn trai khi đó mà không có nguyên nhân gì, sau khi ép bà chia tay lại nhờ người giới thiệu mới tìm được bố tôi khi ấy mới đậu đại học, bèn ép bà lấy ông ta.

Khi đó bọn họ ở riêng, lúc sinh tôi cũng là mẹ tự mình đến bệnh viện, khi nằm trên giường bệnh mới phát hiện nước ối đã sớm vỡ rồi.

Ông ấy chưa từng dễ chịu với mẹ, hai người đến ảnh cưới cũng không chụp.

Tôi là mẹ một tay nuôi lớn, người cha này có hay không có thật sự không khác gì mấy, tôi thậm chí còn từng hâm mộ những bạn trong gia đình đơn thân, bởi họ chỉ thiếu tình cảm giữa cha mẹ với nhau, nhưng từng người vẫn yêu họ như cũ.

Mà tôi, chỉ có mẹ.

Những năm cấp Hai, có một lần tôi đánh nhau với nam sinh cùng lớp, rõ ràng là nó gây chuyện trước, vừa mắng vừa nhò nước bọt vào người nên tôi mới không nhin được mà đánh lại. Cuối cùng giáo viên mời phụ huynh, ông ta không đến, tôi phải đứng trong văn phòng đến tận giờ tan học.

Tôi về đến nhà, ông ta mắng tôi, tôi cãi lại. Sau đó ông ta lại giơ tay lên muốn đánh tôi, tôi chạy về phòng mình khóa trái cửa, ông ta tức giận đến mức liên tục đá cửa, cuối cùng tìm đến dao phay chém cửa phòng tôi, tôi ở trong phòng sợ tới mức phát run, không dám khóc thành tiếng.

Tôi hận ông ta, tôi hận ông ta, tôi hận ông ta. Trong trí nhớ, mẹ luôn không ngừng khóc, giải thích với tôi, nói xin lỗi không thể cho tôi một gia đình hạnh phúc đầm ấm, tất cả đều là lỗi của bà mới khiến tôi chịu nhiều khổ cực như vậy. Nhưng đối với tôi mà nói, tôi tình nguyện mình không sinh ra trên thế giới này, cũng hy vọng mẹ chưa từng có gặp được ông ta. Sau đó nữa, tôi và ông ấy đã đạt tới nỗi hoàn toàn không nói với nhau lời nào, cả nhà không khí trầm lắng. Làm bộ ông ấy không tồn tại, tôi ngược lại càng thoải mái.

Lần tranh cãi cuối cùng là lúc tôi điền nguyện vọng thi Đại học. Cha mẹ khác đều gọi điện thoại khắp nơi giúp đỡ hỏi trường học hỏi chuyên ngành, ông ta chế giễu, mỗi ngày đi ra ngoài uống rượu, đoán chừng ngay cả tôi thi bao nhiêu môn cũng không biết.

Cuối cùng tôi quyết định rời tình, đi Bắc Kinh học tập, tôi nghĩ kĩ rồi nên chọn học một ngành tuy rằng không quá thích nhưng thực sự phù hợp đi làm. Lúc học đại học thì bắt đầu làm việc tự mình tích tiền, tốt nghiệp tìm được công việc, để bọn họ ly hôn, tôi nuôi mẹ.

Sau khi ông ta biết lại giận tím mặt, nói tôi điền bừa nguyện vọng. Tôi nhìn không được trực tiếp nên bàn phím xuống mặt đất, hét lên với ông ta: “*Chuyện của tôi không cần ông quản!*”

Ông ta cười lạnh nói với mẹ tôi: “*Đây là con gái ngoan mày nuôi đồ há.*” Tôi nói: “*Đúng vậy, dù sao không phải ông nuôi.*” Những lời này có lẽ kích thích ông ta, ông ta lớn tiếng mắng tôi và mẹ, ném gạt tàn thuốc vớ trên mặt đất.

Trong nháy mắt gạt tàn thủy tinh vỡ tung kia, tôi cuối cùng mở miệng nói: “*Hai người ly hôn đi.*” Mẹ khó tin quay đầu nhìn tôi. Tôi quỳ trên mặt đất, quỳ gối trên thủy tinh, vừa khóc vừa nói: “*Con van xin hai người, hai người ly hôn đi.*” Ông ta chỉ vào mũi của tôi rống to: “*Cút! Mày cút đi!*” Tôi nói: “*Tôi cút cũng được, hai người ly hôn trước đi.*” Tôi nhớ rõ, một câu cuối cùng ngày đó tôi nói với ông ta là: “*Tôi hận ông.*”

Thật ra, tôi biết, ông ấy yêu tôi. Có lẽ ông ta chưa từng yêu mẹ của tôi, chưa từng yêu gia đình này, nhưng tôi biết, ông ta yêu tôi. Tôi nhớ rõ có một năm mùa đông, ông ta đi nơi khác, mẹ đi làm, tôi một mình ở nhà.

Lúc tôi ra ngoài ăn cơm quên mang chìa khóa, bị khóa ở ngoài cửa, gọi điện thoại mẹ nó không thông, gọi điện thoại cho ông ta, khi ấy chắc là đang trên tiệc rượu, trong điện thoại tranh cãi cực kì âm ỉ. Vừa nghĩ đến ông ta lại uống rượu, tôi liền vô cùng chán ghét, rõ ràng là người không mang cái chìa khóa, tôi lại thái độ mười phần ác liệt mắng ông ta. Ba tiếng sau, ông ấy gọi xe về, toàn thân đều là mùi rượu. Tôi khi đó đã mơ mơ màng màng tựa vào cạnh cửa ngủ, thấy là ông ấy, theo bản năng hỏi:

“*Sao bố đã về rồi?*”

Ông ấy nói: “*Bởi vì con khóc trong điện thoại mà.*” Bởi vì tôi khóc trong điện thoại, cho nên ông ấy bỏ qua chính sự, chạy trở về trước, tiền gọi còn nhiều hơn tiền lương một ngày của mình.

Còn có mỗi lần ông ấy uống rượu say rượu về nhà, đều chạy đến phòng của tôi bật đèn lên, thấy tôi ngủ lại tắt đèn trở về phòng. Bởi vì ngọn đèn chói mắt sẽ làm tôi tỉnh từ trong mộng, cho nên mỗi một lần ông ấy làm như vậy, tôi đều tức giận vô cùng, mắng to ông ấy.

Nhưng ông ấy chưa từng sửa đổi, mười mấy năm qua, mỗi buổi tối đều là như thế. Thật ra tôi biết, ông ấy chẳng qua là muốn nhìn tôi một cái, biết tôi ở đó. Là bởi vì biết ông ấy yêu tôi, cho nên tôi mới biết được, làm như thế nào tổn thương lòng ông ấy nhất. Tôi nói tôi hận ông ấy, tuy ông ấy sẽ không biểu hiện ra ngoài, nhưng tôi biết, ông ấy sẽ rất buồn. Tôi không có cách nào, không chế không được mình muốn tổn thương ông ấy, giống như ông ấy tổn thương tôi và mẹ. Tôi biết, nếu ông ấy và mẹ thật sự ly hôn thì người có cuộc sống tồi tệ nhất định là ông ấy. Bởi vì ông ấy không biết làm gì, tôi thậm chí đoán là ông ấy ngay cả siêu thị cũng chưa từng đến.

Tôi chán ghét ông ấy, tôi muốn rời xa ông ấy, tôi thậm chí còn chán ghét trong cơ thể có ghen của ông ấy. Nhưng lúc nhìn thấy ông ấy thật sự khổ sở, tôi mới nhớ tới mùa đông tuyết rơi kia, người đàn ông cả người tuyết phủ ôm lấy tôi đi vào trong phòng, nói với tôi: “*Bởi vì con khóc trong điện thoại mà.*”

Tôi không biết nên làm như thế nào, tôi thật sự không biết, bạn có thể nói cho tôi biết không?

Reply from: Tôi của mười năm sau:

Bố của bạn thực sự không phải là một người đàn ông tốt, người chồng tốt, người bố tốt. Ông ấy hút thuốc uống rượu, lúc nào cũng thua tiền nhưng vẫn đánh bài, ông ấy không kiếm được nhiều tiền, không có thể cho bạn cuộc sống giàu có, ông ấy rất ít khi cười với bạn và mẹ của bạn, ông ấy thậm chí không tặng quà mẹ bạn trang sức gì, ông ấy và bạn trong lúc đó, cũng luôn cãi nhau và đánh nhau.

Thế nhưng, người này, là bố bạn.

Người cha mỗi đêm khuya về nhà sẽ bật đèn để nhìn thấy bạn.

Cuối cùng, ông ấy vẫn không ly hôn với mẹ. Hôn nhân của họ, có lẽ bạn nhìn không hiểu, bạn không thể lý giải, nhưng, bạn cũng không có tư cách chen vào. Sau khi lên đại học, bạn sẽ đi đến nơi khác, chỉ khi nghỉ đông và nghỉ hè mới có thể về nhà. Số lần gặp mặt ít đi, quan hệ cũng hơi dẹt đi một ít. Tuy hai người vẫn rất ít khi nói chuyện cùng đối phương, nhưng ít nhất sẽ không cãi nhau kịch liệt nữa.

Có một năm mùa thu, ông ấy ngồi tàu đến thăm bạn, chỉ nói cho bạn là đến làm việc, thuận tiện đến thăm mà thôi. Hai người cùng đi ăn bữa cơm, chọn

bốn món ăn mặn hai cái món ăn chay, bạn nói ông ấy lãng phí, ông ấy không hề rằng.

Sau đó, ông ấy phải đi, bạn mua cho ông ấy chút đồ ăn để ông ấy ăn trên tàu, ông ấy không cần, bạn liền tức giận bắt ông ấy nhận lấy. Ông ấy vẫn không chịu, bạn tức giận giật túi lại, quay về phòng ngủ.

Sau đó, bạn gọi điện nói chuyện với mẹ mới biết rằng lần ấy ông đặc biệt đến thăm bạn. Đó là sinh nhật thứ bốn mươi bảy của ông, ông không tổ chức ở nhà mà mua vé tàu đến. Không có giường nằm, ông ấy đã đứng 34 tiếng đồng hồ để đến thăm bạn.

Ở đầu kia điện thoại, bạn nhìn không được khóc nức nở.

Bạn trách ông ấy rất nhiều. Bạn trách ông ấy chẳng bao giờ chịu xuống bếp, không chịu làm việc nhà, không chịu đứng giờ về nhà, không chịu từ bỏ thuốc lá rượu chè, không chịu cố gắng kiếm tiền, không chịu đối tốt với mẹ bạn, không giống cha người khác hiền từ mà nhìn xa trông rộng.

Nhưng thật ra bạn không có tư cách trách ông ấy, bạn ngay cả sinh nhật ông ấy cũng không biết cơ mà.

Tốt nghiệp đại học, bạn tìm công việc ở quê hương, ở lại nhà. Bạn gõ cửa, thế mà lại nhìn thấy dáng vẻ tươi cười của ông ấy. Lúc này bạn mới biết thật ra ông ấy cũng biết cười.

Trước khi nhận chức, mỗi ngày bạn chỉ làm tổ ở nhà lướt mạng. Mấy ngày sau, ông ấy lại bắt đầu kiểm chuyện học hặc, mắng bạn không có chí tiến thủ, bảo bạn dọn ra ngoài mà sống. Hai người lại âm ỉ một trận, nhưng bạn phát hiện mình không còn tức giận như trước kia nữa.

Ông ấy vẫn sẽ uống đến mức toàn thân đầy mùi rượu, khi về đã thần trí không rõ, vẫn sẽ lùa com lớn tiếng khiến bạn thấy mất mặt, vẫn sẽ đi dép lê, mặc đại quần cộc rồi ra khỏi nhà, vẫn sẽ ngồi hút thuốc ngay phòng khách mặc cho người khác thế nào, vẫn sẽ không biết làm gì.

Có tranh cãi nữa cũng không thể biến ông ấy thành người ôn tồn lịch sự, hài hước anh tuấn, sự nghiệp thành công, yêu chiều bạn hết mực như bạn hằng mong. Trên đời có nhiều người như thế, nhưng họ đều không phải bố bạn.

Có một buổi tối mùa hè, ngoài trời đổ mưa to, trong nhà thì mở điều hòa, ông ấy vẫn muốn chạy đến bên cửa sổ, mở ra rồi chốc chốc lại nhìn ra bên ngoài. Bạn lớn tiếng nói: “*Đóng cửa sổ lại, không thấy điều hòa đang mở sao?*”

Mẹ ở bên cạnh lắc đầu với bạn, bà nói: “*Ông ấy không phải đang ngắm trời mưa, mà đang lo nhờ mưa to quá thì mai không đi xe điện đến chỗ làm được đấy.*” Khoảnh khắc ấy, bạn bỗng bật khóc. Đó chỉ là một người đàn ông bình thường đến không thể bình thường hơn, ông có một gia đình bình thường, ngày mai còn phải mạo hiểm đi xe điện đến chỗ làm. Ông không nhờ mưa vé máy bay đắt tiền, chỉ có thể đứng trên tàu ba mươi bốn tiếng để gặp bạn. Ông ấy cũng hăm mộ những người đàn ông đi siêu xe, tây trang giấy da đường hoàng. Ông chỉ là một người đàn ông bình thường giữa vài tỷ người trên thế giới. Nhưng ông là bố của bạn. Cô gái thân yêu à, cô có thể tha thứ cho ông không? Bởi ông cũng là lần đầu đóng vai “bố”, ông cũng sẽ mệt mỏi, căng thẳng, sẽ buồn bã, sẽ phạm sai lầm. Ông không dùng cách bạn muốn để yêu bạn, cũng như bạn đã không dùng cách ông muốn để đối xử với bạn đấy thôi. Nhưng tình yêu là thật, nước mắt cũng là thật. Ông yêu bạn, cũng như bạn yêu ông vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Mà Tôi Từng Đối Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Lá thư thứ hai lắm: youth: thanh xuân

Vào năm 18 tuổi ấy, vừa nắm tay người đã tưởng hai ta có thể vĩnh viễn bên nhau.

From: Wendy, 18 tuổi, ghét toán, yêu văn.

To: Tôi của mười năm sau

Tôi cảm thấy mình vừa trải qua ngày lễ tệ nhất cuộc đời.

Đầu tiên là bị giáo viên chủ nhiệm gọi đến văn phòng để nói chuyện. Cô giáo hỏi tôi xem liệu gần đây tôi có vấn đề gì không, tôi im lặng không nói gì. Cô kiên nhẫn ngồi đợi tôi một lúc lâu nhưng thấy tôi vẫn luôn lặng im không nói lời nào, bèn nhờ người đến phòng học gọi cậu ấy tới.

Khi tôi nghe giáo viên chủ nhiệm gọi tên của cậu ấy, tôi biết chúng tôi xong đời rồi.

Cậu ấy bước vào văn phòng, nhìn thấy tôi bèn đứng ngay ở đó.

Hai chúng tôi đứng trong phòng làm việc, đồng thời im lặng.

Giáo viên chủ nhiệm nói: “*Không nói gì đúng không? Không sao cả, dù sao cô cũng sẽ trao đổi với bố mẹ hai em.*”

Sau đó cô đi ra ngoài gọi điện thoại. Đúng lúc này, cậu ấy đứng sát bên cạnh tôi, bỗng đưa tay ra, nắm lấy ngón út của tôi. Ngón tay của cậu rất ấm, khi

tay hai chúng tôi đan vào nhau, tôi cảm thấy can đảm hơn nhiều, cái gì cũng không sợ hãi.

Ở trong phòng làm việc, lần đầu tiên tôi gặp được bố mẹ cậu ấy, bọn họ đứng cạnh cậu, đối diện với cha mẹ tôi. Tôi cảm thấy có chút mệt mỏi, tại sao tôi và cậu ấy bắt buộc phải chia thành hai bên khác nhau chứ?

Giáo viên chủ nhiệm nói chuyện chúng tôi yêu đương cho bố mẹ hai bên, giọng cô ấy như đang kể chuyện con nít chơi đồ hàng, điều đó khiến tôi cảm thấy mình vô cùng nhục nhã. Cô ràng đang nói mấy đứa con nít con nôi chúng tôi làm gì có tư cách nói lời yêu.

Cô đâu phải chúng tôi! Cô chả hiểu gì hết! Vì sao cô lại cười nhạo chúng tôi chứ? Chẳng lẽ vì cô lớn tuổi hơn nên có thể dễ dàng đánh giá cuộc sống của người khác sao? Tôi không phục! Nhưng điều khiến tôi cảm thấy đau đớn hơn chính là đến bố mẹ tôi cũng cảm thấy cô nói đúng. Tại sao chứ? Chẳng lẽ họ không có tuổi trẻ sao? Bọn họ lúc còn trẻ chưa từng yêu ai, chưa từng thích ai sao? Tại sao người lớn đều như thế? Giai đoạn trưởng thành từ thiếu niên lên thanh niên của họ rồi cuộc đã trải qua những gì chứ? Hai chúng tôi thích nhau thì có gì là sai chứ? Nếu như chúng tôi có thể đảm bảo rằng việc này không ảnh hưởng đến thành tích học tập của cả hai, vậy thì bọn họ có lý do gì để bắt chúng tôi chia tay chứ? Nếu đã không có lý do, không có lập trường, vậy tại sao còn muốn tách chúng tôi ra? Thế nhưng, những câu nói này, một chữ tôi cũng không thể nói, bởi vì mẹ khóc. Tôi thấy cậu ấy tức giận đến há mồm, muốn phản bác lại, nhưng trong nháy mắt cậu ấy nhìn tôi, tôi đã lắc đầu, ngăn cậu lại.

Tôi bị cha mẹ đưa về nhà. Đứng trước cửa văn phòng, hai nhà chúng tôi tách thành hai hướng, một nhà đi bên trái, một nhà đi bên phải. Bỗng nhiên, cậu ấy quay đầu lại, hét tên tôi thật lớn, giọng nói của cậu ấy to đến mức khiến tất cả mọi người đang ở trong văn phòng đều nghe được.

Cha mẹ tôi đứng đó, lúng túng không biết làm gì, tôi thì quay đầu lại, lớn tiếng trả lời cậu ấy, hét tên cậu thật to. Ánh nắng của buổi hoàng hôn chiếu vào trên mặt chúng tôi, tôi cảm thấy rằng cả đời này tôi cũng sẽ không quên được khoảnh khắc đó. Sau khi về đến nhà, bố mẹ nói chuyện với tôi rất lâu, nói đi nói lại, cũng chỉ vì muốn chúng tôi chia tay, thậm chí trong mắt hai người họ hai từ chia tay này cũng quá to tát rồi. Tôi mạnh mẽ khẳng định với họ hai chúng tôi nhất định sẽ không chia tay. Bọn họ rất tức giận, dọa nếu không chịu chia tay thì sẽ để tôi nghỉ học, không được đến trường nữa. Buổi tối hôm ấy, sau khi bố mẹ ngủ, tôi gọi điện cho cậu ấy. Cậu ấy nghe máy, cả hai chúng tôi đều im lặng, chỉ cảm ông nghe nghe tiếng hô hấp rất nhẹ của nhau, dường như cái gì cũng không cần nói. Tôi vẫn nhớ rằng lúc đó mình rất muốn nói với cậu ấy hãy dẫn tôi đi, đi đến đâu cũng được. Tôi biết đây là một chuyện hoang đường đến cỡ nào, vậy nên tôi chỉ có thể im lặng. Tôi bị bố mẹ nhốt trong nhà ba ngày, cuối cùng tôi nói dối họ rằng sẽ chia tay với cậu ấy, sau đó họ gọi điện cho giáo viên chủ nhiệm nhờ cô giám sát tôi.

Từ ngày đó trở đi, hai chúng tôi vốn đã rất cẩn thận để bên cạnh nhau, giờ đây lại càng khó. Tôi viết những lời muốn nói vào trong một cuốn vở, sau khi tan học sẽ đặt trên bàn học của cậu ấy. Khi nhìn thấy nhau ở trên hành lang, hai bọn tôi chỉ nhìn nhau im lặng, đến cười một cái cũng không dám.

Càng ngày tôi càng trở nên không vui, nhìn thấy cậu ấy và các bạn nữ khác nói chuyện, tôi sẽ ghen tị, sẽ ước ao, chỉ muốn nói cho tất cả mọi người biết quan hệ của hai chúng tôi, rằng người cậu ấy thích là tôi. Khi tôi nhìn thấy cậu ấy chơi bóng rổ ở trên sân, tôi lại có cảm giác rằng, thật ra cậu ấy không thuộc về tôi, cậu hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi chuyện giữa chúng tôi, như một con chim ung giăng cánh trên bầu trời kia, tự do tự tại, mạnh mẽ, đầy khát vọng.

Tôi bắt đầu suy nghĩ lung tung, muốn cậu ấy chú ý tới mình, lại không muốn bị cậu phát hiện. Tôi cảm giác như mình sắp điên rồi, cũng chính là vào lúc này, kết quả học tập của tôi tụt dốc không phanh. Tôi cảm thấy thật buồn cười, lúc trước khi chúng tôi còn hẹn hò với nhau, vốn hoàn toàn không ảnh hưởng đến kết quả. Bọn tôi còn có thể ngồi học với nhau, tôi học giỏi Văn, còn cậu ấy mạnh về các môn tự nhiên, hai chúng tôi bổ sung để hoàn thiện cho nhau.

Bởi vì kết quả thi không được tốt, tôi lại bị giáo viên chủ nhiệm gọi đến văn phòng. Cô lấy một thái độ tự đắc, trích thượng nói với tôi: “*Xem đi, tôi đã nói gì nào, hai anh chị cứ lên lên lút lút đi, chỉ cần một lần thi này thôi là bại lộ ngay.*”

Lần này, cha mẹ chúng tôi lại bị gọi đến văn phòng. Bởi vì kết quả học tập của tôi sa sút, bố mẹ cậu ấy đều cảm thấy như bị tôi liên lụy, lạnh nhạt nhìn tôi. Tôi vẫn cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt cậu ấy, trong lúc mọi người đều đang chỉ trích tôi, đột nhiên, cậu ấy lên tiếng.

Cậu tiến lên trước một bước, cầm tay tôi, nói: “*Xin lỗi, nhưng em cảm thấy Wendy không làm gì sai cả.*”

Tôi cảm thấy vô cùng cảm động, cũng rất hạnh phúc, thật tốt khi người tôi yêu là cậu ấy.

Cha mẹ chúng tôi bị chọc tức, bọn họ nổi trận lôi đình, muốn chúng tôi phải chia tay ngay lập tức, thế nhưng cậu ấy vẫn đứng lên trước, chắn cho tôi, kiên trì khẳng định bọn tôi không sai.

Đến cuối cùng, quá tức giận, bố mẹ cậu ấy đã quát lớn: “*Các con căn bản không hiểu yêu là gì, yêu là trách nhiệm, là giúp đỡ lẫn nhau, là bao dung cho nhau.*”

Cậu ấy trả lời, cũng bởi không hiểu, vậy nên mới phải học tập.

Cuối cùng, họ quyết định cho chúng tôi một cơ hội. Nếu như vào lần thi tiếp theo, thành tích của tôi không tăng lên, hoặc nếu chúng tôi làm bất cứ chuyện gì đi quá giới hạn, họ sẽ bắt chúng tôi phải chuyển trường ngay lập tức.

Sau khi về nhà, mẹ cho tôi xem một câu chuyện cũ ở trong tạp chí, là một bức thư mà người mẹ viết cho đứa con gái đang yêu sớm của mình. Ở đoạn cuối, người mẹ này đã viết: “*Nếu như mẹ không thể ngăn cản con, vậy mẹ mong con sẽ nhớ kỹ, vì cậu bé đó, vì tình yêu, con phải trở nên tốt hơn.*”

Tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức mình, tôi hy vọng rằng mười năm sau, tôi có thể đường đường chính chính ngẩng cao đầu nói cho tất cả mọi người rằng tôi không sai, sự kiên trì của tôi khi ấy hoàn toàn không uổng phí.

Có lẽ đến lúc cậu mở bức thư này ra, tôi đã kết hôn với cậu ấy, thậm chí còn sinh con, tốt nhất là con gái! Tôi sẽ mặc cho con bé một bộ váy công chúa đẹp nhất, chụp cho con những bức ảnh thật đáng yêu.

Tôi nghĩ nếu một ngày kia, khi tôi mở mắt ra, người tôi nhìn thấy đầu tiên là cậu ấy, vậy đó chắc chắn là khoảnh khắc hạnh phúc nhất trong cuộc đời tôi. Vì một ngày kia, vì một khoảnh khắc đó, vì một tương lai tươi đẹp như vậy, tôi càng phải nỗ lực, chăm chỉ hơn.

Hãy ở tương lai đợi tôi nhé.

Reply from: Tôi của mười năm sau

Tha thứ cho tôi nhé, đến khi chuyển nhà phát hiện bức thư này thì đã quá muộn mất rồi. Tôi không thể cảm nhận những cảm xúc của bạn lúc này nữa. Những phần nộ, bất bình, không cam lòng, những tình cảm sâu đậm này... Tôi đã quên tất cả rồi. Tôi và cậu ấy đã chia tay từ nhiều năm trước rồi. Sau khi chia tay, cả hai chúng tôi đều đã có người yêu mới. Có thể bạn sẽ không tin, thế nhưng đây chính là sự thật, cả hai chúng tôi đều đã phản bội lại lời hứa mười năm trước. Rốt cuộc tình yêu là gì chứ? Sau khi cảm xúc mãnh liệt và sự nhiệt tình tan biến, thì còn sót lại gì? Tôi không biết. Nhưng tôi đã phần nào hiểu được lý do mà năm đó bố mẹ và giáo viên đều phản đối việc chúng tôi ở bên cạnh nhau. Bạn hỏi tôi từ thiếu niên đến khi trưởng thành rồi cuộc sống sẽ phải trải qua những gì, thật ra cũng không phải chuyện gì lớn lao cả, không nghiêm trọng đến mức sinh lý từ biệt. Chỉ là những ký ức từ quá khứ hiện lên ngày một rõ ràng mà thôi. Khi một mình đi bộ về nhà, nhìn đèn đường dần bật lên, gặp qua rất nhiều, rất nhiều người, chỉ là một khoảnh khắc như vậy thôi, nhưng tôi bỗng nhiên nhận ra sự thật rằng, trên đời này không có gì có thể trường tồn mãi mãi.

Áp lực của cuộc thi cuối cấp cũng không khiến chúng tôi chia tay, dù cha mẹ và giáo viên có can ngăn, ép buộc, chúng tôi vẫn không chia tay. Nhưng đến khi chúng tôi được tự do, thậm chí cùng thi vào một trường đại học, đây vốn nên là một kết thúc có hậu trong những câu chuyện cổ tích, chỉ cần chúng tôi tiến thêm một bước nữa thôi là sẽ đạt được, chúng tôi lại chia tay. Tất cả bạn bè, người thân bên cạnh chúng tôi đều không thể hiểu được, khuyên bảo chúng tôi nên lý trí hơn, mối tình đầu là đáng quý nhất, tình cảm học đường là ngây thơ, trong sáng nhất, hai người đến được với nhau cũng không dễ gì.

Nhưng cả hai chúng tôi đều hiểu rằng chuyện tình này đã đi đến kết thúc.

Ngoảnh đầu lại, nghĩ đến sự kiên trì của chính mình lúc trước, tôi chỉ cảm thấy thẫn thức.

Tôi biết, vào lúc này, đáng lẽ tôi nên vô cùng kiên định mà nói cho bạn biết rằng, tôi chưa từng hối hận. Có ai đó đã từng nói, bởi vì yêu, nên đó mới là thanh xuân. Thực tế thì, tôi cũng đã nói như vậy với những người khác, thế nhưng, tôi lại muốn thắng thắn với bản thân mình.

Trong cuộc sống này, dù yêu sâu đậm đến mấy, đều không thể thắng nổi thời gian. Hơn nữa, vào năm 18 tuổi ấy, thế giới của tôi còn quá nhỏ, luôn cảm thấy rằng nếu không phải cậu ấy thì không được, muốn cùng người ấy “Thượng cùng Bích Lạc, hạ cùng hoàng tuyền” (Cùng lên trời xanh, cùng xuống suối vàng), đối với tôi của lúc ấy, không ai có thể tốt hơn cậu ấy.

Thực tế lại không như vậy. Thế giới này vô cùng rộng lớn, mấy tỉ người cùng chung sống, trong đó có những người rất thú vị, đáng để tôi yêu. Đó có lẽ cũng chính là lý do mà có người nói rằng tỷ lệ thành công của mối tình đầu còn thấp hơn 1%.

Lúc thích cậu ấy, tôi mới chỉ có 17, 18 tuổi, hai người chúng tôi đều ngây thơ, đều không hiểu sự đời như vậy. Con đường phải đi phía trước thật sự quá dài. Đến khi chúng tôi thật sự bước chân vào xã hội, tôi mới phát hiện ra rằng, hóa ra chúng tôi cũng không hợp nhau đến vậy.

Tôi vẫn tin rằng trên thế gian này thật sự có một tình yêu vĩnh viễn trường tồn, nhưng những câu chuyện tình như vậy lại có quá ít, vậy nên đó mới là truyền kỳ. Mà chúng ta, lại chỉ là những con người bình thường nhất trong cuộc sống bình phàm này.

Những người bình thường đều sẽ trải qua hai, ba mối quan hệ, đến khi chia tay, có thể thức trắng đêm để khóc, nhưng sau đó lại như không có chuyện gì mà tiếp tục đi làm. Những người bình thường đều sẽ có một tình yêu khiến họ như con thiêu thân lao đầu vào lửa, để họ cố gắng, nỗ lực hết mình, khiến họ chấp nhận đánh đổi, nhưng thật ra, nó cũng không xứng đáng đến vậy.

Có những lúc, tôi còn nghĩ, nếu như năm đó tôi không thích cậu ấy, không vì cậu ấy mà khiến thành tích học tập giảm sút, có thể thi đỗ vào một trường đại học tốt hơn. Tôi sẽ gặp được những người khác, có những kinh nghiệm sống khác, sẽ yêu chính bản thân mình hơn khi không có cậu ấy bên cạnh chẳng? Tôi chấp nhận cuộc sống hiện tại của mình, tôi cũng yêu chính mình năm 28 tuổi. Vậy nên, nếu như thật sự có thể quay ngược thời gian, tôi muốn chia tay với cậu ấy, để có thể trải nghiệm một cuộc sống phong phú hơn. Chỉ là tôi biết rằng, nếu như vào năm 18 tuổi ấy, dù bạn có nhận được bức thư này, bạn cũng sẽ tiếp tục kiên trì với lựa chọn của chính mình. Vậy nên, nếu đã xảy ra rồi, thì có nghĩa là đã xảy ra. Đó là không thể thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Mà Tôi Từng Đối Dịch* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Lá thư thứ hai sáu: zero: bắt đầu lại từ đầu

Không hoài niệm quá khứ, không sợ hãi tương lai

From: Sophia, 24 tuổi, thích nướng bánh ngọt kiểu Tây.

To: Tôi của mười năm sau:

Aiz, thật không ngờ đã 24 tuổi đầu rồi mà vẫn phải viết thư để nói chuyện với chính mình. Quảng thời gian trước tôi cứ liên tục gọi quốc tế sang Lục Lục, nói mình muốn chia tay với bạn trai. Lục Lục nói cô ấy khiếp đến mức nhảy dựng lên trên giường, hỏi tôi vì sao, có phải vì anh ấy ngoại tình không, còn nói sẽ đặt vé máy bay về ngay lập tức để đánh anh ấy một trận. Tôi dở khóc dở cười, bảo cô ấy không nên kích động. Chúng tôi vẫn chưa chia tay, chỉ là tôi đang nghiêm túc cân nhắc về vấn đề này. Tôi hỏi cô ấy trong mắt mọi người chúng tôi là thế nào? “*Một đôi tình nhân điển hình, ân ái có thừa, trai tài gái sắc.*” Cô ấy trả lời tôi như vậy, “*Mình cứ nghĩ rằng hai người về nước rồi sẽ kết hôn ngay, còn chuẩn bị sẵn phong bì rồi đây này. Mình thấy hai người chính là kiểu vợ chồng điển hình sau khi ăn tối xong sẽ cùng đi ra quảng trường tản bộ ấy.*” Thật sự không ngờ trong mắt người ngoài tôi lại là một người hạnh phúc như thế. Thấy tôi im lặng, Lục Lục thở dài nói: “*Có phải hai người không có tình cảm với nhau không?*”

Sau khi quay trở về công ty vào tuần trước, có một đồng nghiệp đang chuẩn bị kết hôn. Tất cả mọi người đều chúc mừng, sau đó ngay lập tức quay sang hỏi tôi: “*À Sophia, cũng sắp đến chuyện vui của cậu đúng không?*” Có thể tưởng tượng được không? Một tuần năm ngày ngắn ngủi nhưng tôi đã bị hỏi không dưới năm mươi lần những vấn đề như “*Khi nào cậu kết hôn với bạn trai?*”!

Tôi giận đến không chịu được, gọi điện thoại phàn nàn với Lục Lục, phát điên nói: “*Bây giờ thế giới đã đồng bộ đến mức như vậy sao? Lúc về nhà ăn Tết bị người Trung Quốc giục, lúc đi làm lại bị người ngoại quốc thúc! Người ngoại quốc! Chẳng phải quan niệm hôn nhân ở nước ngoài rất tự do, xưa nay không hỏi đến chuyện riêng của người khác à!*”

Lục Lục nghe tôi phàn nàn xong mới nói: “*Cậu bình tĩnh chút coi. Người ta chỉ có ý tốt muốn chúc phúc cho cậu, cậu phát rồ vậy cho ai nhìn, lại còn thẳng cấp thành vấn đề quốc tế nữa chứ.*” “*Cậu phân tích bản thân thật kỹ lưỡng xem rốt cuộc vì sao lại mâu thuẫn vì vấn đề này?*” Tôi trầm mặc thật lâu, sau đó không thể không thừa nhận: “*Bởi vì mình không muốn kết hôn với anh ấy.*” Lục Lục hỏi tôi: “*Vậy tiếp tục phân tích bản thân cậu chút nữa đi, tại sao cậu không chia tay?*” “*Bởi vì hoàn cảnh gia đình anh ấy ưu việt, năng lực tốt, đối xử với mình cũng rất tốt, rất chiều chuộng mình, ở cùng anh ấy có thể đảm bảo nửa đời sau của mình không cần phải quá rầu rĩ về vật chất.*” “*Tại sao không muốn kết hôn với anh ta?*” “*Bởi vì anh ấy không bước vào trong tim mình được.*”

Có một lần tôi đi một mình trên đường, tha hương nơi đất khách quê người, nhớ đến một quyển tiểu thuyết đã từng đọc, tên cụ thể là gì thì tôi không nhớ, chỉ nhớ cảnh nam nữ chính đứng nói chuyện phiếm trong rừng. Nữ chính đang nói về sự tiếc nuối của cô ấy nhưng nam chính lại tưởng lầm rằng cô đang nói về sự tốt đẹp trong cuộc sống.

Cả đời họ cũng không thật sự thấu hiểu được đối phương.

Sau đó tôi lại nghĩ đến người bạn trai đầu tiên của tôi, Y. Chúng tôi đã chia tay nhiều năm. Lúc ngồi cùng bàn ba năm cấp ba, cậu ấy là người có học thức uyên bác nhất mà tôi từng gặp, đến bây giờ cũng thế. Ba năm đó, mỗi một quyển sách tôi đọc, mỗi một bộ phim tôi xem, mỗi một bài nhạc tôi nghe đều là do cậu ấy đề cử.

Kể cả góc nhìn và con mắt đánh giá với con người và sự việc tôi cũng như một tờ giấy trắng, hấp thụ tất cả mọi thứ của cậu ấy. Cách lý giải và định nghĩa của cậu ấy với tình yêu và gia đình, dự tính của cậu ấy với tương lai, đã từng chút rớt vào đầu tôi trong ba năm như hình với bóng kia.

Chúng tôi đã chia tay vào năm nhất đại học, vì phải yêu xa, và vì tình cảm của tôi với cậu ấy quá kịch liệt. Bất cứ chuyện gì đều là như thế, dùng sức quá nhiều thì cũng chỉ có thể mất đi.

Tôi đã mất đi Y năm mười tám tuổi ấy. Nhưng bây giờ, ở tuổi hai mươi tư, ảnh hưởng của cậu ấy đến tôi lại thể hiện rõ ràng. Mấy năm nay, tôi đã không còn tình yêu và cảm xúc mãnh liệt với cậu ấy, nếu quả thật còn lại gì cũng chỉ là cảm kích, cảm ơn cậu ấy đã dẫn tôi đi qua một vùng trời đất bao la bát ngát.

Tôi còn nhớ câu nói trong *Chí Minh và Xuân Kiêu*: “*Em bị anh ảnh hưởng đến ngay cả mình bị ảnh hưởng cũng không phát hiện ra. Em chỉ muốn thoát khỏi anh, Trương Chí Minh, nhưng rồi lại phát hiện mình đã biến thành một Trương Chí Minh khác.*”

Lúc chúng ta theo đuổi tình yêu, cuối cùng là đang đuổi theo cái gì?

Khao khát được người khác yêu thương hay khát vọng được người khác thấu hiểu? Càng trưởng thành càng cảm thấy trong lòng cô độc. Sự cô độc kia tựa như một mình nhìn lên ánh trăng trên bầu trời cách một tấm cửa sổ thật dày, trên cửa sổ phủ một lớp sương mù rất mỏng, làm cho ánh trăng nhìn thật mờ lung. Bạn quay đầu, muốn chia sẻ cảnh đẹp này với một người nào đó nhưng lại phát hiện bên cạnh mình trống rỗng.

Giống như tôi và bạn trai tôi vậy, chúng tôi luôn có cái nhìn không giống nhau với mỗi một sự việc xảy ra. Lúc ban đầu tôi cảm thấy như thế rất mới lạ vì mình có thể nhìn đến nhiều mặt của vấn đề. Tuy nhiên, qua một thời gian dài, tôi lại cảm thấy bức bối vì không được hiểu thấu nên không cách nào thổ lộ được. Mỗi một lần dự định muốn tâm sự nhưng lại nhìn thấy vẻ mặt mê man của anh ấy, tôi biết vậy là hết rồi.

Tôi muốn theo đuổi một tình yêu lãng mạn như hoa trong gương, trăng trong nước kia nhưng lại không có dũng khí, vừa luyến tiếc hạnh phúc trong tay, lại sợ hãi khi phải gánh chịu hậu quả của việc chia tay, cuộc sống vô cùng đau khổ.

Tôi ngày càng phát hiện trên thế giới này không có gì là vĩnh hằng. Nếu thật sự chia tay bạn trai, sau này gặp được người tiếp theo, qua một thời gian nữa cũng vẫn lại phải chia tay.

Tôi hỏi Lục Lục: “*Có phải phải là một người phụ nữ không có kiến thức, không thường lái nhái cần nhân, những loại người mà chúng ta xem thường kia mới có được hạnh phúc không?*”

Lục Lục nói: “*Cậu không phải là các cô ấy thì sao biết được các cô ấy có thật sự hạnh phúc hay không?*”

Tôi tiếp tục hỏi: “*Cuối cùng thế nào mới được tính là một người có trách nhiệm?*”

Lục Lục nói: “*Trước khi chịu trách nhiệm với bạn trai cậu, chịu trách nhiệm với người nhà cậu thì cậu phải chịu trách nhiệm với bản thân mình trước đã.*”

Tôi viết lá thư này cho cậu chính là vì muốn nói với cậu rằng cuối cùng tôi vẫn quyết định chia tay anh ấy.

Có một cuộc sống hạnh phúc yên ổn lại không muốn, mắng tôi ngu ngốc cũng được, đáng đời cũng được, có thể tôi thật sự đã tự mình chuốc khổ. Nhưng tôi vẫn muốn thử một chút xem có thật sự tồn tại một soulmate (một người tâm linh tương thông) trên thế giới này không. Nếu tôi không gặp được, nếu thất bại thì cũng không sao, ít ra tôi đã từng cố gắng.

Nếu mười năm sau cậu vẫn cô đơn chiếc bóng, còn bạn bè đều đã có gia đình hòa thuận, suốt ngày lo lắng phải gửi con đến trường tiểu học nào, nên học lớp nào thì xin đừng trách mình.

Giờ phút này, tôi nói hết tất cả những suy nghĩ trong lòng tôi cho cậu, kể cả nội dung cuộc trò chuyện giữa tôi và Lục Lục, kể cả sự cân nhắc lợi hại chính là vì sợ nếu có một ngày cậu hối hận, nhìn lại suy nghĩ của tôi ngày hôm nay có thể sẽ thoải mái hơn một chút.

Tôi không hy vọng cậu sẽ trở nên mềm yếu, thỏa hiệp qua năm tháng.

Mười năm sau cậu hãy viết một lá thư hồi âm cho mình đi, để xem xem chúng ta đều đã đạt được ước nguyện hay chưa.

LÁ THƯ THỨ HAI SÁU

Lời tác giả:

Đây là lá thư duy nhất không có lời hồi đáp trong suốt quyển truyện này. Những câu chuyện trong đây đều được cải biên từ những câu chuyện có thật, chuyện cũ trong lá thư này là từ người bạn thân nhất của tôi, năm nay 24 tuổi. Chúng tôi ai cũng không biết mười năm sau bản thân mình sẽ có dáng vẻ như thế nào.

Có một người bạn từng nói với tôi rằng cô ấy rất sợ phải thay đổi tình cảnh hiện tại, cảm thấy mỗi một quyết định của mình đều có thể trở nên chí mạng.

Tôi không cho là như vậy. Tôi cảm thấy bạn như thế nào thì sẽ có một cuộc sống như thế. Thi đại học thất bại, chọn nguyện vọng, mối tình đầu, thất tình, ra nước ngoài học, thử việc... Những việc này khi bạn trải qua, hoặc ngay lúc đó sẽ cảm thấy như rất quan trọng nhưng một ngày nào đó sẽ bị chuyện quan trọng hơn thay thế.

Cho nên lúc này chúng ta quyết định một việc gì đó, chờ đến mười năm sau cũng không thể dùng việc đúng sai để phán đoán được. Có điều lúc còn trẻ nếu có thể dũng cảm hơn một chút thì dũng cảm thôi, bởi vì đa số những người trong chúng ta đều chỉ sẽ càng ngày càng trở nên nhu nhược, càng ngày càng yên phận. Thế giới này có rất nhiều nơi đẹp để nhưng nếu bạn không nhìn thấy được thì có lẽ là vì bạn chưa đi đủ xa. Lá thư này có tên là Zero nhưng tôi lại dịch là “*Bắt đầu lại từ đầu.*” Lá thư cuối cùng trong truyện có sự viên mãn trong số mệnh. Từ giờ phút này, cứ để hết thấy bắt đầu lại từ đầu đi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Mà Tôi Từng Đối Dịch* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Lá thư thứ hai bảy: 3000: we love you

From: FiAhn, 23 tuổi, edit còn non tay nhưng vẫn cứ ham hố..

To: Chị Lynn yêu quý

Em và chị quen nhau cũng gần ba năm rồi, chuẩn bị trải qua lần thứ 2 sinh nhật chị nè. Nhà mình lạ lắm sinh nhật nhà thì chả có project gì lớn đặc biệt cả, nhưng sinh nhật chị Lynn thì cứ phải gọi là to lớn:)))

Chúc chị yêu của em luôn luôn vui vẻ mạnh khỏe, kiếm được nhiều tiền. Chúc chị của em gặp được đúng người tại đúng thời điểm thế là có cái kết viên mãn sống hạnh phúc nè hi hi.

From: Quyên xinh đẹp đáng yêu của chị:))) hé hé

To: Lynn yêu dấu của em

Chúc mừng sinh nhật chị! Lại thêm một năm nữa nhà mình cùng làm quà sinh nhật cho chị nè, nhanh thật ghê á! Tuổi mới em chúc chị luôn xinh đẹp và thật nhiều thật nhiều sức khỏe, khi nào có dịp thì chúng mình gặp nhau nhaaaaaaaaa! Moa moa moa!

From: Ana

To: Chị Lynn của tui em

Lại một năm nữa đón sinh nhật chị rồi. Hy vọng chị sẽ thích món quà của tui em lần này.

Chúc cô gái của tui em luôn khỏe mạnh, vui vẻ và hạnh phúc với cuộc sống của mình nhé. Chúc cho chị những gì tốt đẹp nhất ^^

Mong rằng khi nào đó có dịp, chị em mình sẽ được gặp nhau

From: Crystal bé nhỏ của chị=))))))

To: Chị Lynn iuuuu của tui em

Nhanh thật chị ạ, mới đây mà tui em đã trải qua 2 lần sinh nhật với chị. Mong là chị thích món quà nhỏ này của tui em

Cô gái của tui em, chúc chị luôn hạnh phúc, và sớm tìm được một người đàn ông đáng cho chị tin tưởng phó thác cả đời nhé. Cảm ơn chị đã đưa em đến với căn nhà nhỏ này, để được gặp mọi người. Iuuuu chị Chúc chị sinh nhật vui vẻ.

From: Nhã, 26 tuổi, ế bền vững, lười trường kỳ nhưng lại tham ôm “hố”

To: Chị Lynn của hiện tại

Em có một thói quen hơi lạ là không thích để công khai ngày sinh nhật của mình trên Facebook, bắt kể là tài khoản chính hay tài khoản phụ, bởi em tin rằng những người thương yêu em sẽ không cần tới Facebook để nhắc họ nhớ về ngày em ra đời. Cách đây gần một tháng, ngoại trừ bố mẹ và một người bạn thân thiết, chị là người duy nhất nói với em lời chúc mừng sinh nhật. Em không buồn khi mọi người không nhớ sinh nhật mình, vì chính bản thân em cũng quên, nhưng lại rất vui khi biết ở đâu đó vẫn có người nhớ tới mình. Lần đầu tiên, em cảm thấy anh Mark đã làm nên điều kỳ diệu khi có thể khiến cho những người chỉ quen biết nhau trên mạng lưới ảo trở thành niềm hạnh phúc của nhau trong đời thực.

Vào ngày này của nhiều năm trước, chị đến với thế giới này, đem theo tình yêu thương, sự dịu dàng và bao nhiêu niềm vui cho những người xung quanh chị, còn ngày hôm nay, mỗi người trong số bọn em đều muốn gửi đến chị một niềm hạnh phúc nho nhỏ. Em không biết chị Lynn của mười năm trước là người như thế nào, cũng không thể biết chị Lynn của mười năm sau sẽ ra sao nhưng em biết chị Lynn của hiện tại rất tuyệt vời.

Có những người mà một khi đã gặp được họ, không quan trọng là đồng hành với nhau bao lâu, vẫn sẽ có được những niềm vui để nhớ suốt nhiều năm. Chị là một người như thế.

Sinh nhật vui vẻ chị Lynn của em*

From: Rosie

To: Chị Lynn của tui em, một người chị tuyệt vời luôn yêu thương tui em quá nhiều ♥

Em vẫn còn nhớ mới năm nào tui mình vẫn còn ngượng ngùng vì mới quen nhưng bây giờ đã là năm thứ 2 tui em cùng ăn sinh nhật với chị rồi ♥

Chúc chị Lynn của em một ngày sinh nhật thật vui vẻ. Chúc chị tuổi mới luôn thật hạnh phúc, vui vẻ và được làm những gì mà mình yêu thích ♥ Em cảm thấy rất may mắn vì đã gặp được chị và trên con đường theo đuổi sở thích này của mình đã được chị giúp đỡ rất rất nhiều. Em thật sự rất quý chị tuy hai chị em mình chưa từng gặp mặt nhưng trên đời vốn có những mối quan hệ kỳ lạ đến thế mà =)) Chắc em cũng sẽ như chị Nhã, phải cảm ơn anh Mark đã đưa hai chị em mình nói riêng và cả team mình nói chung gặp được nhau quá =))

Dòng dài quá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Giới Mà Tôi Từng Đối Diện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.